FRAMÅT, Tidskriften. 1904: n:o 1-26.

Viktor Boring

Novell af Leon. Strömberg

Pris 3 kr.

A. P. Skogs förlag, Östersund.

Roman
Saml.

= Framåt, Tidskr. 1904: N:o 1–26.

Victor Boring

Novell

af

Leonard Strömberg.

Victor Boring

Novell

af

Leonard Strömberg.

A. P Skogs Förlag,
ÖSTERSUND,

KONGL. BIBLIOTHEKET STOCKHOLM

Östersund
A. P. Skogs Boktryckeri,
1903.

FÖRSTA KAPITLET.

En anklagelse.

Det var en ryslig uppståndelse på den rike herr Strals kontor, ty man hade upptäckt en kassabrist på öfver två tusen kronor, och ingen visste, hvart de tagit vägen. Herr Stral själf gick, mörk som ett åskmoln, af och an på golfvet och såg med bistra blickar än på den ena, än på den andra

Hans kontorspersonal var icke så synnerligen stor, och han visste icke hvem han skulle misstänka om att hafva föröfvat stölden. Någon af dem var det naturligtvis, det kunde hvar och en begripa.

Där var hans son som en vacker dag skulle bli hans efterträdare i affären, och dennes vän, Quist, som för ett par år sedan fått plats på kontoret på sonens särskilda förord. Den gamle herr Nordling stod höjd öfver alla misstankar, och naturligtvis kunde ingen heller misstänka Quist, han var ju unge herr Strals vän och måste såsom sådan vara ärlig.

Sålunda måste det vara någon af de båda andra, men hvem? Carlen, som hade all kopiering om hand, kunde icke gärna hafva kommit åt penningarne och, hade icke haft något tillfälle att föra böckerna falskt och för resten befunnos böckerna vara i god ordning i alla afseenden:

Viktor Boring var således den enda, som kunde hafva gjort det. Denne var tyst och sluten och satt vid sitt arbete så trägen som någon kunde göra. Han såg icke ens upp från sina böcker. då man högljudt talade om det skedda. Grosshandlaren vände sig plötsligt till sin son, som satt och rökte i den mjuka skinnsoffan:

— Du kan vara snäll och gå upp till rådhuset och anmäla stölden. Bed dem vara goda sända hit någon att undersöka saken. Vi måste komma till klarhet i det här, ty någon är tjufven.

— Det är klart, pappa, men jag vet icke, om det lönar sig att röra upp himmel och jord för en sådan lapprisumma. Det är ju bara ett par tusen, och om den skyldige erkänner och ber om förlåtelse, så kunna vi ju låta honom gå med en allvarlig varning för framtiden.

— Men vi måste få veta, hvem som tagit penningarne.

— Jag tycker det är ganska klart redan. Ni vill väl icke tro, att jag gjort det?

— Nej, det kan du väl förstå, Hvarför skulle du göra det, när du kan få så mycket du behöfver utan att stjäla.

— Och Ni vill väl icke heller tro herr Quist om det?

— Nej jag har trott dina vänner om godt hela tiden, det vet du.

— Och herr Nordling litar Ni ju på som på Er själf?

Hur skulle jag kunna annat, sedan jag funnit honom trofast i så många år?

— Och Carlen har icke kunnat göra det, ty han är ju aldrig här ensam och har ett sådant arbete, att inga pengar gå genom hans händer.

— Äfven han står höjd öfvar alla misstankar, såsom en följd af detta.

— Då tycker jag Ni icke behöfver gå och undra längre, ty det är ju blott en enda man kvar, och om ingen af de andra gjort det' så har naturligtvis han.

— Du menar då att Boring är tjufven?

— Ja helt säkert. Det har ju varit omöjligt för någon att komma in och stjäla, då vi ej varit här.

— Det synes självklart, att någon af de härvarande gjort det

— Då är det han.

Den unge Boring hade hört samtalet, och vid denna direkta anklagelse lade han ifrån sig pennan och steg upp. Han var högväxt, med ädel hållning och med ett ansikte så ärligt, att ingen gärna skulle velat misstänka honom för något så lågt som stöld. Nu låg ett moln af vrede på den höga pannan, och de klara ögonen blickade så skarpt på herrarne Stral, att de båda två kände sig liksom litet förlägna.

Boring var icke mer än tjugufyra år, och han hade varit i Strals tjenst, sedan han var nitton. Han hade arbetat med allvar och nit för sin husbonde och försökt att fylla sin plikt till det allra yttersta. Aldrig skulle det ens hafva fallit honom in, att man kunde stjäla pänningar från herr Stral, och äfven om han insett, att tusende möjligheter förefunnits, skulle han aldrig hafva sträckt ut sin hand för att taga ens så

mycket som ett enda öre. Visserligen var han fattig, men han var ärlig. Nog hade han fått umbära mycket i sina dagar, och nog hade han slitit ondt, men han hade dock hellre gjort detta än stulit det allra minsta. Och nu kommo dessa män och kastade fram en dylik anklagelse mot honom så fräckt och utan blygsel, som vore det en afgjord sak, att han

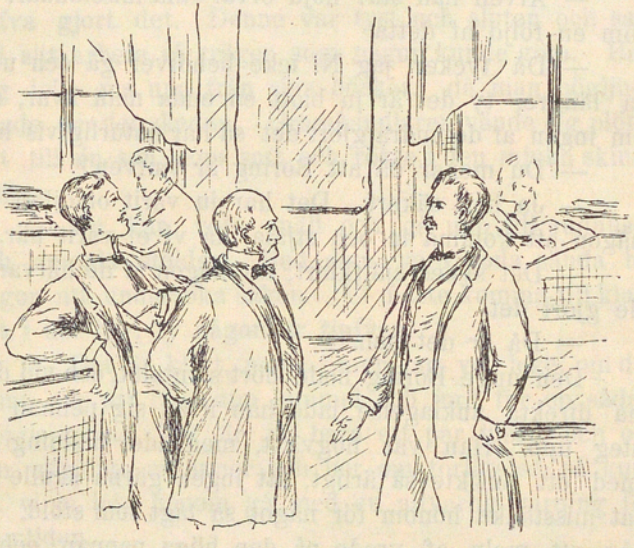

"Min herre, sade han är det verkligen er mening att anklaga mig för att hafva stulit dessa pänningar."

var brottslig. Han gick ända fram till den äldre herr Stral, och där stannade han.

— Min herre, sade han, utan att brista i vördnad är det verkligen Er mening att anklaga mig för att hafva stulit dessa pänningar, som Ni saknar?

— Ni hör ju, att min son framlägger ju nästan klara bevis emot er, och hvad skall jag då kunna gö-

ra annat än tro det? Någon har gjort det.

— Mycket sannt, någon har gjort det, men hvem? Det torde icke duga att så där utan vidare anklaga mig och tänka, att jag låter mig nöja därmed.

— Men Ni kan icke gärna undskylla Er. Ser Ni icke, att då de andra äro höjda öfver alla tvifvel, så måste Ni vara den skyldige.

— Alldeles icke. Om äfven Ni och Er son anse de öfriga vara höjda öfver allt tvifvel, så äro de det icke om vi se till lag och rätt. Skall någon anklagas, så fordrar jag, att det sker lagligen.

— Ni hörde nyss, att vi icke vilja bråka om saken, och det bästa för Er är att helt ödmjukt bedja om förlåtelse, och vi skola låta Er gå med den summa Ni undansnillat.

— Detta är kanske ett lätt sätt för eder att ordna saken, men jag vill det icke. Tror Ni, min herre, att jag skulle taga på mig en dylik skuld, äfven om det icke vore kändt för flera än de, som äro närvarande här? Nej aldrig!

— Men om vi skrida till den lagliga vägen, så kan Ni få Er ett par år för det.

Icke alls, ty jag skall bevisa min oskuld. Jag fordrar, att Ni tillkallar polis, ty gör Ni det icke, så gör jag det i stället med första. Jag har blifvit anklagad, och Ni torde veta, att en dylik anklagelse, då den är falsk, är en nästan lika stor förbrytelse som att stjäla.

— Men kan Ni då icke inse, herr Boring, att Ni råkar illa ut. Alla de andra herrarne kunna aflägga ed på, att de äro oskyldiga.

— Så kan äfven jag, och det förefaller mig besynnerligt, att en man med Ert förstånd kan vara så kortsynt, att han håller fast vid något dylikt, då Ni

utgått blott från den synpunkten, att Ni icke misstänker dem.

— Är då detta icke nog?

— Nej, det är allt annat än nog.

— Ni påyrkar då, att polis tillkallas?

— Naturligtvis.

Nu trädde dock den yngre herr Stral emellan.

— Jag vill icke bli inblandad i någon rättegång, ty det är så förargligt. När vi erbjuda Er så goda villkor, bör Ni antaga dem

— Aldrig!

— Men jag kan aflägga ed på, att Ni tagit summan.

— Det går an, om Ni har lust; men om I icke viljen gå rätt till väga, så skall jag göra det, och I hafven redan gått för långt för att denna sak skall kunna nedtystas.

— Ni har varit en god arbetare, herr Boring,, sade den äldre herr Stral, och därför tycker jag det vara tråkigt att ha en sådan här affär att uppgöra med Er. Säg mig nu uppriktigt, innan vi skrida vidare: har Ni tagit pänningarne? Ni kunde ha varit i nöd, ty jag vet att Ni är fattig, och då är det förlåtligt. Jag vore villig äfven att låta Er få behålla Er plats, om Ni kan förklara denna sak rent ut, och om jag anser, att det var nöden eller några andra tvingande omständigheter som dref Er att begå stölden.

— Min herre, Ni har framkastat nog många anklagelser mot mig nu, och jag har alla dessa herrar till vittnen därpå. Som Ni icke tyckes vilja tillkalla polis, så skall jag nu göra det i stället.

— Vänta litet, inföll ånyo den yngre Stral och steg upp. Ni är så häftig, herr Boring, och det bor-

de Ni icke vara i ett sådant här fall, ty det kostar mycket mera då. Min far har gjort Er ett vackert erbjudande, som hedrar honom, och jag är villig att gå in på hvad han sagt, om Ni öppet erkänner er förbrytelse. Ni kan nog inse, hur förargligt det skall vara för oss att bråka mnd en fattig man som Ni.

— Det är lika förargligt, min herre, för en fattig man som jag, att bli orättvist anklagad af sådana män som Ni och Er far

— Men se nu rätt på saken. Här försvinna två tusen kronor, och vi kunna ganska snart räkna ut hvem som tagit dem, ty det är så godt som självklart. När vi då äro villiga att gå så långt i godhet, att vi vilja låta Er gå utan straff, vill Ni det icke.

— Om jag verkligen hade stulit de där pänningarne, vore det en helt annan sak, men både Ni och Er far äro alldeles löjligt kortsynta i detta stycke, och jag förstår icke, hvar I hafven gjort af edert sunda omdöme. Om I önsken häkta mig, mine herrar, så låten det ske snart, ty jag ämnar icke längre låta eder fortsätta med att så här nagelfara med min heder.

Den unge Stral vände sig till sin far.

— Om vi icke behöfvde blanda oss i det, vore det enkelt nog, ty då skulle vi häkta honom; men nu måste vi ovillkorligen upp också för att vittna, och jag tycker icke om det.

— Icke jag heller, men det finns nog ingen annan utväg.

— Låt honom gå utan vidare. Han vill icke bedja om ursäkt, och det kan ju vara lika godt ändå. Vi skola vara nöjda blott han aflägsnar sig.

— Jag är villig att låta det gå så.

Han vände sig till Boring, som med ett litet leende på läpparna åhört deras samtal.

— Ni kan gå, min herre, och när Ni nu slipper så lätt ifrån det här, så sök handla bättre i framtiden.

Boring stannade dock litet ändå, ty han hade några ord till att säga.

— När jag går så blir det blott till polisen, ty då Ni icke vill häkta mig, då blir det jag som kommer att häkta både Er och Er son redan denna dag. Tron icke, mina herrar, att det går att på detta sätt kasta en dylik svår beskyllning mot en person utan vidare, och sedan afskeda honom med en varning. Hafven I börjat leken så blir det också nödvändigt att fortsätta den.

Han drog sig mot dörren, men den äldre Stral hindrade honom.

— Ni ämnar väl icke taga ut stämning mot oss heller?

— Jo naturligtvis; jag ser ingen annan lösning af denna fråga. Antingen måste jag bli häktad eller också I båda.

— Kanske ha vi dömt för hastigt? vände sig grosshandlaren till sin son, och när allt kommer omkring, så kan ju herr Boring vara oskyldig. Vi göra bättre i att uppgöra det med honom nu.

— Han kan icke vara oskyldig, det inser Ni väl.

— Jag tycker mig dock se en möjlighet till att han är oskyldig. Om han är det och anklagar oss, så blir det så mycket värre.

— Han kan ingenting göra, han är ju så fattig.

— Det hindrar inte, och vi finge för rästen betala det alltsamman, om vi förlorade.

Victor Boring hade åter dragit sig mot dörren och var färdig att lämna rummet, då han åter blef kallad tillbaka, denna gång i betydligt mycket höfligare ton än förut.

— Det är möjligt att Ni är oskyldig, herr Boring, och det bästa vi kunna göra är att låta hela denna sak falla i glömska. Förlusten är ej större än jag står ut med, och Ni kan behålla Er plats. Vi låtsas aldrig om det här mera.

— Jaså, det är möjligt att jag är oskyldig? Jag skall bevisa att jag verkligen är det. Tror Ni, herr grosshandlare, att en fattig man som jag, hvars enda rikedom är hans heder och hans obefläckade namn, så där liksom på lek låter sig beröfvas denna skatt? Åhnej, det går icke. Om Ni erkännt, att både Ni och Er son begått ett förfärande misstag, då anklagelsen utslungades mot mig, och om I haden bedt mig om ursäkt, så är det möjligt att jag förlåtit; men nu går det ej.

— Ni ämnar då verkligen i Er halsstarrighet draga saken inför rätta? frågade den yngre Stral.

— Ja, det är min afsikt, icke i halsstarrighet, utan för att skydda min heder.

Grosshandlarens son blickade med oro bort åt den plats, där herr Quist satt och skref, som det syntes så upptagen af sitt arbete, att han icke märkt det minsta af hvad som för öfrigt försiggick i det stora rummet, men i verkligheten lyssnade till allt med den mäst spända uppmärksamhet.

— Men om vi nu erkänna, att Ni är oskyldig, och att vi begått ett misstag.

— Det är något för sent nu. Men farväl mina herrar. Det är lönlöst att på detta sätt öda bort tiden. Vi träffas igen, då vi kunna tala med mera sans om saken, än det nu är eder möjligt.

Det var omöjligt att längre hålla honom kvar, och herrarne Stral sågo allt annat än belåtna ut, då han var gången.

— Du drog dina slutsatser något för fort. fruktar jag, yttrade grosshandlaren, i det han satte sig i en af de bekväma stolar, som stodo utmed väggarne.

— Det kan nog se så ut, eftersom han talade så morskt, men det kommer nog att visa sig annorlunda, då han hinner draga oss inför rätta. Ingen annan än han kan vara tjufven.

— Jag är dock rädd för, att han bevisar motsatsen.

— Då får han allt ljuga bra för att lyckas.

Fadern svarade ingenting; han kände sig besvärad af hvad som skett, men det stod nu icke att ändras, och han gick upp till sin våning, där han försökte glömma förargelsen genom att sysselsätta sig med en del arbete. Sonen däremot gick bort tiil Quist som nu lagt ifrån sig sin penna.

— Hvad säger du om den? frågade Stral i låg ton.

— Han var skarpare än jag trodde, men vi skola ordna saken ändå, vi måste det.

— Huru skall det gå till? Jag ser ingen utväg nu.

— Det gör dock jag. När kunna vi träffas?

— Det är bäst du kommer upp till mig i kväll, sedan du varit ute och ätit. Vi få tänka öfver det till dess.

— Jag skall göra det, Du behöfver dock icke vara ängslig, Jag tror vi skola reda oss. Han är ensam mot två, och det plägar just icke gå så bra då.

— De vågade icke samtala längre, och Stral gick och satte sig vid sin pulpet, där han dock icke förmådde arbeta, ty han var mycket orolig.

ANDRA KAPITLET

Familjen Boring.

Victor Boring gick med långsamma steg uppåt gatan. Snön höll på att smälta, drifvorna sjönko ihop allt mer under inverkan af de allt varmare solstrålarne, och det låg någonting af vår och nytt lif i all ting, Snart skulle blommorna slå ut. gräset skina grönt och träden löfvas. Det skulle bli trefnare i allt, och människorna skulle känna sig lyckligare.

Men Victor Boring kände sig alls icke lycklig. Det fanns ingen harmoni mellan honom och naturen, som nu bildade vår. Till en början sjöd vreden inom honom, ty han kände sig så förfärande djupt oförrättad, och han tänkte endast på att hämnas den stora skymf han lidit. Men allt eftersom han gick, kommo andra tankar. Han blef sorgsen. Detta var då den rättvisa och heder, som fanns hos sådana män, som dem han tjenat. Han hade gjort sitt bästa, han hade arbetat af alla krafver, hade alltid sökt handla rätt i både stort och smått, och till lön för all denna trogna möda behandlade de honom som en simpel tjuf,

Skulle det då icke finnas rättvisa att få på något håll? Skulle han tvingas att bära en sådan skymf? Nej, han visste, huru han skulle få rättvisa, och han ansåg sig böra freda sitt eget namn i detta fall. Om han icke varit en kristen skulle han hafva brutit ut i hårda ord mot de båda herrarne, och kanske skulle vreden hafva föranledt honom att handgripligen tillrättavisa dem, med nu hade han öfvervunnit sig själf så pass, att han icke förgått sig mot dem.

Då han gick öfver Norrbro, stannade han några minuter och såg ned i strömmen, där isarne höllo på att bryta löst. Han såg hur det ena stycket efter det andra kom farande ned med strömmen, huru de hopade sig nere vid isbandet, där den ännu fasta isen hindrade dem från att komma längre. Men icke nog med detta, utan de nedflytande styckena brötos sönder, krossades till små bitar mot denna fasta massa, och när de krossats drog strömmen dem med sig ned under istäcket, begrof dem i djupet, förintade dem. Var då icke detta en bild af det mänskliga lifvet? Den där fasta massan var de rika, som hade penningar och makt, som stodo där kraftiga och hårda; och de med strömmen flytande styckena voro de fattiga, arbetande, verksamma. Så länge de icke råkade i kontakt med de rika, så länge de blott följde med strömmen seglade ner i fåran och skredo mot målet, gick allt bra; men om de råkade stöta emot, ve dem då!

Så där kommo tankarna för honom, medan han stod där. Men just då kom ett stort stycke svängande ner under bron. Det gick icke riktigt så fort som de mindre, men det gick säkert. Boring kunde icke återhålla ett leende. Äfven detta skulle ju krossas, brytas till spillror. Det betydde icke så mycket att det var stort och syntes fast och starkt; samma öde

väntade det. Men då det kom dit ner till isbandet, törnade det emot med dån och brak. Det sköt igenom ett långt stycke, kilade fast sig och låg stilla. Vattnet forsaupp omkring det, andra stycken trängde på, det sorlade och kokade rundt omkring, men det stora stycket låg där dock, stadigt och stilla. Det hade brutit ned en del af motståndet och det hade trängt sig fram, så att det nu låg där såsom en del af det stora hela, af den fasta ismassan; och det skulle icke gifva vika, förrän det droge med sig en myckenhet af den ännu fasta isen och flyttade bandet ett långt stycke längre ner.

Då lyste en blixt i den unge mannens blick. Så skulle han göra. Han hade råkat stöta emot, som det såg ut, men han skulle icke krossas, icke föras ned i djupet; han skulle hafva kraft nog att hålla sig uppe, kraft att segra, och om det skulle bli att störta, så skulle han draga de andra med sig. Med mindre hjälpte det icke.

Han fortsatte sin väg öfver bron, gick snedt öf- Gustaf Adolfs torg och uppåt Malmskillnadsgatan, där han omsider inträdde i ett hus. Han gick uppför två trappor, och då han hunnit tredje våningen stannade han vid en dörr. Där var hans hem.

Han trädde in genom dörren och mottogs af tvenen kvinnor, hvilka med förvåning sågo honom komma hem vid den tiden på dagen. Den ena af dessa kvinnor var gammal. Omkring denna panna låg det silfvergrå håret i vackra lockar, och på den höga pannan syntes några rynkor. Hon såg så älsklig och god ut, den gamla, och man behöfde icke fråga för att se, att det var Victors moder.

Den andra var en ung flicka, kanske tjugu år

högst. Hon var af medellängd, hade ljuslockigt hår och klarblå ögon. På kinderna blommade hälsans rosor, och på läpparna lekte ett lyckligt leende. Hon hade icke nåtts af lifvets stormar så, att barnalyckan ens hunnit flytta ifrån henne.

— Men Victor, hvad kommer det åt dig, som kommer hem vid den här tiden på dagen? frågade systern med förvåning.

— Och hvarför ser du så förfärligt allvarsam ut, min gosse? tillade modern.

Victor svarade icke strax. Han tog af sig öfverrocken och hängde den på hängaren vid dörren, där han också hängde sin hatt. Därefter gick han in i det andra rummet och satte sig vid fönstret.

— Hvad kommer åt dig? hvad har händt?

— De anklaga mig för att hafva stulit två tusen kronor ifrån dem.

— Det blef några ögonblicks tystnad. Ingen af dem förmådde tala, så häpna blefvo de. Tlll slut kunde dock den gamla fru Boring få fram några ord.

— Anklaga de dig för stöld? De mena väl icke det?

— Jo, de gjorde det rent ut, och de önskade jag skulle bedja om förlåtelse, så kanske kunde de glömma och låta mig gå.

— Men hur kunde de det? Finns det då någon möjlighet för dem att misstänka dig?

— Icke på annat sätt, än att de tyckte alla de andra herrarne stå höjda öfver alla tvifvel. Den ende som kunde hafva föröfvat stölden menade de vara jag.

— Försäkrade du dem icke om motsatsen?

— Hvad gagnar det att försäkra, då de icke vil-

ja se saken rätt? Jag har ingenting annat att göra än att anklaga dem,

— Då blir det ett rysligt besvär.

— Jag vet det, men vår heder är mera värd än allt besvär, som kan komma af detta. Tycker mamma att jag skulle låta mig nöjas med att kallas tjuf?

— Nej, men de vore kanske villiga att taga tillbaka anklagelserna, då de närmare fått tänka öfver det hela.

— Ja, det voro de villiga att göra redan när jag var kvar där, men då hade de förolämpat mig så djupt, att jag ej kunde vara nöjd med det så.

— Du tog det kanske för hårdt.

— Ack mamma, jag vill lefva som en god och hederlig man, det vet du men jag kan icke under tystnad bära. att de draga mitt namn och min heder i smutsen. Hvad skulle det bli, om hvar och en hädanefter skulle kunna peka på mig och säga, att jag är en tjuf? Det skulle bryta mig ned.

— Då du är oskyldig, skulle Gud gifva dig styrka att bära det.

— Ja kanske, men för din skull och Nannas vill jag det icke. Ingen skall kasta skugga på vårt hederliga namn, när vi icke gjort något ondt.

— Hur ämnar du gå tillväga nu då?

— Jag skall gå upp och tala med häradshöfding Lund om det, och han kan gifva mig bättre råd än någon annan. Jag vet att han är min vän och han är dessutom en hederlig man.

— Men kan du då bevisa, att du är oskyldig till det de anklaga dig för?

— Ja visst kan jag det. Jag har under sista tiden icke varit ensam inne på kontoret en enda gång, och de öfriga herrarne ha ju sett, hvad jag gjort.

— Gud gifve, att att det icke må bli någonting alltför sorgligt af. Skall du gå till häradshöfdingen snart?

— Ja, jag tänkte gå dit före middagen, så att jag hinner få allt klart i dag, ty det här gör mig så nedstämd och utledsen, att jag icke ens tål mig själf.

— Du måste försöka taga det lugnt. Skall du taga ut stämning mot dem nu då?

— Det synes mig vara enda sättet. Jag förmodar det blir att stämma dem för falsk anklagelse, och jag vet, att jag skall vinna i detta.

— Gå då genast till verket. Äfven jag känner mig så orolig. Hvad skall det bli af oss, om du nu icke blott förlorar din plats utan äfven ditt goda namn och rykte?

— För min egen del skulle jag kanske sträfva mig igenom, ty vägen står mig öppen att lemna landet och på andra håll söka min utkomst, men det är för eder skull, som jag är så angelägen att få det här klart.

— Det är lika viktigt för dig själf. Ack, hvarför skulle detta komma! Vi ha lefvat så lyckliga här nu under alla dessa år, och jag trodde att alla stormarna voro öfver. Var det blott ett litet stillestånd, och skola vi nu åter börja den bittra striden?

— Haf tröst, mamma, det måste bli bra med det här igen. De kunna icke besegra mig, ty jag vet att jag är oskyldig.

— Må vi försöka trösta på Gud. Han har varit nådig emot oss intill nu, och jag tror icke, att han skall svika oss nu heller.

— Det tror icke heller jag. Låt mig nu berätta, huru de behandlade mig i dag, och du skall se, mamma, att jag icke kan låta det gå utan vidare.

— Han berättade med af rörelse darrande röst om uppträdet på grosshandlare Strals kontor, och modern och systern lyssnade i andlös spänning. Då han slutat inföll Nanna:

— Ack så förfärligt elakt af dem. Hade de icke bättre förstånd än så? Bara för att de ansågo de andra herrarne stå höjda öfver allt tvifvel, skulle de kasta hela skulden på dig. Nej, Victor, du kan icke låta det gå på det sättet.

— Det är också min mening.

— Men, inföll modern med sin lugna, blida röst, vore det icke lika bra. om du ginge till dem igen och med sans och lugn samtalade om saken? Då de voro villiga erkänna, att de misstagit sig och äfven erbjödo dig att behålla din plats, så borde du förlåta dem.

— Men skuggan ligger kvar där ändå, och jag skulle hela tiden känna det, som hade de gjort det blott för att slippa bråka.

— Ja, men tror du icke, att skuggan kommer att stanna öfver dig ändå? Nu är det blott några få, som känna till saken. Om du drager det inför allmänheten så blir skuggan djupare, och alla skola se på dlg såsom på en brottsling, åtminstone till dess du af domarens mun få höra, att du är oskyldig.

— Till dess är jag redo att bära allt. Men det är icke detta som bekymrar mig mest. Hvad skola vi lefva af, då jag icke längre har något arbete?

— Gud skall nog på något sätt sörja för oss. Var icke så ledsen för det. Vi ha nog för en tid, skulle jag tro, ty vi har icke slösat med dina inkomster; och när det blir slut, har du hunnit få arbete igen.

— Och så kan ju jag förtjäna ganska mycket på att sy, inföll Nanna med ett älskligt leende.

— Ack ja, nog kan det synas hoppfullt så där, meu ändå känner jag mig så orolig för framtiden. Gud gifve att det här vore öfver, ty jag känner mig nästan yr i hufvudet af sorg.

— Gå nu genast till Lund, så får du höra, hvad han har att säga.

Victor lydde. Han tog på sig rocken och begaf sig ut igen. Fru Boring satt tyst vid bordet och Nanna såg ut genom fönstret

— Hur kunde de misstänka, nej, rent af anklaga honom för någonting sådant, Nanna?

— Jag vet icke, mamma. Det synes så underligt.

— Och Viktor, som är hedern själf. Han skulle hellre svälta än taga för ett öres värde från någon annan. Gud gifve att allt må leda till det bästa.

— Vi skola hoppas att det blir bra.

Fru Boring var enka sedan flera år tillbaka. Hennes man hade haft anställning i en af de stora affärerna vid Vesterlångatan, och han hade förtjenat nog för sig och de sina. Både Victor och Nanna hade fått en god uppfostran, och Victor hade nog önskat att få egna sig åt något annat än att sitta på ett kontor och skrifva, men då fadern dog och icke lemnade mycket efter sig, var den då adertonårige unge mannen redo att träda i hans ställe och sörja för sin mor och syster. Nanna kunde då ännu ingenting göra utan gick i skolan, och där fick hon fortsätta en tid till. Sedan Victor kommit in på Strals kontor, hade han haft god lön, och de hade redt sig så utmärkt. Han tröstade på Gud, såsom han lärt sig redan i barndomen, och han väntade alltid hoppfullt att hjälp skulle komma, då de behöfde sådan. Intill denna dag hade han ej heller för en stund tviflat på, att Gud städse är villig att hjälpa, ty allt hade gått så väl för dem,

Victor var känd såsom en genomhederlig ung man. Många vänner hade han, och de höllo af honom för hans redliga sätt och hans bergfasta karaktär, och mer än en af dem hade försäkrat, att de alldrig skulle kunna tro honom om en ohederlig handling, och att de under inga omständigheter skulle kunna tvifla på hans redlighet. Helt naturligt var det att han icke sökte annat än goda bekantskaper, de dåliga hade han ingen smak för; och trots de många lockelser storstäderna äga för unga sinnen, hade han bevarat sig själf ren. Han hade lefvat för de sina, och det hade varit hans lycka.

Nu komme det att spörjas, huru trofasta vännerna voro, ty snart skulle hans sak vara känd i hela staden, tidningarne skulle tala om den, hans vänner skulle läsa historien, och om de voro trofasta, skulle de skynda till hans bistånd. Han skulle dock få göra den erfarenheten, att icke alla äro så hjärtegoda, så innerligt trofasta, som de själfva tala om i medgångens tider, då solen lyser jämt och klart öfver hela stigen.

I fru Borings lilla hem, bestående af fyra rum, var det alltid frid och endräkt. Ingen af familjens medlemmar kunde minnas, att ett enda bittert ord blifvit fällt mellan dem, ty de hade ingenting att vara bittra öfver. De älskade hvarandra, och barnen hade varit villiga att när som helst gifva sitt lif för den älskade modern, och så var äfven hennes känsla, då det gällde barnen. De voro hennes rikedom, hennes glädje och tröst, och för dem allena lefde hon.

Det hade nog varit svåra tider äfven för dem, men aldrig för någonting i samma stil som nu. Då Boring lefde, hade han en lång tid legat sjuk och ur stånd att förtjäna något för de sinas uppehälle. Då voro barnen ganska små, och nöden grinade emot dem,

men de redde sig igenom, han kom upp igen och fick arbeta, och nöden fördrefs.

De hade haft andra svåra dagar, men aldrig förr hade någon betviflat deras ärlighet. Och nu var det Victor, den bästa af dem alla, som skulle bli offret för misstanken. Fru Boring suckade gång på gång, där hon satt vid bordet, och Nanna gick oroligt af och an i rummet. Hon undrade i sin själ, huru det skulle gå med den stackars Victor.

TREDJE KAPITLET

Familjen Stral.

Hvad ser pappa så förfärligt ond ut för? frågade grosshandlare Strals dotter, den adertonåriga Alma, då hon kom in i rummet, där grosshandlaren slagit sig ner efter det förtretliga uppträdet på kontoret. Hon var en mycket vacker ung kvinna med ett ädelt utseende, och hon såg äfven ut att vara god och älsklig i allt. Hon var enda dottern, liksom David var ende sonen, och föräldrarne älskade sina barn och gjorde allt de kunde för att skämma bort dem. I detta hade de lyckats bättre med David än med Alma, ty hur det än var, så hade hon bibehållit sitt hjärta rent och godt, under det David börjat föra ett vildt lif redan ganska tidigt,

Han fick aldrig några bannor, äfven om han gjorde sig skyldig till hvilka elakheter som helst. Han kunde vara så olydig han ville, redan då han var en liten gosse, men det brydde de sig icke om, och när han växt upp och börjat lefva med i de glada sällskapskretsarna, tyckte fadern blott att det var trefligt

Han var ju rik, och en rik mans barn böra hafva frihet och njuta af lifvet.

Alma hade lärt sig betrakta lifvet med klarare blick än så, och ehuru hon visst icke försmådde nöjena, var hon dock icke slaf under flärden. Hon hade mera af moderns sinnelag och tyckte bättre om att vara i stillhet hemma än att dag efter dag fara omkring efter de vingade nöjen som bjudas på lifvets stora skådebana. Brodern var fyra år äldre än hon och tyckte sig begripa tio gånger så mycket som hon, och han skämtade många gånger med henne, för att hon icke kunde lära sig se lifvet i samma glada och fria ljus, som han, ty han ansåg detta vara en brist i uppfostran. Hon förstod icke att njuta af lifvet, påstod han, och det låg något af plebej i henne. Hon brydde sig icke ens om att förneka detta, ty hon visste det vara lönlöst att resonera med sin bror.

Det rådde för öfrigt ett godt förhållande mellan grosshandlare Stral och hans familj. Sedan David börjat lefva med i stora världen var han icke mycket hemma. Hans mästa tid användes ute i glada lag, och skulle man finna honom hemma, var det bäst att passa på vid måltidstimmarna, ty då plägade han för en stund vara med de sina, eljest höll han till bland glada kamrater på krogen och andra förlustelseställen.

Grosshandlaren hade stora affärer, och han skötte dem som en man och förtjänade mycket pänningar. Sonen måste ju vara med på kontoret, men han gjorde icke mycken nytta där. För att han själf skulle få det så mycket bekvämare hade han öfvertalat fadern att på kontoret anställa den förut omnämnda Quist, hvilken utförde de arbete, som egentligen skulle hafva kommit på Davids del.

Quist var ingen god karaktär, ehuru han hade

ett godt utseende. Han hade förstört mycket pänningar på att lefva ett vildt lif, i annat fall skulle han icke nu varit nödsakad att arbeta för andra, ty hans fader hade vid sin död efterlämnat en rikedom stor nog för sonen att reda sig på för hela lifvet, om han blott hade skött sig. Detta hade han dock icke gjort och var nu glad att få sitta och skrifva för Stral och få god betalning därför, ty god lön fick han. Dessutom var han Davids vän, och de hade sina nöjen tillsammans. Hur mycket pänningar Quist narrade af David, visste ingen utom han själf, men det var inga småsummor. Dessa gingo dock lika fort som de kommo, och han blef aldrig annat än fattig, och han behöfde ständigt mera. David tyckte om honom, ty han var alltid med om allt hvad denne önskade, och alla de galna streck de utförde skulle hafva kommit mer än en att undra, hvad de tänkte på; men själfva funno de det vara roligt att lefva om så vildt som möjligt. Visserligen hade han icke fått tillträde till grosshandlarens familjekrets, ehuru han mycket önskade få det och hade bedt sin vän David taga honom med sig hem och formligen presentera honom för de sina, något som David också lofvat, fast det aldrig kommit längre än till löftet. Quist hade nämligen något i sina tankar, som han ej ens vågat anförtro sin vän, men hvilket mycket hade att göra med, om han komme in som vän i familjen eller ej.

Han var bekant med Alma, ty henne hade han sammanträffat med på kontoret, då hon varit dit i något ärende, men hon hade icke egnat honom den ringaste uppmärksamhet, äfven om han var broderns vän. Fru Stral hade också sagt sin son, att hon icke ville hafva någon af kontorspersonalen med i hemmet, och så stor respekt hade David ändå för sin mors önskan,

att han ännu ej försökt att taga Quist med sig, trots dennes ofta upprepade önskan.

Då grosshandlaren hörde sin dotters röst, såg han upp, och nu märkte hon, att molnet på hans panna var mycket mörkare, än hon förut anat. Hvad är det med dig, pappa? Du ser ut, som om du hade förlorat tusenden på någon misslyckad spekulation.

— Det är värre än så, ty det är icke på spekulationer jag förlorat, men förlorat har jag.

— Har du tappat plånboken då?

— Nej icke det heller, men jag har blifvit bestulen.

— När då? När du var ute i dag på morgonen?

— Jag vet icke när det skett, men det fattas två tusen kronor på kontoret, och jag vet icke hvart de tagit vägen.

— De äro väl icke stulna; kanske endast undanlagda på något annat ställe.

— Nej de äro borta, men hvart de tagit vägen kan jag icke säga.

— Du tror väl icke, att någon varit inne och stulit?

— Jo det tror jag, och David lät mig också förstå, hvem som är tjufven.

— Hvem då? Är han funnen redan, då vet du ju, hvart pänningarna tagit vägen.

— Det kunde jag svara både ja och nej på, ty vi hade honom där, men han förnekade på det bestämdaste, att han tagit dem.

— Hvem är det?

— Det är Boring, skrifvaren.

Då fadern nämnde detta namn, flög en svag rodnad öfver Almas kinder, och hennes lilla hvita hand

darrade. Hon lugnade sig dock, så att fadern ingenting märkte.

— Skulle han hafva stulit! Det kan jag aldrig tro!

— Och hvarför icke?

— Han ser ut att vara hedern själf, tycker jag, och jag har aldrig hört, att han gjort något, som kunde väcka misstankar mot honom.

— Kanhända icke; men nu är han dock anklagad, och han tog det myckat häftigt.

— Det tror jag nog. Sade han eder icke, att han var oskyldig?

— Jo naturligtvis; och han hotade att stämma oss för anklagelsen också.

— Det gjorde han rätt i.

— Tycker du det? David menade, att vi icke kunde misstänka någon annan, ty de öfriga stå höjda öfver allt tvifvel, och Boring var den ende, som kunde hafva gjort det.

— Men icke kunden I anklaga honom på endast ett sådant antagande!

— Vi gjorde det dock, och när jag sedan insåg, att vi gått för brådstörtadt tillväga, var det för sent, och han ville icke låta saken vara tyst och glömd och återgå till sitt arbete.

— När försvunno pänningarne?

— Det vet jag icke, och ingen annan heller, men det måste hafva varit sent i går kväll eller så, ty Nordling påstår, att han i går icke kunde upptäcka, att någonting var i olag.

— Är herr Boring kvar på kontoret.

— Nej, han gick sin väg i vredesmod. Jag sade honom att vi skulle låta hela saken falla i glömska, och att han kunde fortsätta med sitt arbete, men

det ville han icke höra på utan sade, att han skulle taga ut stämning mot båda mig och David.

— Då gör han det äfven, ty hvad han säger, det gör han.

— Hur kan du veta det? Är du så bekant med honom?

— Jag har ganska ofta samtalat med honom på kontoret, då jag varit dit i något ärende, och jag har alltid funnit, att han är en man, som menar hvarje ord af hvad han säger.

— Det kan du ha rätt i. Dessntom har han sin fläckfria vandel bakom sig. Jag har aldrig hört, att han någonsin är med ute och lefver om med de andra.

— Nej visst icke. Han håller sig för god att vara ute så. Därtill sörjer han för sin mor och sin syster, och det gör, att han icke gärna kan slösa med pänningar, som de andra göra.

— Jag önskar, att David icke anklagat honom så snart, ty jag lät hänföra mig af min vrede och antog hans mening utan närmare eftertanke. Naturligtvis hade Boring rätt, då han sade mig, att man icke har rättighet att tänka någon stå höjd öfver alla misstankar i ett sådant fall som detta blott på grund af, att man tror sig känna den ene bättre än den andre. När han upprepat det ett par gånger kunde jag dock inse det rätta, men då var det för sent att ändra; han ville icke mera gifva med sig.

— Skulle han anmäla saken i dag?

— Ja, jag förmodar det, så att jag väntar att när som hälst bli stämd för det här.

— Ack, så tråkigt! Och Boring flyttar väl ifrån dig nu då?

— Naturligtvis. Han gick ju redan nu, och jag får försöka att skaffa någon annan att fylla hans plats.

Det torde dock icke gå så lätt att få tag i en så god arbetare, som han var. Jag får vara nöjd ändå. Det förargligaste är, att man tvingas in i en rättegång, i hvilken jag kanske till sist förlorar. Sådant ger ett dåligt intryck, och jag tycker icke om det.

— Så där går det, då man är tanklös. Vore det icke möjligt att gå hem till honom och söka uppgöra saken i godo, innan det är för sent?

— Jag tror icke det, åtminstone går det ej i dag. Äfven om stämningen kommer, så kan jag gå till honom i morgon, och vi förlikas, innan det kommer till allmänhetens kännedom.

— Pappa skall få se, att det där medför stora svårigheter, det anar jag. Hvarför var det då omöjligt att misstänka någon af de andra herrarne?

— Du ville väl icke misstänka vår gamle bepröfvade Nordling för någonting dylikt?

— Nej visst icke men det finns ju flere.

— Ja, vi ha Carlen. Han är på kontoret från klockan åtta på morgonen och till klockan sex på kvällen, och han är hela tiden sysselsatt med kopiering, och jag tror knapt, att han en enda gång tittat in i kassaskåpet ens.

— Det finns ännu flere.

— Vi ha Quist, men han är Davids gode vän, och honom kan man ju icke tro om det.

— Jo lika mycket som Boring. Quist är visst icke något mönster för en ung man, Har han månne allting klart från den gångna tiden?

— Det vet jag icke, har aldrig gjort mig mödan höra efter, men David litar fullkomligt på honom.

— Hvad gör det, hur mycket David litar på honom? Han är att misstänka lika mycket ändå. Pappa skall veta, att Boring är aldrig på kontoret, sedan

arbetet för dagen är slut, men Quist har jag sett där många gånger om kvällarne i Davids sällskap, äfven sedan Nordling gått hem.

— Har du det! Jag visste icke om det, och David sade icke ett ord i den riktningen. Den här affären är då i högsta grad förarglig.

— Pappa, jag tror du låtit David ha litet för fria händer i ett och annat. Han har varit ute för mycket i Quists sällskap under sista tiden, och sedan denne herre kom hit. har David blifvit mycket vildare och oregerligare än förut.

— Låt honom lefva om, det går snart öfver. Du skall veta han är så ung ännu.

— Det kan väl så vara, men jag skulle tro att äfven då vi äro unga, böra vi uppföra oss på ett städadt och passande sätt i allt, och det tror jag icke att David gör nu, och mycket mindre Quist.

— Har du hört någon klaga?

— Ja, mera än en gång.

— Jag vet ju, att han för några år sedan var med om ett och annat pojkstreck, men numera hör jag aldrig någonting.

— Men jag har hört många ganska tråkiga saker om dem, och det är icke så särdeles roligt.

— Hvad har du hört?

— Här om kvällen, då de varit på teatern och kommo ut på gatan, sökte de tränga in i en droska, som redan var upptagen af ett par damer, och de uppförde sig allt annet än fint vid det tillfället.

— Icke var väl det så farligt att taga miste på droska. Då de sågo den vara upptagen, fingo de gå till en annan. Sådana små misstag hända för hvem som helst.

— Om de gjort det, hade det ingenting varit att

tala om, men nu blefvo de i stället otidiga mot damerna, hvilka råkade vara ett par af mina bekanta. och de klagade bittert öfver, hvilken rå sälle David är.

— Ack en sådan lymmel till pojke! Men det skall han få höra af igen. det kan du lita på. Och Quist var icke bättre han heller, förmodar jag?

— Han var ännu värre, efter hvad jag förstod. Hade icke kusken kommit och kört bort de båda herrarne, så hade damerna ropat på polisen, och då hade det blifvit värre för David.

Herr Stral hade ingenting mera att anmärka, och han föll i tankar.

— Kunde icke du gå öfver och tala med Boring? frågade han om en liten stund.

— Jag! Tycker pappa det skulle passa?

— Ja, hvarför inte? Du känner honom, och han känner dig. Kanske toge det bättre än om jag ginge dit själf.

— Nej, jag kan icke bli medlare i detta fall. Pappa gör bäst i att gå dit själf. Herr Boring skulle tro pappa vara feg, om jag komme dit i stället.

— Kanske har du rätt. Vi få se i morgon.

Alma lemnade fadern och gick upp till sina rum. Hon hade icke ens tagit af sig kappan, medan hon var inne hos fadern, och medan hon nu tog af sig öfverkläderna, tänkte hon på den tråkiga händelsen. Hon hade fattat intresse för den lugne och manlige Boring, och hon trodde honom om allt godt. Däremot hade hon aldrig haft det minsta förtroende för Quist, och om hon skulle misstro någon af kontorspersonalen att hafva stulit, så vore det honom. Hon kände det så obehagligt, ty hon visste, att det skulle bli mer än en svår stund i hemmet, just på grund af denna händelse.

Herr Stral satt kvar inne i sitt varma förmak. Samtalet med dottern hade nästan omvändt honom. Han kunde icke längre tro Boring om att hafva begått stölden, men i stället började han tänka mera på Quist och hans ställning. Han visste något litet om, huru denne plägade förslösa stora summor, än på spel och än på andra galenskaper. Det blefve bäst att uppsöka Boring och ordna allt med honom samt återtaga alla anklagelser, och kanske skulle den unge mannen gå in på att fredligt förlikas, då han fick ett nytt tillflle.

FJÄRDE KAPITLET.

En brottslig plan.

Arbetet på kontoret var slut för dagen, och Nordling såg för andra gången efter att kassaskåpet var riktigt låst, och först sedan aflägsnade han sig. Han var både ledsen och förargad öfver, att en stöld blifvit begången på det kontor, där han var kassör, ty någonting sådant hade aldrig förut händt så långt han kunde minnas. Han hade ingenting sagt då det under dagen varit tal om saken, men som ingen vidare undersökning kom i fråga då, ansåg han sig lika gärna kunna vara tyst. Han ansåg nog att herrarne Stral gingo alldeles för brådstörtadt tillväga och var öfvertygad om, att de finge ångra detta, men det var en sak som han icke borde lägga sig i, och och de finge själfva tänka öfver, hvad följderna kunde bli af deras tillvägagående. Han kunde icke med Davids och Quists vänskap, och han fruktade för följderna af deras utelif, och han hade också sin tanke om huru stölden tillgått. Detta skulle han dock vänta med att säga till dess han blef kallad att vittna i

saken, ty att han skulle nödgas vittna därom var han viss.

När David aflägsnade sig, passade Quist på att hviska till honom.

— Jag kommer upp till dig så snart jag får äta eller kanske är det bäst att sätta tiden till klockan åtta?

— Kom klockan åtta, det är bäst.

— Stanna säkert hemma, så att jag slipper gå förgäfves, ty vi måste träffas.

— Var lugn, jag är hemma.

Mot vanligheten stannade David hemma den kvällen, eljes plägade han gå ut så snart han ätit. Samtalet vid bordet flöt mycket trögare än vanligt. Fadern var förtretad, och Alma var ledsen. Modern brukade aldrig prata mycket, då hon åt, och David hade ingen lust för samtal, han undrade på, hur det skulle bli möjligt för Quist att ordna denna affär När måltiden var förbi, gick han till sitt rum.

Grosshandlare Strals våning var stor och fin. den hade många rum och Davids arbetsrum, som han kallade det, var ett af de mäst komfortabla man kunde önska sig. Alma hade sina rum i en helt annan del af våningen, och där trifdes hon bäst. Bredvid Davids rum låg det, som förr tjänat till barnkammare. Där hade han lekt i sin barndom, och så hade Alma. Där hade de samlat alla sina leksaker och andra ting, som de fått, medan de voro små, och där hade de alla sina skolböcker. De ville icke hafva detta rum omändrat. och föräldrarne satte sig visst icke emot deras önskan. David gick icke ofta dit in men Alma besökte detta sin barndoms lilla vrå gång efter annan, betraktande gamla kära små saker, som förr utgjort hennes glädje.

Då klockan slog åtta ringde Quist på dörrklockan hos Strals, och då tjänsteflickan som öppnade, såg hvem det var, visste hon genast att han ville träffa David.

— Unge herrn är i sitt rum, sade hon upplysande, och han tackade utan ord samt tog vägen genom den med tjocka mattor försedda vestibulen och för-

— — — då hon hörde röster från Davids rum, till hvilket dörren stod öppen, lyssnade hon.

svann snart i Davids rum.

Just som han trädde in i rummet till detta rum, kom Alma ut från sitt. Hon ämnade sig i något ärende till den gamla barnkammaren. Den mjuka

mattan förtog ljudet af hennes steg, och dörren till barnkammaren stod på glänt och gick ljudlöst upp, då hon sköt på den. Hon var icke af det slaget att hon ville lyssna, men då hon hörde röster från Davids rum, till hvilket dörren äfven stod litet öppen, lyssnade hon ty hon tyckte sig höra Borings namn nämnas. Sakta gick hon närmare dörren. Det kunde icke vara orätt att höra på hvad de sade, och de anade ej hennes närvaro.

— Var det icke det jag sade dig min käre Quist den där läsaren var värre än du trodde. Så äro de alla. Vanligtvis gå de där och se ut som milda lamm, men då det kommer till kritan visa de tänderna som arga hundar.

— Jo jo, du sade det.

— Vi råka i klistret för det här skall du få se.

— Jag tror icke det är så farligt. Ännu är det ej för sent att rädda oss.

— Det var nog litet dumt af oss att taga pänningarne så där, ty vi kunde allt hafva fått dem ändå.

— Icke då. Du vet att vi måste betala genast, och hade vi icke gjort det så hade vi varit fast, jag är lika säker på det, som att jag nu sitter här.

— Men de kunde dock icke hafva hållit oss om de hade fått pänningarne dagen efter.

— Det hade dock kommit ut, och vi hade stått där vackert. Nej, när vi behöfde dem, så var det bäst. Om du hade vågat säga din far hur stora skulder du har, så kanske han hade hjälpt oss.

— Det går icke an nu. Jag kan snart icke se någon utväg för oss. Vi ha allt lefvat om litet för

hårdt på sista tiden, och om icke gubben dör inom ett år så går det på tok för mig.

— Hvad skall jag säga då som icke har någon gubbes död att vänta? Du är lycklig David som har det så bra ställt. Men nu tänka vi icke mera på de där småsakerna, dem glömma vi, dränka dem i nöjet senare i kväll. Men vi måste ordna det med den där läsarepojken.

— Hur skall det gå till?

— Vet du om han tagit ut stämning ännu?

— Nej vi ha icke hört af honom, men han kommer nog i morgon.

— Vi måste i så fall öfvertyga din far om nödvändigheten af att taga ut motstämning och anklaga honom på nytt för stölden.

— Men det går icke, det kan du ju inse. Sedan han tagit det på den här vägen, är det mycke värre.

— Det måste dock ske. I kväll äro vi nödsakade att gå ut och skaffa pängar. Däri ligger den enda räddningen.

— Hvad skola vi med dem till?

— Jo hör nu på så skall du snart förstå det. Jag vet att det är ett djärft spel, men det är bättre än att vi bli fällda. Vi skaffa omkring två tusen kronor, det kunna vi på något sätt, om icke annat, så får du gifva juden ännu en växel af det där slaget som han är villig att taga emot.

— Jag vill icke. Det har redan gått för långt.

— Du kan bestämma själf, men hör mig först till slut. I morgon bittida går du till Borings hem. Du vet juhvar han bor?

— Ja, jag tror mig veta det. Är det icke vid Malmskillnadsgatan?

— Jo, du vet det. Du väntar i närheten till dess

du ser honom gå ut, och när han väl är borta, passar du på och går in.

Men det är ju icke att göra upp med honom.

— Det är heller icke meningen. Du har pänningarna med dig, jag menar dem vi skaffa i kväll. Då du kommer upp ber du att få tala med hans mor. Hon är en gammal dum gumma och begriper icke mycket.

— Och så ger jag henne pänningarne för att hon skall förmå honom att lugna sig.

— Nej icke heller det. Du ber att få tala med henne, och då blir du bjuden in i det bästa rummet. Där sätter du dig i soffan, jag förmodar de ha en soffa, och när du sätter dig har du sedlarna ihoprullade i vänstra handen. Du uttrycker för den gamla din ledsnad öfver att det där bråket kom upp, men att det icke kan ändras, om han icke kommer och erkänner sin skuld och ber om förlåtelse.

Det gör han icke.

— Jag önskar icke heller att han skall göra det, ooh hon talar nog om det för dig. Men under det du talar och lyssnar till hvad hon har att andraga, stoppar du oförmärkt ner sedlarna i soffan vid bakre kanten. Det kan du mycket väl göra utan att hon ser det. Sedan kan du gå, och jag skall åtaga mig att ordna rästen, sedan jag blott vet att du verkligen varit där.

— Åh nu förstår jag dig. Sedan stämma vi honom och begära att hans hem undersökes.

— Det är just meningen det, och han skall bli fast så sannt jag heter Quist. Tror du att vi skola låta oss besegras af en sådan där?

— Men det blir svårt att få pänningarne.

— Det är ju ingen egentligen stor summa. Vi

ha råkat i klistret och måste komma ur det på något sätt, och detta är det enklaste.

— Men om vi göra detta, så är det också säkert att Boring kommer i fängelse. ty min far förlåter honom aldrig.

— Hvad ha vi med det att göra? Hvar och en är sig själf närmast och han lär få stå sitt eget kast. Hvarför var han dum i dag, då han var erbjuden försoning?

— Din plan är nog bra, och ändå tycker jag icke riktigt om den. Han har ju icke gjort oss något ondt.

— Mycket nog tycker jag. Bättre att han blir fälld, än att vi skulle bli det.

Låt gå då. Jag kommer att gå dit upp i morgon Men tror du icke det blir bäst att jag säger till min far om det?

— Jo det blir nästan nödvändigt, för att det skall se riktigt bra ut. Låt honom förstå, att du vill gå och söka uppgöra med Boring, och att det blir bäst att stämma honom ifall han icke vill erkänna ändå, ty genom att stämma honom hindrar man honom från att själf företaga något mot oss.

— Men nu är pappa tvehågsen på grund af hvad Boring sade till honom, det är jag säker på.

— Det gör ingenting bara du kan komma iväg dit så fort som möjligt.

— Ja, jag kan ju gå när som hälst.

— Gör det då. Skola vi gå till juden genast?

— Jag vet icke eljes hvart vi skulle vända oss.

— Det är dessutom bäst att få pänningarne så godt först som sist, ty hvem vet hur dags vi bli färdiga i natt.

— Det blir icke förrän fram emot morgonen, det kan jag försäkra dig.

— Så gå vi då. Tag dig en cigarr. Men du får komma ihåg, att från och med i dag måste vi lefva litet lugnare än förut, ty man kan lätt väcka misstankar hos andra genom det allra minsta.

— Som du vill. Jag är med om allt tokigt.

Alma hörde dem resa sig, märkte att David släckte lampan i rummet, och hon hörde dem gå ut i vestibulen, men hon stod orörligt stilla på samma plats ändå. Hon kände en isande kyla strömma genom hela sin varelse, och hon kunde känna att hennes kinder voro dödsbleka. Var det hennes bror, som var med och uppgjorde en så genomnedrig plan? Var det han, som skulle begå en så låg handling? Hon kunde knappast tro, att hon hört rätt, så förfärande var det. Och dock var det sannt. De hade uppgjort planen, och de skulle äfven utföra den om de icke hindrades.

När hon omsider hunnit lugna sig något, så att hon kunde tänka klart igen, gick hon sakta tillbaka till sina rum. Hon hade alldeles glömt, hvarför hon kommit till barnkammaren, och icke brydde hon sig därom heller, viktigare och sorgligare saker upptogo hennes sinne och tankar. Hvad skulle hon göra. Vore det bäst att genast tala med fadern och bedja honom ställa allt till rätta, eller skulle hon säga till David själf? Hon ville tänka öfver det och sedan handla. Fadern var icke hemma nu, han hade gått till klubben, där han ibland brukade tillbringa en kväll, men det var ju tid att morgonen därpå säga honom allt.

Då hon länge suttit och tänkt och undrat, gick hon till hvila, men det var henne så svårt att somna.

Hon hörde klockan slå timme efter timme, och strax efter det hon slagit tre på morgonen slumrade hon in, och då drömde hon stygga drömmar, Om hon hade legat vaken en stund till skulle hon hafva hört, när David kom hem, ty han var ganska bullersam och mycket osäker. Han hade varit ute på sitt nöje och glömt sina svårigheter.

FEMTE KAPITLET.

De ödesdigra sedlarna.

Victor Boring hade icke träffat häradshöfding Lund hemma, då han kom dit på morgonen och med sorgset hjärta återvände han till hemmet igen. Han tyckte sig se ett dåligt förebud i detta, och modern kunde icke trösta honom. Nanna försökte få honom att tänka på andra ting, men det var omöjligt. Det var någonting allt för viktigt för honom och hans framtid, som nu upptog honom, och han satt timme efter timme tyst i sitt hörn och grubblade. På eftermiddagen gick han åter och försökte att träffa häradshöfdingen, men icke heller då stod denne att finna.

— När kan man då träffa honom? frågade Victor en ung man, som satt och skref vid ett bord.

— Jag tror icke det går i dag, ty han är mycket upptagen med ett mål som han har omhand. Men om ni kommer hit i morgon bittida vid åtta tiden så är jag säker att han är här.

— Jag skall återkomma vid den tiden. Om han

skulle ämna sig ut så tidigt som då, vill Ni i så fall vara god och säga honom att jag önskar träffa honom.

— Med mycket nöje min herre.

Då han kom hem igen var han ännu mera modfälld än förut.

— Fann du honom icke heller nu? frågade modern.

— Nej han är tyvärr upptagen hela dagen, men jag skall gå dit i morgon bittida. Det skulle bli bättre om jag finge träffa honom, ty han kunde kanske gifva mig några goda råd och säga mig, hvad jag bör göra och jag skulle bli lugnare sedan.

— Försök nu att vara lugn ändå. Allt är icke förloradt, äfven om du mister din plats. Det står andra platser öppna för dig, det är jag viss om.

— Det beror på. Den här saken måste först bli riktigt klar, ty äfven om det är blott en misstanke som hvilar öfver en, så gör det mycket till, då man söker arbete. Gud gifve att rättvisan må segra.

— Tror du icke Victor, att du borde särskildt bedja honom om detta?

— Jag har bedit af allt hjärta hela dagen, mamma, och jag tviflar icke på att han skall hjälpa, men nog ser det mörkt ut för oss.

— Det är icke så farligt som du nu tycker. I morgon kommer det att bli klart, och då skall du också känna dig lugnare och gladare. Men Victor, låt oss just nu bedja Gud om seger för dig i detta.

Han blygdes viss icke för att bedja, och villigt böjde han sina knän bredvid modern och bad till Gud Det var som om detta skulle lösa upp hans smärta ty under det han anropade sin himmelske fader om hjälp, bröto tårarna fram ur hans ögon, och det lättade hjärtat att få gråta ut. Ack Gud du får ej öfver-

gifva mig och lämna mig åt skam och nesa, då du vet att jag är oskyldig! ropade han i sin smärta.

— Gud hör mig gosse, försäkrade modern ömt. Då lutade han sitt hufvud mot hennes skuldra, och tårarna fingo fritt lopp. Det var icke ofta han grät, men nu gjorde han det likväl, och han kände sig lugnare då han steg upp.

Nanna var ute i något ärende, och då hon kom hem, såg hon att tårarna ännu hängde kvar i ögonvrårna på brodern. Hon slog sina armar om hans hals och grät med honom.

— Var icke så ledsen Victor, du skall få se att Gud ändå leder det här till en god utgång för dig.

— Jag tror det nu, sedan jag bedt honom leda det.

— Du träffade icke Lund hemma, förstår jag?

— Nej, icke förrän i morgon bittida.

— Det är tids nog, och då hinner du att med mera lugn tänka öfver allt det här, innan du träffar honom.

De tillbringade kvällen i stillhet hemma. Victor var bedröfvad, men han kände sig starkare nu. När de hållit sin aftonbön, hvilket de aldrig glömde, drog han sig tillbaka till sitt lilla rum och gick till hvila. Nästa morgon var han uppe i god tid och gjorde sig i ordning. Han drack endast en kopp kaffe, innan han gick, ty att äta något förmådde han icke.

— Du blir väl icke borta så länge? frågade modern.

— Icke längre än som är nödvändigt. Dock måste jag öfverlägga med häradshöfdingen om allt som angår saken.

Klockan slog just åtta, då han begaf sig ut. Då han hunnit ett stycke nedåt gatan, kom David Stral från en mindre tvärgata, och då han fick se Victor,

skyndade han att draga sig litet tillbaka för att icke själf bli sedd.

— Åh, du är ute så tidigt! Då måste jag raska på, mumlade David, påskyndande stegen, så snart han icke mera behöfde frukta att bli sedd af Viktor. Några minuter senare knackade han på dörren till fru Borings bostad, och Nanna öppnade för honom.

-- God morgon, min fröken. Är det här fru Boring bor? frågade han mycket artigt och lyfte på hatten.

— Ja, det är här, min herre. Hvad önskar Ni?

— Är det möjligt att få tala med henne just nu?

— Jag tror det; var så god och stig in.

Hon bjöd honom till det bästa rummet, dit fru Boring snart inträdde. Hon såg frågande på den unge mannan, hvilkens slappa drag buro spår af det utsväfvande lif han lefde.

— Mitt namn är Stral, började han mycket artigt, och jag kom hit för att tala med Er om Er son

— Åh, Ni är den unge herr Stral? Hvarmed kan jag stå Er till tjenst?

— Jag förmodar Ni hört om den tråkiga händelse, som i går inträffade på vårt kontor?

— Min son har sagt mig, hvad som skett.

— Det var en sorglig händelse, men vi hade ingen annan väg att gå. Er son blef så hättig, och det hade varit bättre för honom att lugna sig och gå in på de villkor vi förelade honom.

Han hade, såsom Quist förutsett, funnit en soffa inne i rummet, och där hade han slagit sig ned, med de hos juden lånade sedlarne hoprullade i sin hand.

— Min son kunde icke handla på annat sätt än han gjorde, svarade fru Boring.

— Men vi gjorde honom intet illa. Om han blott velat bedja om ursäkt för sitt misstag, så hade vi för

låtit honom, och det hela hade blifvit glömt inom kort. I stället blef han ond och påstod, att han skulle taga ut stämning mot oss.

— Det kommer han också att göra.

— Han kan ju försöka, men vi komma i så fall att redan i dag låta häkta honom för stölden. Vi äro öfvertygade om, att han begått den.

— Må ske då, min herre. Min son är oskyldig, och han skall också bevisa det.

— Ni vill då icke bedja honom ändra sitt beslut? Vill han i dag komma och bedja oss om ursäkt, så skola vi förlåta honom, men i annat fall blir han häktad.

— Han har sakt ifrån redan, och det är till ingen nytta att jag beder honom därom.

— Det är då lönlöst att längre tala med Er i detta ämne?

— Fullkomligt lönlöst. Victor vet bättre än jag, hur han bör handla, och han får göra precis som han vill.

— Då skall jag icke längre upptaga Er tid, min fru. God morgon.

Han hade hunnit stoppa ned sedelbunten mellan sofflocket och ryggstödet och kände sig därför icke hågad att sitta där längre och prata. Då han gick ut föll hans blick åter på Nanna, som gått ut i det andra rummet, och han kunde icke annat än beundra henne, ty hon såg så oskuldsfullt skön ut. Och det var brodern till denna älskliga varelse, som han skulle fälla. För att icke någon mildare känsla skulle komma honom att ångra sig, skyndade han efter en kort och artig bugning ut ur rummet och ned för trapporna.

— Hvad ville han? frågade Nanna sin mor, så snart han var utom dörren.

— Han ville, att jag skulle söka förmå Victor att gå in på de föreskrifna villkoren, så skulle de förlåta, i annat fall ämna de låta häkta honom i dag.

— Ack mamma, hvad skola vi då göra, om han tages ifrån oss?

— Gud skall nog sörja för oss, och äfven hjälpa Victor till frihet och heder igen.

— Jag litar på, att Gud skall göra det. Men är det icke förfärligt ändå att tänka, att Viktor kanske skall nödgas sitta i fängelse?

— Min tanke är, att de blott vilja hota honom för att själfva slippa ifrån lättare, om kan ger med sig.

Med oro väntade de att Victor skulle återkomma med det dröjde ett par timmar, innan de åter hörde hans steg i trappan.

— Du blef borta så länge! utropade Nanna, då han steg ötver tröskeln.

— Det tog tid att förklara allt för häradshöfdingen och det var så många saker att tala om.

— Hvad råd gaf han dig?

— Just det råd jag väntade att han skulle gifva. Jag har nu stämt herrarne Stral för ärekränkning.

— Den unge herrn har varit här, medan du var borta.

— Hvad ville han?

— Att du skulle komma och bedja om ursäkt i annat fall låta de häkta dig i dag.

— Och hvad svar gaf mamma honom?

— Att du icke skulle komma, ty jag visste ju att du icke kunde göra det.

— Alldeles rätt. Jag kan icke gå och bedja om ursäkt för ett brott till hvilket jag icke gjort mig skyldig. Låt dem stämma. Om de äro så barnsliga, så

må det ske, men det blir svårast för dem själfva, då vi komma litet längre med saken.

Victor kände sig litet lugnare nu, sedan han anförtrott sin sak åt en god lagman, och denne hade genast sett på huru falska grundér herrarne Stral hade utslungat sin anklagelse, Han ansåg att Victor borde stämma dem, ty han hade blifvit kränkt i flera personers närvaro, och det var alls ingen säkerhet för att dessa skulle tiga med saken. Att de skulle stämma och låta häkta honom, kunde häradshöfdingen aldrig tro. Men så skedde dock. Vid middagstiden kommo två poliser till Borings hem. De knackade på och trädde in mycket höflig.

— Är herr Boring hemma?

— Ja, svarade modern som öppnade för dem.

— Går det an att få träffa honom nu?

— Ja visst, han är ju inne. Varen så goda och stigen in i det andra rummet mine herrar.

Victor hade satt sig ned att läsa litet i sin bibel ty där hämtade han tröst i pröfningens tid, och då polismännen kommo in lade han långsamt igen boken och såg frågande på dem.

— Är Ni Victor Boring?

— Jag har den äran.

— Vi ha en stämning att uppläsa för er.

— Gören eder plikt mine herrar, jag hör eder.

— Men det är icke blott en stämning utan äfven en häktningsorder.

— Jag är redo att följa eder om så fordras.

— Ja det är nödvändigt. Vi skola nu läsa papperen för Er.

— När stämningen och häktningsorden voro lästa steg Victor upp, redo att följa dem. Han omfamnade sin mor och sin syster och kysste dem ömt.

— Varen icke ledsna för min skull, jag har intet ondt gjort och måste således gå fri. Sörjen icke heller för framtiden, ty Gud skall icke öfvergifva oss, det vet jag med säkerhet.

— Gud vare med dig, älskade Victor, snyftade både mor och syster, och så var han redo att gå. Poliserna behandlade dem med den största aktning, ty så stora människokännare voro de, att de insågo, det de här icke hade att göra med en vanlig brottsling, utan om han var brottslig, så var han dock af helt annan sort än de vanliga.

— En timme senare senare satt han i fängelset Han hade då fått uppgifva namn, yrke, ålder och allt annat, som rörde honom personligen, och det hade alltsammans blifvit nedtecknadt. Angående själfva brottet blef han alls icke tillfrågad. Därmed skulle man dröja till dess det egentliga förhöret komme. Victor var nöjd med allt. Han klagade icke det minsta, sade ingenting om, att han var oskyldig, men när han blef ensam i sin lilla enkla cell, när ingen annan såg honom, då grät han tyst, och då böjde han sig ned och bad till Gud, att allt måtte gå väl, ty han var oskyldig; han bad för sina kära, för mor och syster, och där smög sig in en annan suck, som han knapt vågade höra på själf, en suck för ett annat hjärta, hvilket var honom så dyrbart. Hur långa timmarne voro den dagen, det kunde han icke beskrifva, men han tyckte, att hvarje minut var lång som en timme och längre än så.

SJETTE KAPITLET.

Ett aftvingadt löfte.

David Stral hade, när han återvände från Borings hem, gått direkt till fadern och sagt honom att han nu varit och sökt medla på bästa sätt, men att Boring var lika envis nu som dagen förut, samt att det blefve bäst att låta häkta den oböjlige mannen, ty då blefve han äfven motad, då han sökte stämma dem för ärekränkning.

— Vi kunna icke göra det med skäl, David. Vi ha inga bevis emot honom.

— Kanske ändå. Vi ha allt starkare bevis emot honom än pappa anar, enligt min tanke. Om pappa icke vill taga ansvaret på sig, så skall jag med nöje taga det på mig.

— Helst såge jag, att det icke blefve något vidare gjort till saken, ty du skall få se, att det till sist blir ett tråkigt uppträde för oss.

— Icke för oss, det är jag öfvertygad om. Nu går jag och låter häkta honom genast.

— Fadern började tro, att David funnit några

starkare bevis för Borings skuld, och han lät honom gå.

Alma hade sofvit länge på morgonen. Det hade blifvit så sent, innan hon slumrade in under natten, och hon plägade i vanliga fall icke stiga upp förrän klockan åtta. Nu sof hon mycket längre, och ingen brydde sig om att väcka henne, ty hon hade ju ingenting af vikt för sig. När klockan slog tio, vaknade hon, och hon gnuggade sig i ögonen, liksom litet oviss om huruvida hon var vaken eller ej. Först trodde hon sig hafva haft en tråkig och obehaglig dröm, men snart stod minnet af det åhörda samtalet klart för henne. Då sprang hon upp och klädde sig raskt, hvarefter hon gick in i salongen. Man hade redan ätit frukost, men bordet stod ännu dukadt i matsalen för hennes skull. Hon lät servera sig en kopp chokolad, och det var allt hon förmådde förtära. Sedan hon ätit, ämnade hon gå till fadern, men hon mötte David, innan hon han fram.

— God morgon på dig, Alma. Hvad du ser tårögd och blek ut. Är du sjuk?

— Nej icke direkt, men jag känner mig icke så synnerligt bra. Hvar har du varit, efter du kommer hem nu.?

— Kan du gissa det?

— Nej.

— Jo, jag har varit och låtit häkta den där läsaredrummeln, som stulit pänningarne ifrån oss.

Hon blef om möjligt ännu blekare och såg på honom med stora, vidöppna ögon.

— Du menar väl icke, att du låtit häkta Boring?

— Jo jo men. Han skall få se, att det icke duger att leka med mig. Vi skola lära sådana där herrar, hur mycket de äro värda, och han skall sannerliicke slippa undan så lätt nu, sedan han börjat bråka

— Men hur kunde du göra det, David?

— Hur jag kunde göra det? Enkelt och lätt nog. Jag gick till poliskontoret och anklagade honom för att hafva stulit två tusen kronor ifrån oss och bad, att han skulle bli häktad genast, och du förstår, att då en sådan man som jag har en önskan, så uppfylles den genast. Jag skulle icke undra på, om han redan är satt i häkte.

— Kom med mig till ditt rum, David. Jag måste tala litet med dig.

— Hvad vill du då?

— Kom med, så skall du få höra det.

— Men jag har brådt. Säg det här.

— Jag kunde det men för din egen skull, är det bäst du går med mig.

Han tyckte det lät litet underligt och följde med, ty ett par minuter kunde han ju ändå offra för ett samtal med henne. Då de kommo in i hans rum vände systern sig till honom och sade med lugn. samt med tonvikt på hvarje ord:

— David du är en eländig usling, mycket sämre än någon skulle tro dig vara.

— Hvad i alla dagar säger du? Har du förlorat förståndet?

— Icke alls. Du är en föraktansvärd varelse, som alla borde afsky.

— Du för ett något underligt språk till mig, tycker jag.

— Blott ett, som du bör höra, som alla borde använda mot dig.

— Och orsaken, om jag får lof att fråga, min kära syster?

— Jag behöfver icke säga mera, än att jag hörde det samtal du i går afton hade med Quist i detta

rum, och då förstår du kanske bättre, hvarför jag nu upprepar, att du är en stor usling?

— Han bleknade, så mycket det var möjligt för honom att blekna. Kinderna voro vanligtvis så röda, som om blodet icke kunde vika ifrån dem. Nu skedde det dock delvis, och han var blekare än han plägade. Han grep sin syster hårdt i armen.

— Du hörde hvad vi sade. Menar du det.

— Naturligtvis. Att ett dylikt skurkstreck skulle kunna uppgöras här, och att du skulle vara med om att utföra det, skulle jag ej hafva drömt om ens, och nu har dock så skedt.

— Du tiger, Alma, tiger för ditt lifs skull. Förstår du det?

— Skulle jag tiga? Då gjorde jag mig ju delaktig i din uselhet. Nej aldrig. Du får själf bära följderna för hvad du gjort. Jag hade ämnat varna dig, innan du i dag gick ut, så att du ej skulle hinna göra något åt detta, men jag sof tyvärr för länge, och nu är det för sent att hindra dig. Det blir därför icke annat för mig att göra än att hindra dem fälla dom öfver en oskyldig man.

— Du skall tiga, säger jag dig, ty om du yppar ett enda ord om, hvad du vet, så går det mycket olyckligt på mer än ett sätt.

— Jag kan icke inse det. Du har redan förlorat din heder med hvad du nu gjort. Det enda blir, att du och Boring få byta plats, och jag hoppas Quist får göra dig sällskap.

— Kan du förstå, hvad det innebure för mig att nu bli häktad?

— Ja, ett långt fängelsestraff samt vanära för hela lifvet, det vet jag nog.

— Det innebure mera än så, ty om du säger ett ord om denna sak, så dödar jag mig.

Han talade med ovanligt allvarsam röst, och tvärt emot vanligheten tycktes han mena precis hvad han han sade. Alma drog sig litet tillbaka. Hon ville icke tro honom, ville icke tänka, att han kunde mena så illa.

— Du är väl icke så feg, att du skulle döda dig?

— Jag är så modig, att jag hellre skulle dö än att lefva i vanära.

— Ditt minne blir ändå vanäradt, och du vunne ingenting med en sådan handling.

— Jo, en sak vunne jag dock: jag behöfde icke själf höra domen och behöfde icke framsläpa långa år i fängelse och sedan gå med ett brännmärkt namn. Icke heller behöfde jag se våra föräldrars förtviflan då jag under sådana förhållanden vore borta från hemmet.

— Du vet dock nu, att deras förtviflan blefve lika stor om du doge.

— Kanske, men det är bäst så. Nu vet du hvad jag gör. Gå nu och försvara honom, om du vill. Jag skall dö i denna dag, om du säger ett ord.

— Ack min Gud hvad skall jag göra? Ser du då icke, David, att du handlar förfärande brottsligt mot Boring? Han är en hederlig man, han har de sina att sörja för, och nu tar du icke blott ifrån honom hans goda namn och sätter honom i fängelse, men du röfvar äfven det dagliga brödet från en stackars gammal gumma och en värnlös flicka.

— Så illa är det dock icke. De kunna allt reda sig själfva, och hvad honom beträffar, så kan icke hans straff bli så synnerligt långt, ty det är ju första gången han står anklagad, och då är straffet lindrigare. Han kunde hafva gjort upp det här med oss.

— Det kunde han nog, med icke enligt edra vill-

kor. Han har icke begått brottet, det är du och Quist som gjort det.

— Tyst flicka! Du förstår ej hvad som kom oss att göra det, men nöden dref oss. Nu har jag icke tid att stanna längre, jag måste gå. Det var sannt, jag tar min revolver med mig, så att jag är redo, ifall du talar och polisen kommer.

Han gick fram till skrifbordet och öppnade en låda, liksom ville han därur framtaga det omtalade vapnet, men Alma drog honom därifrån.

-- Gör det icke! Jag skall vänta ännu och endast säga det till pappa för att inhämta hans råd.

— Att tala med honom är detsamma som att fälla mig. Hindra mig icke längre.

-- Så gå då, David, jag skall ingenting säga. Men Gud hjälpe mig, om jag i längden skall bära på denna förfärande hemlighet. Må han äfven förbarma sig öfver dig, som har en så stor skuld hvilande på dig.

Som det icke fanns något vapen i bordslådan, var David genast villig att skjuta igen den, låsa den och stoppa nyckeln i fickan. Därefter smekte han Alma på kinden, innan hon han draga sig undan, och sade:

— Tack skall du ha, min syster. Du gör din bror en stor tjenst, och det skall du icke hafva gjort för ingenting. Det är bättre, att en för oss likgiltig person fälles, än om en af familjen skulle få lida för det här.

Ack, han talade, som han trodde det vara, men han kände litet till hvad som rörde sig i Almas hjärta. Där inne bodde känslor, dem han aldrig anat, känslor, som blott hon själf hade reda på, men hon var stark nog att tiga äfven med dem.

Då David dragit henne med sig ut i tamburen, lämnade han henne där och gick genast till kontoret, där fadern var före honom. Alma återvände med vacklande steg till sina rum. Hon kastade sig ned på bädden och grät, som om hjärtat ville brista, och hon bet i kudden för att hennes nästan hysteriska snyftningar icke skulle höras ut i de andra rummen. Genom sitt löfte till brodern hade hon fällt domen öfver Victor Boring. Nu fanns det ingen räddning för honom, men hon kunde icke uthärda tanken, att hennes bror skulle taga sitt eget lif.

Hon hade icke haft många sorger i lifvet, hon hade gått en jämn och lätt stig, och för första gången kände hon sitt hjärta sönderslitet af pinande smärta. Visserligen var Boring blott en fattig yngling, och hon en rik och firad dam, men lika väl kunde hon förstå, att de fattiga känna sorgen och skammen lika djupt som de hvilka stå högre här i lifvet. Därtill pinade det henne att tänka på fru Boring och hennes dotter. Kanske måste de svälta under den tid Victor satt fången. Kanske skulle de duka under af umbäranden och försakelser, och hon hade med sitt ord kunnat rädda både honom och dem. Hvart skulle hon fly med sin egen smärta? Hon kunde icke gå till sin mor, ty denna skulle fråga efter orsaken till en sådan sorg. Hon kunde icke säga något till fadern, ty det vore ju att fälla David, så hade han själf sagt, och så var hon lämnad ensam med den tunga bördan.

Medan hon låg där, plågad och pinad, kom hon ihåg ett samtal, som hon haft med Boring själf en gång på kontoret. Hon hade kommit med några papper från fadern, då denne en dag var sjuk, och då hon lämnat dem åt Boring, hade hon på skämt yttrat:

— Jag kommer med budskap från högre ort.

Då hade han lett och svarat på sitt blida sätt:

— Icke från högsta ort ändå?

— Hvad är då det, menar Ni?

— Det är från Gud.

— Hon hade lett då, ty hon frågade icke mycket efter Gud, men likväl hade hon frågat honom:

— Får Ni någonsin budskap från honom?

— Mycket ofta, fröken Stral, hvarenda dag.

— Hur går det till?

— Då jag beder svarar han mig, och hvarje svar på bön är ett budskap från högsta ort.

— Och det tror Ni på?

— Ja, jag måste tro, ty jag har pröfvat, att han är trofast.

— I allting?

— Ja, både i mörker och ljus är han densamme Är jag glad tackar jag honom, och är jag ledsen beder jag honom om tröst och får det.

— Då är Ni lycklig förmodar jag?

— Ja, Gud ske lof, jag är lycklig af allt hjärta.

Detta lilla samtal föll henne i minnet just nu. då hon grät af förtviflan, och det kom en ny tanke för henne. Om hon skulle försöka finna tröst, om hon skulle begära budskap från högsta ort, månne hon skulle få det? Men hur skulle hon då kunna göra sin nöd kunnig inför honom? Hon var så litet bekant med denne höge Gud. Det ginge ju icke an att tala med honom som med en människa. Hon kunde ju icke söka upp honom, som hon sökte upp en vän. Men hon kunde gå till honom, såsom hon gjort den där dagen, då hon konfirmerades, ty då hade hon bedit till Gud af hela sitt hjärta, det mindes hon. Nu var hon ensam, ingen såg henne, och hon behöfde icke blygas för att bedja, också gjorde hon det. I

ödmjukhet böjde hon sina knän och lyfte sitt tårdränkta anlete mot höjden.

— O Gud, du som sänder budskap till människorna i nödens stunder, sänd ett till mig också i denna min tunga och dystra pröfning. Hjälp mig, ty jag kan icke bära detta utan hjälp. O Gud, gif mig nåd och var äfven med honom, som måste lida oskyldig.

"I ödmjukhet böjde hon sina knän och lyfte sitt tårdränkta anlete mot höjden."

Rädda honom du, då mina händer äro bundna, och gif honom åter frihet och lycka.

Detta var allt hon förstod att bedja i ord, men hjärtat sade mycket mera än så, och hon tyckte sig känna budskapet nära, tyckte sig förnimma, huru lugn strömmade till det lidande hjärtat. Hon steg upp,

torkade tårarne från sina kinder och badade ögonen i kallt vatten. Hela dagen var hon dock sluten och sorgsen, och som de öfriga i familjen också voro modfällda, var det ingen som frågade, hvad som kom åt henne, som alltid plägade vara så munter och glad i allting. Nu fick hon bära sin djupa sorg, utan att någon frågade därefter, och nu tyckte hon det också vara bäst så.

SJUNDE KAPITLET.

Segerfirande.

Nu är det gjort, sade David vårdslöst, då han kom fram till sin far, i det han ur sitt ciggarrfodral framtog en cigarr, som han tände med all den elegans, som vana rökare använda vid denna för dem så angenäma sysselsättning.

— Du har då stämt honom?

— Ja och han skulle bli häktad redan före middagen.

— Och när skulle undersökningen ske?

— Jag vet icke när de komma att företaga något vidare med honom, men redan i dag skulle undersökningen företagas i hans hem.

— Bad du dem företaga en husundersökning? Tror du det var nödvändigt? Är det icke bara att skrämma upp hans mor och syster.

— Kanske bli de litet skrämda, men de sågo just icke så rädda ut, då jag var där i dag, och en husundersökning skadar på intet sätt, ty han kan hafva gömt pänningarne hemma.

— Det här blir mycket besvär, skall du få se.

— Men det går snart öfver. Han behöfver icke upp mer än en gång, ty det där blir klart på en liten stund.

— Och du tror att vi sedan äro färdiga?

— Det är helt naturligt.

— Men stämningen emot oss?

— Förfaller icke den, då han är skyldig?

— Jo det är ju sannt.

— Jag tror nästan, att jag sett in djupare i saken än pappa.

— Kanhända. Jag är ännu tviflande i mitt sinne. Om han är oskyldig, kan det kosta oss stora summor. Nordling tror icke heller, att Boring stulit.

— Ja hvem bryr sig om hvad han tror. Vi ha våra egna tankar och det är dem vi rätta oss efter

Nordling hörde hans ord men han sade ingenting utan satt tyst och lugn vid sina böcker. David satte sig också ned för att arbeta, men han hade ingen särdeles lust, hvarför han lutade sig tillbaka i stolen och blåste det ena rökmolnet efter det andra från sin cigarr. Då han suttit så omkring en half timme, steg han upp och gick ut. Hur det än var, så kände han sig icke riktigt lugn, och han tyckte det bli bättre då han kom ut. Den äldre herr Stral gick bort till kassören och lutade sig mot dennes skrifpulpet.

— Hur tror Ni det skall gå Nordling?

— Jag kan icke säga det, herr grosshandlare, men min tanke är att Boring anklagades litet för hastigt. Om han någonsin visat sig slarfvig, om vi haft det allra minsta att förebrå honom under de år han varit här, då hade saken kanske fått ett annat utseende, men han har varit så plikttrogen och ärlig, att icke ett ord kan sägas emot honom. Därtill har han aldrig

begått ett enda misstag i sitt arbete. Ni har icke många i er tjänst som kunna visa ett sådant betyg.

— Det är sant. Och lugn och stilla har han också varit.

— Allid lika fin och treflig. Då andra kommit hit om morgnarna, ångande af sprit och tobak, har han alltid varit lika ren. Om andra suttit och sofvit öfver böckerna halfva dagar, så har han dock städse kunnat utföra lika mycket arbete den ena dagen som den andra.

— Jag är ledsen öfver att förlora honom, men David påstår i dag, och det med stor säkerhet, att han är skyldig.

Det kommer väl att utredas under rättegången.

— Ja, och om han bevisar sin oskuld, så blir det ett ganska kännbart slag för oss, ty då kan han begära en stor skadeersättning.

— Det skulle icke förvåna mig, om han gjorde det, och jag skulle icke ens kunna klandra honom därför. Ni skall veta, det är hela hans framtid, allt som står på spel för honom.

— Jag vet det nog, och jag önskar att David icke talat så mycket i går, som han gjorde. Jag skulle hellre hafva tystat ned hela saken och lämnat de usla pänningarna åt deras öde.

— Det rådet skulle jag också hafva gifvit Er, om jag fått tillfälle därtill, men den unge herrn grep verket an genast, och jag ville icke blanda mig i samtalet. Hade det angått mig närmare, skulle jag kanske gjort det, men nu kan jag som bättre är, bevisa, att jag icke tagit pänningarne.

— Det vet jag också. Tror ni, att vi allesamman måste upp och vittna?

— Det är en gifven sak.

— Och Ni kommer sannolikt att tala till den unge mannens fördel?

— Icke på något sätt öfverdrifvet. Jag skall just så enkelt som möjligt säga sanningen, sådan jag vet den, det är allt jag kommer att göra.

— Det är bäst, ty ärlighet varar längst.

På eftermiddagen fingo herrarne Stral höra Borings stämning för ärekränkning. Grosshandlaren var allvarsam, men David log åt det hela. Det var ingenting att frukta, det visste han nog.

— Har husundersökning skett hos Boring ännu? frågade han den poliskonstapel som läste stämningen.

— De hålla visst på därmed just nu.

— Och när tror Ni rättegången börjar?

— Sannolikt kommer målet före nästa måndag.

— Det är bra. Vi äro färdiga.

Quist hade under hela dagen icke sagt ett enda ord till David. Han hade i stället arbetat ovanligt flitigt, så att herr Nordling undrade på hvad meningen var. Det var eljes icke vanligt, att Quist gjorde för mycket. Han var i vanliga fall ett godt stycke på väg efter med sitt arbete, men den dagen orkade han med allt. På kvällen gick han, så snart arbetstiden var ute. och det utan att ens säga farväl till David. Han hade dock stämt möte med denne på annat håll, så att de skulle få tillfälle att tala om det som rörde dem båda gemensamt. På den historiskt bekanta källaren Tre Remmare plägade de mycket ofta hålla till, och där kunde de när som hälst draga sig undan till ett förtroligt samtal. Dit gingo de också den kvällen. Quist var den förste att komma, och han njöt af en butelj punsch, under det han väntade. Då David omsider slog sig ner vid bordet, var Quists korta fråga:

— Nå?

— Det gick bra.

— Då är allt färdigt nu?

— Ja var viss om det. Och de ha redan undersökt huset.

— Och äfven funnit dem?

— Jag förmodar det, ty de undersöka väl äfven en så stor möbel som en soffa.

— Jag skulle tro det. Då äro vi räddade.

David hade gärna velat svara ja, men han kunde det icke, ty han visste, att om Alma yttrade ett ord, så skulle de ändå fällas.

— Vi ha råkat illa ut från annat håll, sade han därför, sedan han fyllt ett glas åt sig.

— Från annat håll. Är det fara åfärde?

Det kunde ha blifvit, om jag icke varit så bestämd af mig som jag är.

— Har du börjat med det nu då?

— Jag har alltid varit det, som du borde veta Men tänk dig att vi hade en åhörare till samtalet i går kväll.

Quist plägade icke häpna i första taget, och han var icke heller så rädd af sig, men nu skälfde han ändå till, så att en stor del af innehållet af det punschglas han höll i handen spildes ur på bordet.

— En åhörare. Du menar väl icke det?

— Jo så är det dock, och hade jag icke varit så bestämd af mig så hade vi haft att krypa in i stället för Boring.

— Hvem var det?

— Min syster.

— Fröken Alma Tror du att hon tiger. Om hon säger ett ord, så farväl då med all vår glädje

farväl med alla våra roliga stunder och all ungdomens ljufhet. ty då äro vi blott ett steg från kurran.

— Jag tvingade henne att tiga och för vår skull gör hon det.

— Du menar för din egen skull. Jag kunde nog icke taga mig någon så hög tanke, som att hon skulle tiga för min skull.

— Jag hotade att döda mig, om hon sade ett enda ord, och till slut gaf hon med sig och lofvade att tiga.

— Bravo! Den gången var du karl. Då är det ej längre någon fara. Vi ha segrat.

— Jag hoppas det, men jag var bra rädd, då hon hotade att gå och omtala alltsammans för min far.

— Han hade tegat för din skull.

— Nej det tror jag icke. Han tycker att jag svirar litet för mycket numera, och därför skulle han hafva ställt sig emot mig i det här och låtit mig falla.

— Är han så hård?

— Var säker på det. Du känner honom icke riktigt.

— Men han frågar icke efter om du förstör litet pängar, gör han?

— Förut har han icke gjort det, men nu börjar han att se förtretad ut, då jag kommer hem och begär mera.

— Hur skall det gå när judarna komma med sina papper?

— Det vågar jag icke ens tänka på. När allt kommer omkring, så har jag större skulder än jag borde ha.

— Men du kan bära det. Gubben dör en dag och då får du allt som finns.

— Än min syster då?

— Hon gifter sig med någon rik herre, ifall hon icke vill hålla tillgodo med mig.

— Gläd dig aldrig åt det. Hon har högre tankar än dit du når.

— Låt vara, men nu äro vi räddade, och det är värdt att supa på. En glad kväll för vår seger.

Och söpo gjorde de. Andra vänner kommo med dem, och de gingo till en annan krog, där det var ännu finare, och där de kunde vara ännu mera fria, och där höllo de ut till långt fram på natten. David hade hand om kassan för både sig själf och Quist och han betalade också för dem båda. Quist var en slösare och i synnerhet tyckte han sig kunna vara det då en annan betalade. Att han fick vara med i så "fina" sällskap, berodde uteslutande på att han var god vän med David, ty i annat fall skulle de andra rike unge männen visst icke hafva förnedrat sig att umgås med en vanlig skrifvare. Men jämte denna vänskap som han hade att tacka för så mycket, hade han också ett sådant umgängessätt, att man kunde fördraga honom. Han var nöjd med alla deras stickord och anmärkningar, och han berömde och smickrade dem utan all ända, när så behöfdes och hvem tycker ej om att höra smicker? Äfven om det kostar en god del är det så ljuft för många.

När David var så pass ankommen, att han icke kunde resa sig från sin stol tyckte Quist det vara på tiden att gå.

— Kom nu så gå vi hem, sade han, och tog sin rike vän under armen.

— Nej du, det är för tidigt än. Vi ha ju icke hunnit in på småtimmarna ännu.

— Jo för länge sedan. De andra gå nu, och det blir icke roligt för oss att sitta här ensamma.

— Låt gå då. Jag tror att jag blifvit lite svag i knäna. Det beror på det där bråket med läsarerackarn. Men nu är han fast och kommer icke lös igen så lätt.

— Vi skola hoppas det. Nu gå vi.

Han nästan lyfte upp David och drog honom med sig, och han släppte honom icke förrän han väl var inom dörren till sin fars hus. Då gick Quist hem.

Han bodde långt därifrån och var själf icke så särdeles nykter, så att det tog honom en god tid att nå hemmet, men det bekymrade honom icke mycket. Han lefde blott för det flyktiga nöjet, och han menade det vara dumt att sofva bort sin ungdomstid, det blef tids nog att sofva, när han blefve gammal. För arbetet bekymrade han sig icke heller så mycket, ty han kunde hvila allt efter behag, och ingen sade något till honom, äfven om han icke dugde till att göra någonting följande dag. Nu var han därtill synnerligen glad, ty han hade besegrat Boring, och de hade också firat segern med en munter kväll.

ÅTTONDE KADITLET.

Husundersökningen.

En husundersökning är icke alls någonting roligt, icke ens för dem som utföra den. Det ger alltid ett så sorgligt intryck, det ligger en så dyster stämning öfver det hela.

Hos fru Boring skulle en sådan husundersökning företagas, sedan Victor blifvit förd till häktet. Mor och dotter voro så bedröfvade att de knappast kunde tala ett ord, och mer än en gång den dagen hade de en liten gemensam bönestund för honom som de älskade så ömt.

— Hur länge skall det månne dröja, innan han kallas till förhör? frågade Nanna då hon suttit en stund och försökt att arbeta.

— Jag kan icke säga så säkert, men sannolikt blir det nästa måndag.

— Tror mamma att jag kan gå och höra på utan att väcka uppmärksamhet?

— Jag förmodar det. Själf vill jag dock icke gå

om jag kan slippa, ty det blefve mig för tungt att vara med.

— Men jag skall gå om jag kan, ty jag vill vara vid hans sida, så snart han frikännes.

— Må vi till dess bedja Gud, att han gifver Victor kraft att bära allt.

— Den dagen åto de icke mycket till middag, ty sorgen hade förtagit dem all lust att förtära något. Hvad fick Victor till middag? Fick han någonting alls? Så undrade de båda.

På eftermiddagen hördes en knackning på dörren.

— O, att vi finge vara ensamma i dag! Jag förmår knappt att tala med någon, suckade Nanna.

— Det är kanske någon af våra vänner som hört den sorgliga nyheten och nu kommer att få närmare upplysningar om det hela.

— Jag vill ingenting säga. Det är så tråkigt att tala till andra om det.

— Vi måste dock öppna.

Nanna gick till dörren, och till sin stora förvåning fann hon ånyo två poliskonstaplar.

— Hvad, poliser här igen Skolen I kanske häkta oss också?

— Nej min fröken, svarade den ene, nu är det icke fråga om någon häktning, men vi måste företaga en husundersökning på grund af herr Borings häktande.

— Äfven detta! Blir det då aldrig slut på förolämpningarna?

— Vi äro ledsna öfver att behöfva göra det. men vi måste lyda och fylla vår plikt, då vi sändas ut, och nu äro vi här.

— Naturligtvis hindra vi er icke, men jag tycker att det går nästan litet för långt.

— Det ser så ut, men det är den jordska rättvisans sätt och alla omständigheter måste tagas med i beräkning.

— Jag förstår det. Varen så goda och stigen på. Hon vände sig därefter till sin mor.

— Mamma, de komma för att undersöka huset. Sannolikt tro, de att ifall Victor begått stölden så har han gömt pänningarna hemma.

— Det är ju bäst så, sedan äro de öfvertygade om hans oskuld så mycket mera. Hvar önsken I börja, mina herrar?

— I hans rum.

Fru Boring förde dem dit och de sökte i alla hörn öppnade alla lådor och ingenting undgick deras uppmärksamhet. I byrån drogo de till och med ut lådorna för att se bakom dem. De voro vana vid detta arbete och visste, huru de skulle gå tillväga.

De funno dock ingenting i Victors rum och begåtvo sig därifrån till fruntimmernas sofrum ,men lika lönlöst v r det att söka där. När de kommo till det stora rummet, som kallades sällskapsrummet, gingo de icke riktigt så noga tillväga, ty de började hysa den förmodan, att de ingenting kunde finna. Men då den ene af dem kom till soffan och drog fram locket litet, såg han några grönaktiga papper falla ned, och kvickt sträckte han ut handen efter dem. Han hade fått tag i de af David Stral kvarlämnade sedlarna.

— Jag är ledsen öfver att jag fann den, sade han, vändande sig till fru Boring.

— Hvad fann Ni?

— Sedelbunten. Han hade icke gömt det särdeles väl.

— Sedelbunten, Fann ni pänningar i soffan.

— Som Ni ser min fru en hel bundt.

— Och Ni tror att Victor stulit dem och gömt dem i soffan?

— Jag förmodar han gjort det. För dessa pänningars skull var det vi kommo hit, och jag hoppades att icke finna dem, ty Er son ser ut att vara en präktig ung man. Här äro dock pänningarne, och jag kan icke hjälpa det.

— Men han har icke lagt dit några pänningar.

— Hur ha de kommit dit då? Ni har väl icke lagt dit dem själf.

— Nej, jag vet icke huru de kommit dit; jag har ingen aning om, att de funnos där.

— Han hade icke talat om det för Er, och det är ju helt naturligt. När det blef upptäckt så snart, tyckte han det vara förargligt att säga något till Er därom. De här sedlarne komma dock att fälla honom.

Nanna stod tyst och blek bakom modern. Hon såg sedlarne i polismannens hand, när han rullade upp dem och började räkna. Då han var färdig såg han på sin kamrat.

— Troligen har han haft någon skuld, ty här fattas två hundra. Det var då för den skull han tog dem. Eller, vände han sig till fru Boring, har Er son haft några större utgifter för familjen på sista tiden?

— Inga andra än de vanliga. Vi betalade vår hyra vid nyåret, och sedan ha vi icke haft några andra utgifter än för hushållet.

— Och Ni vet icke, om han hade några extra utgifter, några skulder eller dylikt?

— Han har aldrig varit i skuld till någon, så långt jag vet.

— Så ser det dock ut, ty hela summan var två tusen kronor, och här äro blott ett tusen åtta hundra.

— Se efter en gång till, uppmanade kamraten. Kanske de andra ha fallit ner bakom.

— Ja, det har du rätt i, jag tänkte aldrig på det.

— Ännu en gång genomsökte han soffan, dock utan att finna något mera än det han redan hade. Då de ingenting mera hade att göra där, ämnade de gå.

— Detta är allt vi önska, min fru, och vi behöfva icke fortsätta vår undersökning längre. Ni får lof ursäkta oss, att vi på detta sätt gjort intrång i Ert hem.

— Mycket gärna, svarade fru Boring, utan att riktigt veta, hvad hon sade. Så snart polismännen voro utom dörren, sjönk hon medvetslös till golfvet, och Nanna kände det svindla äfven i sitt hufvud; men hon höll sig uppe, ty hon måste hjälpa sin mor.

— Han kan icke hafva gjort det, suckade modern, då hon återkom till sans.

— Nej, mamma, han har icke gjort det. Här föreligger något förfärligt misstag, som måste rättas på något sätt. Jag måste skynda mig öfver till häradshöfding Lund och tala med honom.

— Men nu kan han ingenting göra för Viktor.

— Hvem vet ändå. Nog ser det mycket illa ut, men om vi också förlora allt hopp, så blir det rysligt dystert. Låt mig gå få vi se.

Så snart hon vågade lämna modern, begaf hon sig till häradshöfdingen, som hon fann hemma. Han var en trettio års man, af medellängd och med ett allvarligt utseende. Pannan var bred och hög, och ögonen voro klara och skarpa som på en örn. Vanligtvis lekte intet leende på hans läppar, men nu log han dock, då han såg Nanna komma.

— Hvad, kommer fröken Boring till mig i dag! Ni är orolig för Er brors skull, men jag tror icke Ni behöfver vara det.

— Ack, Ni vet icke det sista, herr Lund.

— Kom in och sitt ner och omtala det för mig utan oro.

Hon lydde honom och sjönk uttröttad ner i den stol han bjöd henne.

— Hur var det nu? Ni nämnde något om det sista. Var det Er brors häktning Ni menade? Det vet jag redan om

— De ha varit och genomsökt huset.

— Jag väntade, att de skulle göra det, men det var ju icke så farligt, då ingenting stod att finna.

— Men det besynnerliga är, att de funno pänningar.

— I Ert hem! Är det möjligt?

— Ja, de letade igenom Victors rum och vårt sofrum, och när de sedan kommo till sällskapsrummet, funno de i soffan ett tusen åtta hundra kronor i sedlar. De måste hafva blifvit instuckna mellan sofflocket och karmen utan att locket blifvit utdraget.

— Är det möjligt! Jag blir verkligen mer än förvånad, ty jag trodde icke någonting sådant.

— Men, herr Lund, Victor kan icke hafva gjort det, äfven om de funnit ännu mera pänningar där.

— Nej, jag tror icke att han gjort det. Här föreligger nog något annat. Frågan blir, huru dessa pänningar kommit dit. Ni och Er mor kunde icke känna igen sedlarne, men någon har lagt dit dem, det är ju klart.

— Eljest kunde de icke hafva varit där.

— Har Ni haft locket af soffan nyligen?

— Icke på mycket länge. Vid jultiden, då en af mina bekanta var hos mig på besök och stannade öfver natten, låg hon där, men sedan dess har ej soffan varit använd.

— Och Ni har icke sett något spår af pänningar där förut?

— Aldrig.

— Har Ni haft främmande på sista tiden?

— Nej, Ni är den ende, som varit uppe på öfver en vecka, och jag tror knappt Ni var i närheten af soffan, då Ni var uppe.

— Och någon annan kan Ni icke påminna Er hafva varit där?

— Nej, bestämdt icke. I dag var unge herr Stral uppe och talade med mamma, och då satt han i soffan.

Häradshöfdingen blef uppmärksammare och hans blick skarpare.

— Satt unge herr Stral där i dag? Tror Ni, att Er mor kan påminna sig, huruvida han satt midtför den plats där pänningarne blefvo funna eller ej?

— Det kan hon nog, tänker jag. Själf kan jag icke säga, hvar han satt, men jag vet ungefärligen hvar de fingo tag i pänningarna.

— Jag skall följa med Er hem, om Ni tillåter mig det. Anse mig nu som en broderlig vän, som vill gagna Er, och tyck icke illa vara.

— Ni är välkommen, herr Lund, det vet Ni; och jag vet äfven, att Ni vill bistå oss.

Han påtog rock och hatt, tog sin käpp och sina handskar och var sedan redo att gå med. Fru Boring tyckte det vara underligt att han kom med dit, men på samma gång tyckte hon det var trefligt, att han ville komma nu. Då hon blef tillfrågad hvar Stral suttit, pekade hon genast på platsen, och det var just där polisen hade funnit sedlarne.

— Det är bra, sade herr Lund. Detta var allt jag önskade få veta. Huru uppförde sig herr Stral för öfrigt?

— Han bara uppmanade mig att försöka få Victor att gå till dem och bedja om ursäkt, så skulle de förlåta.

— Höll han på med detta hela tiden?

— Icke riktigt. På slutet tycktes han bli litet ond och sade, att vi finge akta oss.

— Jag kunde tro det. Nåväl, jag skall göra hvad jag kan, men jag måste uppriktigt erkänna, att för närvarande ser det mycket mörkt ut för Victor. Det finns knapt någon möjlighet att rädda honom.

— Men kunna de döma honom, då han helt och hållet förnekar det de lägga honom till last?

— Ja, i det fallet få vi icke hoppas något. Han får svåra vittnen emot sig, och de där sedlarne kommer att fälla honom.

— Hvad skola vi då göra? Han förlorar hela sin framtid på det.

— Det är sannt, det blir ett förfärande afbrott, och det blir svårt för honom att åter resa sig, men om Gud är nådig, så torde det gå.

— Gud är nog nådig, men ibland pröfvar han oss mycket hårdt. Ingen skall sedan ha förtroende hvarken för Victor eller oss.

— Jo, jag vet då en, som icke skall tvifla på eder, och det är jag. Äfven om Victor blir fälld, hvilket jag nu fruktar han blir, så är jag öfvertygad om hans oskuld.

— Men huru skola vi kunna förklara, att penningarne funnos i soffan?

— Jag vågar icke nu säga min tanke om det, men kanske gör jag det en annan gång. Nu måste jag ut på annat håll och försöka få några flera upplysningar om det här.

— Finns det då några upplysningar att få?

— Ja då, många, och jag ämnar använda allt jag kan få reda på för att rädda Victor.

— Må Gud välsigna Er för det intresse Ni visar honom. Han är värd det, men han kan icke gifva Er någon annan ersättning än sin varma vänskap, och vi vår hjärtliga tacksamhet.

— Detta är en god lön, tycker jag. Men nu skall jag icke längre vara eder till besvär. Hafven hopp ännu; hoppens äfven då allt synes hopplöst, ty i bland går det bättre, än vi våga ana.

Han räckte fru Boring handen, bugade sig för Nanna och gick.

— Mamma, nu blir Victor fälld, det känner jag på mig, suckade Nanna.

— Hur så?

— Då häradshöfding Lund uppgifvit hoppet, kunna vi icke hoppas, äfven om han uppmanade oss att göra det.

— Jag hoppas icke heller. Nu önskar jag, att Gud läte både Victor och oss dö, hellre än att låta skammen fläcka vårt förut så hederliga namn. Vi äro fattiga, det är sannt, men det är ingen skam, då man är ärlig. Nu bli vi räknade såsom oärliga, såsom brottslingar, och alla skola vända ryggen åt oss. Det här är den tyngsta sorg jag någonsin haft. Svårt var det, när din far dog, men då kände vi dock, att Gud var med oss. Nu synes det nästan, som om han alldeles öfvergifvit oss.

— Icke ännu, mamma. Han pröfvar oss, men han öfvergifver aldrig någon, och således skall han icke heller öfvergifva oss.

De kunde dock icke trösta hvarandra. De kände sig så nedslagna och sorgsna, och de gräto i tysthet öfver Victors olyckliga öde. Och under tiden var herr Lund ute och försökte göra hvad han kunde, för att bevisa Victors oskuld.

NIONDE KAPITLET.

Förhöret. Nedlagd i feber.

Det var helt naturligt, att en man icke kunde bli häktad för stöld och insatt i fängelse, utan att den yttre världen skulle få kännedom därom. Redan samma dag som Victor Boring häktades, innehöllo aftontidningarne uppsatser därom och med olika kommentarier äfver händelsen. Men det gick icke så lätt att få reda på verkliga sammanhanget, ty hos Strals talades det icke om saken, och hos fru Boring fick man ingenting veta. Således blef det blott att gissa sig fram, och det enda man med säkerhet visste var, att Boring blifvit häktad för stöld från sin principal.

På måndagen kom saken före i domstolen. Victor hade varit lugn och sansad de dagar han suttit i häkte, och då han fördes upp till förhör, var han lika lugn. Hans moder och syster hade varit så mycket oroligare, ty de visste bättre än han, huru dystert och mörkt allt gestaltat sig, sedan han blifvit häktad. Visserligen hade häradshöfding Lund på söndagen sagt dem, att han hoppades kunna göra något

för Victors frikännande, men han var likväl icke säker om att lyckas.

Herrarne Stral och alla andra på kontoret voro uppkallade, de förra såsom åklagare, och de senare såsom vittnen. När Victor kom in i rådsalen, såg han sig frågande omkring, och han rodnade endast ett ögonblick, och det var, då han såg Alma Stral där. Sedan anklagelsen var läst och Victor besvarat en del småfrågor af mindre betydelse, frågade domaren:

— Vill Ni erkänna er skyldig till stölden?

— Nej herr domare, det kan jag icke.

— Men för Er egen skull vore det bättre att genast erkänna än att göra det efter ett långt och tröttsamt förhör.

— Jag kan icke erkänna då jag icke begått stölden.

Han redogjorde klart och tydligt för hvar han varit den dag, då stölden begåtts, hvad han haft för sig på kontoret, hvad tid han lämnat herr Strals hus och huru dags han återkommit följande dag. Han kunde äfven redogöra för, huru han tillbragt kvällen samt dagen efter det stölden begicks.

När detta var gjort och han icke hade något mera att säga, blefvo vittnena framkallade. Herrarne Stral fingo tala först. Den äldre erkände, att han icke trott Victor vara tjufven, förrän pänningarne blefvo funna i dennes hem, men sedan dess var han öfvertygad om, att Boring begått stölden, och han hade aflagt eden att tala sanning. Quist hade just icke så mycket att säga, och detsamma var förhållandet med Carlen, så att det tog icke lång tid för deras vittnesmål.

Nordling var den sista att bli uppkallad. Han talade om, huru han trodde stölden hafva tillgått, och

han menade. att den som tagit pänningarne också måste vara i besittning af en nyckel till kassaskåpet, ty han hade stängt det, då han lämnade kontoret.

-- Kan Ni taga detta på Er ed? frågade domaren.

— Ja, det kan jag.

— Har Ni möjligen reda på, hvad slags sedlar det var, som tjufven tog?

— Ja, herr domare, jag har icke blott reda på hvad sort, men jag kan äfven angifva banken och sedlarnes nummer. Jag har under de senare åren haft för vana att alltid skrifva ned alla sedlar jag får in och gifver ut, så att jag skall ha riktigt reda på, hvart de olika summorna gå.

— Kan Ni uppgifva detta nu?

— Ja, naturligtvis.

— Var då så god och gör det

De stulna sedlarna voro af tio kronors valör och allesammans från Riksbanken. Här äro deras nummer. Jag fick dem ett par dagar förut för en inlämnad växel, och de voro nya, ovikta sedlar.

Han framlämnade ett papper, hvarpå han nedskrifvit alla sedlars nummer.

— Kan Ni aflägga ed på, att dessa nummer äro fullkomligt riktiga?

— Ja, inför Gud kan jag aflägga ed därpå.

— Huru har Ni funnit den anklagade, under den tid han varit i tjenst på herr Strals kontor?

— Han är, så långt jag kan komma ihåg, den bäste unge man som arbetat där, under de år jag varit i firmans tjänst. Jag skulle förr ha trott mig själf i stånd att stjäla, än jag skulle hafva misstrott honom. Han har lefvat ett så hederligt lif, att Ni får söka länge, innan Ni finner hans make,

— Och han har skött sitt arbete med omsorg?

— Så väl, att jag i det fallet utan tvekan ställer honom framom mig själf.

— Detta är offantligt goda vitsord af en sådan man som Ni, herr Nordling, och de väga mycket för den anklagade. Vet Ni, om han plägade vara med något ute i de glada lagen?

— Jag tror icke att den mannen någonsin varit med sin fot inom en krogdörr, och jag tror icke att han har några ovanor i någon riktning. Han är hvad vi ibland på spe pläga kalla en läsare, men en sådan, för hvilken man måste lyfta på hatten.

Här hade Victor sin varmaste försvarare. När Nordling slutat, kom det till något annat. Man undersökte de sedlar, som blifvit funna i Borings hem, och dessa befunnos vara hundrakronsedlar samt af en annan mindre bank. Häradshöfding Lund, som förde Victors talan, sökte i vältaliga ordalag, bevisa, att den anklagade icke kunde vara skyldig till brottet.

— Men kan Ni då för oss förklara, huru sedlarne kommo i soffan? frågade herr Strals sakförare.

— Visserligen icke, men det gör ingenting till saken. De kunna väl ha sedlar gömda, där ändå, skulle jag tro.

— Det är sannt, men nu visste de icke ens, att dessa sedlar funnos där, och detta gör saken ännu mera misstänkt. Därtill kunde den anklagade mycket lätt hafva växlat de sedlar som stulits och fått dessa i stället.

— När skulle han hafva haft tid till det?

— Det var god tid dagen efter det stölden begicks, ty häktningen skedde ju icke förrän på eftermiddagen.

— Äfven om han stulit dem, hade han nog varit

så pass försiktig, att han ej sprungit och växlat några sedlar, sedan misstanken fallit på honom.

— Det var tid innan dess också.

Det gick icke att komma till något resultat den dagen, och målet uppsköts på en vecka. Under denna tid måste Victor sitta kvar i ransakningshäktet och fick ej mottaga besök af någon.

Nanna var mera bedröfvad i sin själ, när hon återvände hem, än hon varit, då hon begaf sig till rättegångssalen. Hon insåg, att Victor skulle bli fälld, och hon sörjde mera däröfver, än hon skulle hafva gjort, om hon själf råkat i liknande nöd.

Dock var hon icke ensam att sörja. Det fanns en annan ung kvinnna, som kände det lika förfärligt, och det var Alma Stral. Hon visste, att hvartenda ord från Victors läppar var sanning. Hon visste äfven, att hennes bror och hans vän Quist begått mened, och att de ljugit hela tiden där uppe. Då hon kom hem måste hon intaga sängen. Hon hade varit i en sådan själsspänning under dessa dagar, att hon icke kunde stå ut med det längre.

— Hvad fattas dig, flicka? frågade fadern, då han kom hem, och fick höra att hon var sjuk.

— Jag vet icke hvad det är med mig, pappa, men jag är sjuk.

— Det är bäst att hämta läkaren då.

— Nej, icke ännu. Kanske går det öfver. Det är måhända bara litet förkylning nu på vårsidan.

David blef dock ängslig för sin systers skull. Om hon tagit det så hårdt, att hon blef sjuk, så var det möjligt, att hon i sin svaghet kunde yppa något af hvad hon visste, och det vore att förstöra allt sammans. Han gick därför till hennes rum för att själf öfverty-

ga sig om, huru det var med henne, men hon ville icke taga emot honom.

— Lemna mig i ro, David. Jag vill icke tala med dig; jag vill icke se dig.

— Jag skall strax gå, men, Alma, äfven om du är sjuk måste du vara tyst. Du vet att det gäller mitt lif.

— Gå, gå, fordra ingenting mera af mig! Det är förfärligt redan förut.

Hans besök ökade snarare hennes svaghet än hjälpte henne, och sent på kvällen måste läkaren tillkallas. Då låg hon där med hög feber och var mycket nervös.

— Det är väl ingenting farligt? frågade fru Stral, då hon följde med läkaren ut ur sjukrummet.

— Jag kan icke säga det säkert just nu, men det ser icke bra ut. Det är möjligtvis början till en svårare feber.

— Men hur skulle hon hafva fått den? Hon har varit så frisk och stark hela vintern.

— Det händer ju, men sjukdomen kan komma när som helst, och flickan är sjuk. Jag skall komma hit i morgonbittida igen. Låt henne vara i ro så mycket som möjligt.

Sedan läkaren gått, satt modern hos den sjuka, men intet ord blef yttradt mellan dem. Alma låg tyst och med slutna ögon, ibland vridande sig liksom i plågor. Om en stund frågade modern:

— Känner du dig icke något bättre?

— Nej, jag tycker snarare, att jag är sjukare nu än förut, men det gör ingenting. Det vore mycket bättre, om jag finge dö.

— Så skall du icke tala, mitt barn. Du har mycket att lefva för ännu.

— Nej jag har ingenting att lefva för, tycker jag,

Modern kunde icke förstå, hur hon kommit på sådana tankar nu, hon, som alltid plägade vara så munter och glad och taga lifvet så lätt. Alma slumrade in till slut, och modern gick också till hvila.

Nästa morgon var Alma sämre, och då läkaren kom, sade han, att det troligtvis blefve tyfusfeber af.

— Men det är ju en smittosam sjukdom?

— Ja, det är sannt.

— Hon har icke varit ute mycket, och jag har icke hört, att den sjukdomen går nu.

— Ganska möjligt, men Ni förstår väl, att man kan få en sjukdom äfven på annat sätt än genom smitta.

— Inte en sådan sjukdom.

— Men när en dylik sjukdom bryter ut, på någon ort, hur får den förste den då?

— Hur skall jag veta?

— Ja, se där. Det kan icke vara genom smitta, då ingen har den förut. Jag vill icke ännu bestämdt säga, att det blir tyfus, men det ser icke bättre ut. Har hon varit klen något förut?

— Nej, icke som jag kunnat märka. De sista dagarna har hon ju sett litet nedstämd och sorgsen ut, men sådant kan ju hända, äfven då man icke är sjuk.

— Men ändå oftare, ifall man icke är frisk. Vi skola dock försöka stämma det onda, innan det hunnit gå för långt.

David hade icke vågat sig in till sin syster något på förmiddagen, men då han ätit middag och hörde, att Alma var sämre, ansåg han sig, böra gå in till henne. Han smög sig tyst in i rummet, men hon hörde honom likväl.

— Jag vill icke, att du skall komma hit.

— Men kära du, skall jag då icke få gå hit och höra efter, hur det är med dig?

— Nej, jag vill vill icke ha sådana som du omkring mig.

— Hvarför det?

— Du borde förstå det.

— Att jag bad dig tiga med det där var ju icke så ondt. Värre har man allt fått stå ut med ibland.

— Men du är en usel menedare. Svor du icke i går, att de talade sanning, och likväl ljög du hela tiden.

— Bah, hvarför skall du fästa dig vid sådana småsaker? Bry dig icke om det, så blir du snart bra igen.

— Gå ifrån mig, det är allt jag begär af dig.

— Och du håller ditt löfte?

Hon svarade icke utan vände sig ifrån honom.

— Om du får feber och yrar, så skall jag sitta här och vaka hos dig, så att du icke kan förråda hvad du vet, fortsatte David, trots det, att hon icke ville höra på honom.

— Om du sittter här längre, skall jag dö, ty jag plågas af din närvaro och af tanken på, att du är min bror.

— Det gör ingenting; plågas du. Det är många kvinnor, som haft sämre bröder än så och likväl icke blygts för det.

— Kan du då icke lämna mig i fred? Jag vill icke, att du skall vara här.

Han vågade icke stanna längre, af fruktan för att hon skulle tillkalla någon. När modern litet senare kom in fann hon Alma snyftande i förtviflan.

— Men kära barn, hur är det då med dig? Hvarför gråter du?

— För att jag är olycklig.

— Hvad har då händt dig, flicka?

— Fråga mig icke därom, jag kan ingenting säga.

Febern tilltog, och hon fick verkligen tyfus, såsom läkaren fruktat. Så rysligt svår blef den icke men mycket långsam, och Alma yrade mycket. De, som vakade hos henne, kunde dock icke fatta hennes ord, då hon talade om menedare, om falska anklagelser och bedrägerier. De trodde det endast vara foster af hennes sjuka inbillning. Hon fick ligga där sjuk, ända till dess snön smält bort, isen i strömmen totalt försvunnit och grönskan stod fin och sammetslen i parkerna och rundt omkring i staden.

TIONDE KAPITLET.

Domen.

Nästa gång Victor Boring uppkallades inför domaren, voro äfven hans mor och hans syster uppkallade som vittnen. Fru Boring var blek men lugn.

— Hade Ni ingen aning om, att det fanns en så stor summa pänningar i soffan? frågade domaren. henne.

— Nej icke den minsta aning.

— Och Ni kan icke tänka Er, hvem som lagt dit dem?

— Nej, då jag icke visste något om dem, kan jag naturligtvis ej heller veta, hvem som placerat dem där. Den ende jag kan minnas hafva suttit i soffan för en lång tid, är den unge herr Stral, och det var, när han var uppe för att söka förmå mig att om möjligt bringa Victor att gå till honom och hans far för att bedja om förlåtelse för det här brottet.

— Ni tror väl icke, att han stoppat dit dem?

— Jag sade icke det, men ännu mindre tror jag, att Victor gjort det.

Nanna gaf ungefär samma svar. Hon visste ingenting om sedlarne. För öfrigt blef hon tillfrågad om sin brors lif, hans vanor och mera sådant, som hörde till, och hon gaf sitt vittnesbörd lika klart, som den gamle Nordling gifvit sitt, visande att Victor i allting uppfört sig som en genomhederlig man. Hennes svar voro så klara och enkla, och hon såg på domaren med ett sådant lugn, att denne nästan kände sig litet förlägen.

Häradshöfding Lund talade ånyo till fördel för Victor, men han kunde icke bevisa, att någon annan lagt pänningarne i soffan, och icke heller att icke Victor tagit dem ur Strals kassaskåp. Den anklagade själf stod blek och sansad vid skranket.

— Vill Ni icke erkänna Er skyldig till det brott, för hvilket Ni anklagas? tillfrågades han.

— Nej, herr domare, det skulle vara att ljuga, och det plägar jag icke göra.

— Men vi hafva så klara vittnesbörd emot Er, att Ni i alla fall blir fälld.

— I så fall äro antingen dessa vittnesbörd falska, eller också hafva omständigheterna fogat sig så olyckligt, att skenet är helt emot mig, och jag kan ingenting annat göra än betyga min oskuld.

Man hade ställt alla möjliga korsfrågor till honom för att om möjligt förbrylla honom och få honom att tala mot sig själf, men som han icke vek det minsta från sanningen, lyckades det dem icke. Rättens ledamöter voro verkligen tvehågsne om, hvad de skulle göra med honom, ty de kunde knappast tro honom skyldig; och likväl funnos omständigheter, hvilka starkt talade för hans brottslighet. Efter en ganska lång

och allvarlig öfverläggning. Den lydde på sex månaders straffarbete för första resans stöld, samt att han skulle vara medborgligt förtroende förlustig ett år utöfver strafftiden.

Victor rörde icke en muskel i sitt ansikte, då han hörde detta. Han stod orörlig som en gjuten bild framför sin domare. Hans moder däremot uppgaf ett högt rop och föll sanslös till golfvet. Nanna försökte att lyfta upp henne, men förmådde det icke. Då kom häradshöfding Lund till hennes hjälp. Han förde fru Boring ut ur salen, och Nanna följde med.

Då Victor stått några ögonblick liksom förlamad, vände han sig långsamt mot herrarne Stral och de vittnen dessa uppkallat, och såg på den. David slog ner sin blick för hans, och Quist fick brådt att torka sig i ansiktet med näsduken.

— Anklagade, är Ni nöjd med domen? frågade rättens ordförande.

— Sannolikt är jag tvungen därtill, ty hvad båtar det, att jag uttrycker något missnöje? Jag har gång på gång bedyrat, att jag är oskyldig, och när jag likväl blifvit dömd, lönar det sig icke längre att vädja till rättvisan.

— Han fördes bort, och andra mål uppropades och behandlades. Då herrarne Stral åkte hem, sade grosshandlaren till sin son:

— Jag förstår icke det här riktigt klart ännu. Jag trodde, att vi skulle förlora, och likväl vunno vi. Jag beklagar den stackars Boring af allt hjärta, ty han var ändå en god man.

— Han var ju en simpel tjuf.

— Jag vet icke. Det ligger nära till hands att tro, att något hemlighetsfullt hvilar öfver det här.

— Jag kan icke se det minsta hemlighetsfulla däri.

Han stal pänningarne, de blefvo återfunna hemma hos honom, och nu fälldes hans dom. Detta är ju alltsammans på sin plats.

— Men det var icke de stulna sedlarne, som påträffades i hans hem, som du hörde.

— Han hade förstås varit ute och växlat bort dem mot andra.

— Men när?

— Det vet jag icke.

— Och ingen annan heller.

— Grubbla icke på det. Domaren visste nog hvad han gjorde.

Den gamle herr Stral teg. Quist, som åkte med i droskan, fann för godt att tiga, ty han var mycket upprörd. Han hade nyss undgått en hotande fara.

Fru Boring återkom till sans om en liten stund, sedan häradshöfdingen badat hennes panna med kallt vatten.

— Stackars kvinna, yttrade en af de kringstående. Hon tog det mycket hårdt, och det undrar jag icke på. Månne den unge mannen vara skyldig?

— Det tror då icke jag, svarade en annan, klädd i en arbetares grofva dräkt. Jag har varit här hundratals gånger och hört på, då de haft tjufvar framme, men aldrig förr har jag hört en, som så precis kunnat besvara alla frågor och stå fast vid hvarenda liten mening han yttrat.

— Hade de icke hittat sedlarne i hans hem, så hade han gått fri.

— Han kunde hafva gjort det ändå. om hans mor och syster varit litet klyftigare.

— Hur så?

— De kunde hafva sagt, att de själfva lagt pänningarne i soffan, och att de sparat dem under årens

lopp. Det är ju ganska naturligt, att de kunnat spara så mycket.

— Javisst, men nu voro de lika ärliga som han. Jag tror han blef orättvist dömd.

Det var flera än dessa båda, som voro af samma åsikt, men hvad kunde de göra åt saken? Ingenting. Domen var fälld, Victor var dömd att försmäkta i fängelse ett halft år, och han måste vara nöjd. Då fru Boring återfick medvetandet, såg hon sig omkring med en förtärad blick.

— Är det sannt att de dömde honom? frågade hon.

— Ja, det är sannt, svarade häradshöfdingen. Men var lugn ändå, ty han lider oskyldig, det kan Ni vara öfvertygad om.

— Men hvarför skulle de då fälla en sådan dom?

— Det händer ibland, att så sker. Men nu är det bäst, att Ni beger Er hem.

— Kan jag icke få se Victor först?

— Jag tror icke Ni kan det nu, men i morgon skall jag följa med Er och söka få tillfälle att se honom och äfven tala litet med honom, innan han föres bort.

— Hvart skola de då föra honom?

— Till Långholmen.

Det var nära, att hon svimmat igen, när hon hörde detta, men hon höll sig dock uppe. Häradshöfdingen ledde henne utför trappan och till en droska, i hvilken äfven Nanna steg upp. Lund tillsade kusken, hvart han skulle köra och följde själf med dem.

— Det är bäst jag följer med eder i dag, ty Er mor är svag, vände han sig ursäktande till Nanna, och hon endast nickade till svar. Hon hade icke sagt ett ord, sedan hon hörde domen fällas, och teg äfven

nu. Icke en tår hade fuktat hennes kinder, hon tycktes hafva blifvit hård mot allt sådant. Men det varade blott till dess häradshöfdingen fört dem hem och lämnat dem, så att hon blef ensam med modern. Då kastade hon sig ned på knä och snyftade:

— O min Gud, hvad är din mening nu? Hvarför slår du oss så hårdt? Hafva vi syndat så förfärligt, efter du behöfver straffa så grymt? Kan du icke hafva förbarmande med oss?

Hennes smärta var så hjärtslitande och hennes röst så full af ängslan, som om allt inom henne vore brutet. Modern hade lagt sig på soffan inne i Victors rum. Hon kunde hvarken gråta eller tala, hon hade knapt sin fulla sans ännu utan låg där som i halfdvala, och den räckte nästan till kvällen. Då bad Nanna henne stiga upp och försöka lugna sig.

— Men ser du icke, mitt barn, att allt är förloradt för oss? Vi ha ingenting kvar, sedan både Victor och vårt goda namn och rykte tagits ifrån oss.

— Jo mamma, vi ha Gud kvar.

— Men han älskar oss visst icke mera, ty han har slagit oss så hårdt.

— Kanske skall han dock leda det hela till något långt bättre, än vi ana nu.

— Jag kan för närvarande icke se det så. Gud gifve, att jag fått dö, innan detta slag kom.

— Tror mamma då, att det varit lättare för Victor och mig att bära detta ensamma?

— Nej, du kan ha rätt. Men hur kunde det ske? Hur kunde dessa olyckliga sedlar komma i soffan?

— Jag tror, att herr Stral lade dit dem, då han samtalade med dig, och det ligger någon hemlighet under det här.

— Hvad nytta kunde han hafva att fälla Victor?

— Det kan jag icke riktigt säkert säga, men han är en mycket syndfull man och lefver ett utsväfvande lif; och kanske har han själf stulit pänningarne och sökte göra sig fri på detta sätt, hvilket också lyckades honom.

Hon anade knapt själf, hur precis hon träffade sanningen med sina ord. Modern kunde dock icke tro det; hon ansåg det vara för lågt handladt af en sådan man som Stral.

Aldrig förr hade det varit så bitter sorg i hemmet. Nog hade det varit tomt och ödsligt, då Boring själf dog och lämnade de sina i fattigdom, men nu var det icke blott tomheten och ödsligheten utan skammen därjemte. Victor var borta, skild från dem, och han hade förlorat sitt goda namn och sin heder, och likväl lefde han och hade intet ondt gjort. När de om kvällen gick till hvila, sade Nanna ödmjukt:

— Mamma, i kväll måste vi särskildt bedja Gud styrka Victor, så att han icke dukar under i det här,

— Jag kan icke bedja, barn.

— Jo, visst kan du bedja. Tvifla icke på Gud. ty då blir det ännu mycket värre för oss.

— Bed du då.

Och Nanna lydde. Öfver hennes rena läppar kommo orden så varma och vädjande till Guds nåd, och hennes af barnslig tro fyllda själ liksom lyfte sig upp till faderns tron i himlen den stunden. Hon kände sig styrkt af bönen, och hon kunde äfven den kvällen slumra in med trygg förvissning, att Gud icke skulle öfvergifva dem. Men modern var betryckt, förtviflad, och hon fick knapt en blund i sina ögon den natten.

Victor hade blifvit återförd till sin trånga cell. ditkommen, satte han sig ned på kanten af bädden. Att han var dömd visste han, men ändå syntes det

hela för honom endast såsom en elak dröm. För några dagar sedan hade han gått omkring i frihet, och icke den minsta skugga hade hvilat öfver hans namn, och han hade af alla varit ansedd såsom en hederlig och rättskaffens man, och då hade han drömt de ljusaste drömmar om en framtid full af lycka. Och huru hade han icke dag efter dag tackat Gud, som så huldrikt bevarat honom för tidens mångahanda onda och hållit hans hjärta rent och ädelt.

Nu satt han där, en dömd brottsling, föraktad, naturligtvis föraktad af dem, som förut varit hans vänner. Han satt där, skild från sina älskade, hvilka säkerligen kände det lika tungt som han. Hvad skulle han tro i den stunden? Skulle han förkasta all tro på Guds ledning och nåd? Skulle han förbanna den religion, som lärt honom att handla rätt i allt? Hade han lefvat sitt lif så rent och rättfärdigt blott för att kastas i fängelse och förlora sin heder? Var Gud icke den starke hjälparen, den kärleksrike fader, som han alltid tänkt sig honom? Var religionen då blott ett irrsken för svaga själar, och lyckades man bättre i lifvet genom att vandra syndens vägar? Ack, om så förhölle sig, då vore också allt förloradt för honom, ty han hade trott på Gud, och icke blott trott på honom, men äfven älskat honom af hela sitt hjärta. Han hade varit så lycklig i sin barnafromma religion, och just genom den hade han sett lifvet så ljust och skönt. Om han nu nödgades slita den ur sitt hjärta, då blefve han så fattig, så förkrossad, att ingenting återstode honom.

Men när alla de bittra, undrande tankarne löpt genom hans hjärna några gånger, började han se på, det hela från en annan sida. Han hade älskat Gud och han hade varit lycklig därigenom. Han hade hop-

pats, icke blott för tiden, men för evigheten. Han hade drömt om en himmel efter jordens mödor. Icke kunde han hafva förlorat denna himmel af evig frid, därför att människorna dömde honom orättfärdigt. Var icke hans förhållande till Gud just detsamma nu som förr? Hade någon skiftning egt rum i detta fall? Nej, Gud var nog densamma och han själf var den samme inför den höge hjälparen. Om människornas onska kastat honom i fängelse och nöd, så skulle han väl icke därför bli lika ond som de. Om han förlorat allt annat, alla vänner, sin heder, sin framtid, så skulle han likväl icke förlora sin Gud och sitt evighetshopp. Detta var ju nu hans enda rikedom.

När han kunde se det så, kunde han också bedja, och han gjorde det också med varmt hjärta och brinnande tro. I bönen kände han förvissning om, att Gud skulle vara med honom, och att han icke var så alldeles öfvergifven, som han förut tyckt sig vara. När han bedit grät han, men det var icke så bittra tårar, som de han fällt under de föregående dagarne. Han var lugnad, han skulle segra, äfven om allt var emot honom, mänskligt att dömma.

ELFTE KAPITLET.

Utpressningen.

Ett par dagar efter det Victor Borings dom blifvit fälld, och då allt tycktes gå sin jämna gång igen, då David Stral började försöka att glömma att han haft något med den saken att göra, och då Quist höll på att tänka upp nya nöjen och trefligheter för sig och sin rike vän, vandrade sent på eftermiddagen, just som det började skymma på, en äldre man uppåt den gata, där grosshandlare Stral bodde. Man behöfde blott kasta en blick på denne man för att se, att han var jude, och än mer, man kunde i hans drag läsa, att han var en af dem, hvilkas hela lif upptages blott af en enda känsla: kärleken till guldet. Han var iklädd en lång svartbrun rock, hvilken uppe på axlarna antagit en grönaktig färgton, och hvars tyg sken så blankt, som om det alltigenom blifvit insmort med flott. Juden strök sitt långa, gråsprängda skägg under det han sakta gick framåt gatan, och mumlade några ord för sig själf.

Då han kom utanför herr Strals hus, stannade

han ett ögonblick liksom för att tänka efter, om han borde gå in eller ej. Men betänkandet varade icke länge. Dristigt steg han uppför trappan och knackade snart på dörren till kontoret.

— Kom in, ropade Quist som satt närmast dörren i det han vände sig om, liksom undrande, hvem kunde vara så artig att han knackade, innan han steg in på ett kontor ty där plägade man ej knacka på först.

David tog cigarren ur munnen, ty han arbetade icke, han tyckte det vara trefligare att sitta och röka, Quist sprang upp och David rodnade, då juden inträdde genom dörren med smygande steg och försiktigt såg sig omkring, liksom ville han öfvertyga sig om att ingen fara hotade honom. Till all lycka för David och Quist var grosshandlaren icke inne.

— Hvad vill Ni, frågade Quist så argt, att Nordling med förvåning såg bort till honom.

— Jak vilja tala med den fine herren Stral, jak hafva micket allvarlig sak att tala med den herren om.

— Grosshandlaren är icke inne för tillfället, svarade Quist kärft.

— Det vara den unge herre jak vilja tala med.

— Är det med mig Ni önskar tala, frågade David i det han steg upp.

— Ja, jak hafva micket viktig sak att tala om, Det är om — — —

— Jag bryr mig icke om, hvad det är om. Hvem är Ni?

— Skulle icke den unge herre känna igen Moses Plumental. Det vara pra pesynnerligt.

— Jag har aldrig sett er förr. Jag känner Er icke.

Under det han talade försökte han att blinka åt juden men denne tycktes alls icke se det utan fortsatte:

— Jak hafva läst den tidningen i dak, och de säga mik micket om den tjuf.

— Vi hafva den saken klar och önska icke besvära oss mera därmed. Var god och gå eller jag leder ut er.

-- Mik snart skola gå, men först tala om denna affär.

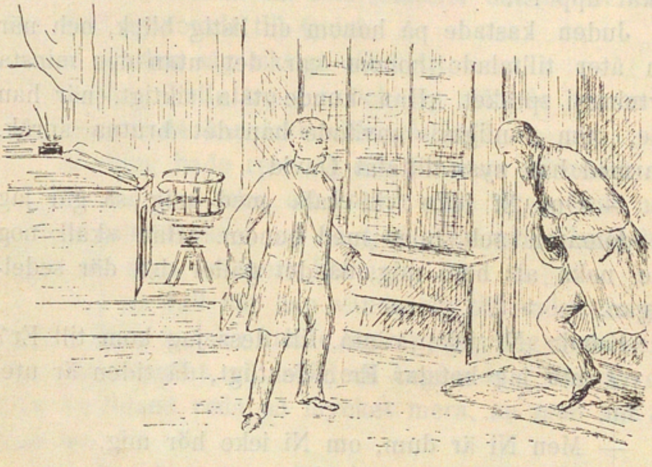

"Quist sprang upp då juden inträdde genom dörren med smygande steg."

Se sid. 96.

David såg att han icke längre kunde förmå juden att tiga, om han fick stanna inne, och därför grep han honom ganska omildt i armen.

— Gå ut min herre, Ni stör oss i vårt arbete.

Juden gjorde häftigt motstånd, upprepande gång på gång att han ville tala om tjufven. Men David var ganska stark och lyckades få honom utom dörren

dit han äfven själf följde med. Så snart de voro ute i förstugan utbrast David med låg röst:

— Är Ni galen karl, efter ni söker upp mig! Förstår Ni icke, att detta ej duger.

— Jak vilja tala med den unge herre om de sedlar. Jak hafva skrifvit till er om dem.

— Jag bryr mig icke om edra sedlar. Ni vet, att Ni icke har någonting att fordra af mig just nu. och jag vill icke att Ni besvärar mig. Om Ni försöker komma hit en gång till, så kastar jag ut Er och piskar upp Er.

Juden kastade på honom en listig blick, och när han åter tilltalade honom var det utan den minsta brytning i språket. Han kunde tala riktigt, när han ville, men vanligtvis använde han det brutna språk, hvarmed han nyss tilltalat David,

— Om Ni icke vill tala med mig, så går jag till domaren och talar med honom. Han skall nog icke neka att höra mig, då det gäller den där sedelfrågan.

Kunde Ni icke vänta, till dess jag kom till Er? Ni vet att jag betalar Er ordentligt, då tiden är ute. Gå nu.

— Men Ni är dum, om Ni icke hör mig.

— Hvad är det då om?

— Om Ni hellre vill komma till mig och tala om det här, så är jag nöjd, och då går jag nu.

— Ja, jag skall komma.

— När?

— I kväll, om det är nödvändigt.

— Jag väntar Er i min butik klockan åtta.

— Förrän nio kan jag icke komma, men då skall jag vara där.

— Om Ni icke kommer, så går jag i morgon till någon annan.

— Var icke rädd jag skall komma.

Han sköt juden framför sig, och denne aflägsnade sig, helt sakta gående uppför trappan, småskrattande för sig själf. Då David åter kom in, sökte han se helt obesvärad ut.

— Det var bara en eländig jude, som ville tigga pängar, och så kommer han och besvärar en på detta sätt. Jag tål inga judar, och jag kommer att kasta ut hvarenda en, som kommer hädanefter, sade han helt ogeneradt till Quist.

— Karlen såg riktigt otäck ut.

— Jag skulle tro det, och jag slängde honom utför trappan, då han icke ville gå ändå.

Nordling hade rest sig och kom nu närmare.

— Jag tror icke, att karlen ville tigga, sade han, ty han talade något om en tjuf. Sannoligt hade han något att säga om herr Boring.

— I så fall bör han vända sig till andra än oss.

— Men kanske kunde han upplysa något om verkliga förhållandet vid stöldens begående. Sådana där män ha ibland reda på mycket mera, än man kan tro dem om.

— Det bryr jag mig icke om. Det var mig han sökte och icke Er. Lägg Er icke i mina affärer.

— Icke alls, herr Stral, men jag anser, att Ni för Borings skull borde ha lyssnat till honom.

— Jag gör som vill i det fallet, och jag vill icke höra något mera om den där eländige Boring. en tjuf har jag intet intresse för.

Nordling teg. Han visste det vara lönlöst att tala med den unge mannen. David tände sin cigarr på nytt, tog på sig rock och hatt och ämnade aflägsna

sig, då han ihågkom, att Quist borde gå med honom till juden.

— Du kan möta mig en stund före nio härutanför, sade han sakta.

— Är det något af vikt?

— Ja, vi måste gå till juden.

— Åh, bry dig icke om honom. Han bara bråkar för att förtjäna pängar på oss, och det ha vi ingen lust att vara med om.

— Det är dock bäst vi gå, i annat fall torde han komma och tala med min far.

— Nåväl, så gå vi då. Jag skall komma.

David gick ut en stund, hvarefter han återvände hem för supé. Han frågade efter Alma och fick till svar, att hon var ganska klen. Han hade icke besökt henne, sedan hon så bestämdt afvisat honom och sagt, att han icke ville se honom. Han satte sig i sitt rum en stund efter måltiden, och när han tyckte det vara tid gick han ut. Quist väntade på gatan.

— Hvad i alla dagar kom det åt juden, som vågade uppsöka dig?

— Ja, det vet jag icke, men det är något gaelt åfärde.

— Bara han icke anar, hvartill vi behöfde pänningarne.

— Det vore nog förargligt, men han kan ju ingenting göra åt den saken.

— Vi få se. Det gäller nog att skrämma upp honom i kväll, det är min tanke.

— Vi försöka på bästa sätt.

Då de kommo till Blumentals butik, funno de den gamle mannen väntande på dem. Han bjöd dem stiga in i det inre rummet, och de skyndade att ef-

terkomma hans uppmaning, ty de önskade icke bli sedd af någon.

Juden hade ett pantlånekontor och handlade med gamla kläder, och hans butik såg allt annat än inbjudande ut, och i det inre rummet, som kallades kontor, var det icke stort bättre. Allting tycktes vara flottigt och smutsigt, och det var i alla afseenden otrefligt där inne. Det fanns knapt en plats där man kunde sitta, ty på soffan lågo stora bylten af kläder, och på flera stolar hängde olika plagg, som voro något snyggare än den öfriga mängden.

— Sitten ner, sitten ner, unge herrar. Jak vara micket glad, att de komma.

— Hvad är det Ni vill mig? frågade David mycket förargad.

— Jak vilja tala om de sedlar.

— Hvilka sedlar?

— I den tidning stod tryckt, att de sedlar blifvit funna i en tjufs soffa.

— De stulna sedlarne ja.

— Icke dem, icke dem, men de sedlar den unge herr Stral fick af mik.

— Hur kan Ni veta det?

— Jak hade de nummer skrifna upp, och de stå i den tidning.

— Nu ljuger Ni igen.

— Jak icke ljuga, jak aldrig ljuga. Det vara de samma sedlar.

— Nåväl, hvad mera? Ni har ju icke med den saken att göra, ty sedlarne tillhörde Er icke längre.

— Men jak veta, att den unge herre lagt dem där, dagen efter sedan han fått dem af mik.

— Hvad har Ni med det att göra?

— Jak ticka micket, micket synd om den stackars

tjuf. Jak vilja gå till den domare och upplysa honom om dem.

— Är Ni galen karl! Ni ämnar väl icke gå och prata om det där?

— Det vare micket synd om den stackars tjuf. Han kanske icke hafva stulit dem pängar. Tycker icke den unge herre mik handla micket rätt?

— Om Ni försöker att knysta det minsta om de där sedlarne, så skall jag slå Er rakt fördärfvad, inföll Quist, i det han höjde sin knutna hand mot juden. Men den gamle mannen var alls icke rädd. Han betraktade de båda männen med det största lugn, och det låg en olycksbådande glans i hans mörka ögon.

— Vill den unge herre petala mik micket pra. om jak ingenting säger?

— Jag vill ingenting betala Er, Ni måste hålla Er tyst ändå. Prata Ni icke för mycket, ty då torde Ni själf råka illa ut.

— Om den unge herre vill gifva mik så micket pängar, som blefvo funna i den soffa, så skall jak vara tyst, men får jak det icke, så talar jak.

— Hota oss icke så mycket, jude, ty det kunde gälla Ert lif, hotade Quist på nytt.

— Ni vara micket dum, herre. Jak icke hafva sagt nåkot till Er. Ni icke hafva nåkra pängar och icke pry Er om detta.

— Men jag har lika mycket med det att göra som Stral.

— Detta var micket dumt för Er, ty då skall jak säga det, då jak kommer till den polis.

David hade blifvit tyst. Nu förstod han, hvad juden menade med sitt besök, och hvarför han så gärna ville komma till ett afgörande. Det var rent af

ett utpressningsförsök, och något sådant var han icke villig att tåla.

— Ni kan gå till polisen så mycket Ni behagar och säga hvad Ni vill, men Ni skrämmer icke mig. Jag har icke något mera med den saken att göra.

— Men om jak svär på, att Ni fick de sedlar af mik, och att det var den kväll förut, så skall den polis förstå, att Ni lade dem i den soffa.

— Ni skall få ett hundra kronor, om Ni blott tiger med Edra dumheter. Icke för det jag är rädd, men jag har annat att göra än att sitta här och försinka min kväll.

— Jak skall hafva två tusen, och då skall jak tiga.

— Om Ni icke vill gå in på hvad jag säger, så får Ni ingenting.

— Som Ni vill, min unge herre. Jak icke vilja upptaga Er dyrpara tid. Det redan vara sent i kväll, och jak icke hafva ätit ännu. Jak skall stänga min bod.

— Han steg upp och lade i ordning några papper på sitt skrifbord, och David förstod, att juden menade hvad han sade. Han måste ännu en gång försöka beveka honom.

— Ni skall få två hundra.

— Min unge herre, jak skall nu stänga min bod, och jak vara ledsen, att Ni förspilt Er dyrpara tid hos en gammal fattig jude.

— Kom så gå vi, sade Quist. Låt den eländige juden göra som han vill. Vi skola nog reda oss.

— Du ser väl, att om han anmäler det här för polisen, så blir Boring fri, och jag råker illa ut i stället. Åtminstone skola de försöka få veta, hvarför jag lade dit de där pänningarne.

— Hvem har då sagt, att du lade dit dem?

Nu inföll juden leende:

— Om de icke varit hos mik i kväll och om de icke fått sedlarna här, så kunde den unge herre gått fri, men nu kan jag svära på att den unge herre lade dem i soffan.

Quist insåg nu äfven att de voro fångna.

— Vill Ni icke nöja Er med hälften af den summa Ni begär? frågade han.

— Jak icke fråga efter den summa. Jak icke pry mik om pängar. Jak skola i morgon gå till den polis och sätta den stackars oskyldige tjuf i frihet.

— Det skall Ni alldeles icke. Men vänta Ni, det här skall komma surt efter, så sannt jag heter Quist.

— Det kan komma efter, mik tror att det skall komma efter, men icke så farligt för mik.

— Ni kan väl förstå, att jag icke har några pänningar nu, sade David.

— Ni kan gifva mik en ny revers, och jak skall vara nöjd.

— Jag kan icke gifva Er flera än Ni redan fått.

— Då skall jag stänga min bod.

David måste omsider skrifva en ny revers på två tusen kronor, och under det han skref, betraktade juden honom med lurande blickar.

— Se så, nu är den färdig, sade David, i det han förargad slängde pennan ifrån sig. Sedan Blumental betraktat papperet ett ögonblick, sade han:

— Den icke var riktigt färdig ännu. Jak icke låna ut pängar utan intresse, och Ni icke hafva skrifvit det.

— Skall Ni begära intresse på pänningar, som Ni nästan direkt stulit ifrån mig?

— Jak alltid få firti procent på mina pängar. Jak

vara en fattig man och nödgas försöka förtjäna något litet i denna världen.

David gjorde motstånd igen, men det hjälpte icke, och när han i sällskap med Quist lemnade judens bod satt juden själf förnöjdt skrattande vid sitt skrifbord, hållande den nu ordentligt skrifna reversen i sin hand. den var skrifven på sex månader, och David hade förbundit sig att betala fyrtio procents ränta på pänningarne.

— Det var verkligen ett riktigt elände, att jag icke genast talade om rätta förhållandet för min far. Det var ju egentligen ingenting att vara rädd för, sade David till sin följeslagare, då de kommit ut på gatan.

— Hvem kunde tänka att frågan om sedlarnes nummer och valör skulle komma upp? Det ha vi Nordling att tacka för, och han är då den förargligaste gubbe jag någonsin träffat på.

— Han afskyr dig, det vet jag.

— Och dig med för resten. Det blir litet större skuld än vi beräknat på det här sättet. Men det gör ingenting. Vi få väl lefva förståndigt en tid nu, och så sprara vi ihop till åtminstone en del af reverserna.

— Och det tror du går? Skulle vi gå här i staden och se dumma ut kanske?

— Vi få hålla oss hemma.

— Och ha tråkigt tills vi doge? Nej tack. Du kan göra det, om du vill. Lägg undan hela din lön månad efter månad, och du får ändå bara till en del af summan.

— Jag kan det ej. Min lön är liten, och jag måste lefva.

— Då få vi hitta på utvägar, när tiden är inne att betala.

De voro alls icke vid godt humör den kvällen, men det hindrade icke att de gingo direkt till en krog där de lefde så vildt, att de till sist, sent på natten, blefvo utkörda. Visserligen voro de goda kunder, men källarmästaren måste för de öfrigas skull se till att, det var någorlunda lungt i hans lokal. David åkte hem den natten, han var för drucken för att kunna gå. Quist raglade hem så gått han kunde. De hade glömt, att de voro fångade i judens fälla.

TOLFTE KAPITLET.

Almas besök hos fru Boring.

Alma Strals tillfrisknande gick mycket långsamt och då hon kom upp, låg det en djup sorgbundenhet i hela hennes väsen. Hon var icke densamma som förut. Hennes vänner kommo nu för att hälsa på och för att uttrycka sin glädje öfver att hon åter skulle få vara ibland dem, och hon log helt matt och försäkrade dem, att det komme att dröja länge innan hon åter begåfve sig ut i sällskapslifvet.

— Men du ämnar väl icke draga dig undan som en nunna, för att du varit sjuk, frågade en af hennes bästa väninnor.

— Icke så, men jag känner icke den minsta lust att vara med ute.

— Hvad skall du göra, om icke vara med ute och ha roligt?

— Jag vet icke, tänka på Gud och det som hör till min själs salighet.

— Åh, är det religiösa grubblerier som fått dig fatt, medan du legat!

— Kanske.

— Slå bort dem. Gud unnar oss gärna de få nöjen vi kunna finna, det vet jag.

— De goda och rena nöjena få vi för honom gärna njuta, men jag vill icke mera vara med, såsom jag var förr.

— Vi skola icke tala mera om det i dag, det duger icke. Du är för svag.

Men äfven sedan Alma blef starkare voro dessa grubblerier kvar i hennes sinne. När hon omsider tycktes hafva öfvervunnit sjukdomen helt och hållet var tiden inne för den sista stora balen för säsongen.

Grosshandlare Stral måste gifva en bal det var ju naturligt. Han plägade ha den tidigt på våren men på grund af Almas sjukdom hade det i år varit omöjligt. Om han nu icke gåfve en, då hon var frisk skulle man undra hvad han tänkte på. Det hörde icke blott till god ton att gifva den, men om han i år inställde den, skulle snart hviskande röster veta att berätta att han icke längre hade råd att gifva baler och detta komme att skada hans kredit.

Det finare umgängeslifvet är sådant, att man måste slösa med pänningar för att bevisa, att man är rik och stackars den, som upphör med slöseriet, han dömes snart såsom varande afsigkommen, och då blir det icke längre bra.

Man började således med förberedelserna för balen. Stral var en rik man, och hans baler plägade vara bland de finaste. Alma plägade också af allt hjärta intressera sig för dem och vara med att ordna det hela, ty hon hade så god smak och förstod alltid att upphitta något nytt i dekorationsväg, något, som plägade väcka beundran hos gästerna. Dyrbart var det men det frågade man aldrig efter. Denna gång

brydde hon sig dock icke om förberedelserna, och föräldrarne tyckte icke om det. En dag kom fadern in till henne.

— Jag behöfver din hjälp, Alma, och jag hoppas att du är frisk nog att hjälpa mig.

— Frisk nog är jag kanske, svarade hon sorgset men pappa jag har icke den ringaste lust.

— Men du måste få lust. Tänk då på, att det är säsongens sista bal, och den bruka vi ha finast af alla.

— Pappa lilla, jag skulle helst se att jag sluppe ifrån alltsammans. Jag känner mig icke i stånd att vara med.

— Är du då icke frisk ännu.

— Jo, jag är frisk, men jag har fått ett annat sinne.

— Alma, jag hoppas, att din sjukdom icke har gjort dig underlig. Kom nu och låt oss öfverlägga litet om det här.

— Hvad är det då pappa ämnar göra?

— Jag har tänkt på att i midten af salongen inrätta en springbrunn, omgifven af en väldig grupp af de finaste växter samt med sittplatser inne bland växterna. Kan du gifva mig en god idé om, huru det kan göras finast.

— Hon tänkte efter litet, och sedan delgaf hon honom sina tankar.

— Alldeles utmärkt, precis som jag drömt mig det, ehuru jag icke kunde tänka ut det klart. Så skall det bli. Vi få börja i morgon, och jag tror, att arbetarne skola hinna det godt. Vattnet kommer upp i fina strålar och faller ned som ett sorlande duggrägn i bassängen, och vi placera ljusen så, att strålarne brytas i vattnet och mana fram små rägnbågar rundt omkring. Det blir utmärkt.

— Men det är alldeles onödigt. Slipper jag inte nu pappa. Jag vill icke ha något mera med det att göra.

— Prat bara. Hur har du tänkt kläda dig vid fästen?

— Ännu har jag alls icke tänkt därpå. Skulle icke en af de dräkter som jag förut användt kunna duga?

— Tror du kanske att vi blifvit fattiga, eftersom du talar så?

— Nej, men det är icke nödvändigt att på det sättet slösa bort pänningar på kläder. Hur mycket bättre vore det icke att gifva några kronor då och då till de fattiga.

— Den saken kan du lämna åt mig, jag är icke snål. Du borde veta att jag gifvit stora summor tlll välgörande ändamål.

— Jag vet det nog och likväl är det så många som lida nöd.

— Alma du ser genast till att du får en fin dräkt sydd, Jag vill att du gör dig mycket fin, ty damerna ha strålat i ovanligt vackra dräkter i år.

— Jag skall göra som pappa önskar.

Dagen därpå voro sömmerskor sysselsatta med att förfärdiga hennes dräkt, och fadern var lugnare.

Samma dag gick Alma ut, som hon upplyste, för att taga en promenad. Med långsamma steg vandrade hon uppåt gatan. Solen sken blid och varm. Det var sent på våren nu, man kunde nästan säga att sommaren var kommen på fullt allvar, ty dagarna voro så varma. Nätterna bibehöllo dock en del af sin kyla. Alma var väl klädd, ty läkaren hade tillrådt henne att vara försiktig i allting, så att hon icke skulle bli sjuk på nytt. Hon vek af vid ett hörn och be-

gaf sig till Malmskillnadsgatan samt stannade framför det hus, där fru Boring bodde. Hon såg på numret men var ändå icke riktigt säker. Medan hon stod där kom en kvinna ut från huset, och Alma frågade:

— Ursäkta mig, min fru, men kan Ni säga mig om fru Boring bor i detta hus.

— Jag tror nästan att det bor någon med det namnet uppe i tredje våningen, men jag är icke riktigt säker, ty jag har aldrig varit så högt uppe.

Det var som hade hon varit stolt öfver att hon aldrig behöft gå så högt upp, som till tredje våningen Det ansågs vara för mera att bo i första eller andra våningen, och blott de fattigare flyttade högre upp, och de fattigaste till vindskuporna.

— Jag tackar Er, sade Alma vänligt och inträdde i huset. Det var mödosamt för henne att gå uppför trapporna, men hon var dock stark nog att göra det. Sedan hon kommit upp och hvilat sig ett par minuter läste hon kortet på dörren och fann, att hon gått rätt. Hon knackade på och Nanna kom för att öppna.

— Förlåt mig, om jag stör eder, men jag ville så gärna gå hit och tala med eder, sade Alma med sin vackra sorgsna röst.

— Var så god och stig in. Om jag icke ser vilse så är Ni fröken Stral.

— Ja, jag är Alma Stral. Länge har jag önskat gå hit, men jag har legat sjuk och icke kunnat det.

— Jag är glad att Ni icke kom förr, ty min stackars mor har också legat sjuk på sista tiden.

— Ack, har också hon varit sjuk. Blef hon det då Er bror fördes bort?

— Ja, det grep henne så djupt att hon lades på sjuksängen. Hon var icke så stark förut, och ett sådant slag var för tungt för henne.

— Jag beklagar henne af hela mitt hjärta.

— Vill Ni vara god och stiga in i nästa rum, min mor är där och hon orkar ännu ej gå omkring så mycket.

Alma tackade och steg på. Där inne satt fru Boring, blek och afmagrad, och hon såg så sorgsen ut, att det skar den unga flickan i hjärtat.

— Ni får förlåta mig, fru Boring, sade hon i det hon räckte den unga damen sin hand, att jag kommer hit till Er, ty säkerligen hyser Ni inga blida känslor för vår familj, efter hvad som skett,

— Jag hyser inga bittra känslor mot någon. Gud har gifvit mig nåd att öfvervinna sådant.

— Ja jag vet att Gud kan gifva nåd därtill Nu måste jag gå hit och säga Er hur innerligt ledsen jag är öfver att herr Boring dömdes och fördes bort. Jag tror alls icke att han hade begått det där brottet, för hvilket han anklagades.

Den gamla fruns ansikte lystes upp af en stilla lycka. Det fanns således någon mera, som trodde på hans oskuld, någon som hade bättre tankar om honom än de andra hade, ty nästan alla de forna vännerna hade försvunnit, sedan Victor fördes bort.

— Hvarför tror Ni honom icke skyldig då? frågade hon med en liten skymt af tvifvel i rösten.

— Emedan jag icke kan tro honom om det. Han var så hederlig och god i allt, och jag vet att han äfven var en hederlig och allvarlig kristen. Någon annan har tvifvelsutan gjort det, ehuru skulden kastades på honom.

— Det är helt naturligt, ty Victor gjorde det icke det vet jag. Han har aldrig i sitt lif stulit så mycket som ett öre.

— Har ni hört något från honom sedan han fördes bort.

— Ja, Nanna har varit dit och talat med honom en gång. Som Ni kanske vet, så få fångarna någon enda gång mottaga besök, och då gick hon dit en sådan dag.

— Hur står han ut med det?

— Han lefver det är allt vi kunna säga. Men dessa månader gå väl, och han kommer ut igen.

— Dock är det min tanke att han då kommer att känna friheten bittrare än han nu känner fångenskapen.

— Ni menar för skammen?

— Ja, och icke blott för den, men han skall icke kunna finna arbete. Han skall bli bortvisad från alla hos hvilken han försöker få något att göra för att förtjäna sitt bröd, och detta skall bryta ned min gosse.

— Gud förbjude det! Nej han skall segra. Jag vet att han skall få arbete, jag skall skaffa honom det, om ingen annan gör det.

— Hur kan Ni, min fröken, intressera Er för min Victor? Det var ju från Er far pänningarna stulos och Ni borde hålla med honom och Er bror.

— Jag kan det icke, och jag tror nästan att pappa anser herr Boring oskyldig.

— Hvarför anklagade han honom då?

— Det var icke min far utan min bror.

— Lika illa. Ni var dock god min fröken, som uppsökte oss, synnerligast som Ni kommer så vänligt och hyser medlidande med oss.

— Det är icke medlidande, ty det blefve eder tungt att bära under nuvarande förhållanden. Säg i

stället, att jag är en vän, som bestod profvet, då de andra sveko, ty då kommer Ni sanningen närmare.

— Men vi kände Eder icke förut och kunde icke gärna räkna Er som en vän.

— Jag vet det och dock är jag eder vän. Herr Boring gjorde mig en gång en stor tjänst, ehuru han kanske icke själf vet om det.

— Han har då aldrig talat om det hemma.

— Men han gjorde det likväl. Jag var en af de glada tanklösa flickor, som lefva blott för nöjet och ingenting annat ha att göra än att roa sig. Jag tänkte nästan aldrig på Gud, men en gång då jag samtalade med Er son inne på min fars kontor, påminde han mig om att det finns en Gud, som vi böra älska. Under min sjukdom gingo hans ord aldrig ur mina tankar och nu älskar jag också Gud.

— Ack, det är en ny kärfve, som Victor vunnit för himmelen. Ni är icke den första. Min gosse hade alltid något godt att säga om vår käre himmelske fader.

— Ja, och han gjorde det på ett sådant sätt, att man måste höra på honom. Han sökte icke lysa med sin kristendom och skryta med hvad han själf var, men han talade så, som blott en verkligt gudfruktig man kan göra.

— Och Ni trodde honom om godt, äfven när de först anklagade honom.

— Ja, jag har aldrig en minut tviflat på hans oskuld.

— Gud välsigne er för det min fröken.

Alma satt tyst några ögonblick, och sedan frågade hon mycket blygt;

— Vågar jag fråga Er fru Boring, hur det går för Er med finanserna nu, då Er son icke längre kan arbeta för eder.

En svag rodnad for öfver fru Borings kinder.

— Tack min fröken vi ha så mycket vi kunna lefva.

— Jag hoppas Ni icke anser min fråga allt för närgången, men om jag på något sätt kunde vara eder till hjälp, så vill jag det så gärna.

— Tack ännu en gång, men vi reda oss nog ändå.

Hon lämnade ämnet, seende att fru Boring icke tyckte om detta. Ännu en liten stund samtalade hon med dem och reste sig sedan för att gå. Då hon räckte fru Boring handen till afsked frågade hon dock:

— Får jag komma igen och besöka eder?

— Om Ni finner något nöje i att komma till så fattiga människor, hvilka dessutom icke bära ett aktadt namn, så är Ni välkommen. Dock fruktar jag, att Ni skulle bli klandrad, om någon finge reda på Edra besök här.

— Bara Ni och Er dotter icke klandra mig, så är det bra. De öfriga bryr jag mig icke om.

— I så fall är Ni välkommen.

Nanna följde henne till dörren.

— Låt mig bli Er väninna, bad Alma, då hon stod redo att gå. Nanna såg på henne med en frågande blick, men sedan tryckte hon hjärtligt hennes hand.

— Ja om Ni vill vara det, så är mitt hjärta öppet för Er. Ni är icke som de andra.

— Tack, sade hon enkelt och gick.

Då hon kom hem och var ensam grät hon. Det var henne icke riktigt, klart, hvarför hon gått till fru

Boring, och dock hade hon kännt en innerlig längtan att gå dit, och hon hade följt hjärtats maning. Hon kunde icke gå och ställa allting tillrätta, ty det vore ju att fälla brodern, och hon egde icke nog kraft att göra det. Hon visste, att hon på några minuter vore i stånd att borttaga all sorg och skam som nu hvilade öfver den fattiga familjen, och hon visste äfven att det var hennes plikt att göra så, men hon förmådde det icke.

Broder var en liderlig och utsväfvande sälle, det var sannt, men hon höll dock af honom, och mot henne hade han alltid varit god ooh kärleksfull, så långt hans hjärta förmådde, och ända tills på sista tiden då han visat sig sämre. Om hon talade om sanningen, skulle han bli dömd i stället för Victor Boring, och hennes föräldrar skulle krossas af skammen.

Därför teg hon också, ehuru hon visste, att det skulle bryta ned henne själf att i längden bära på denna dystra mörka hemlighet. Ack huru gärna hade hon icke velat se Boring fri och lycklig igen. Huru gärna hade hon icke, om det varit nödvändigt, velat gifva sitt eget unga lif för att borttaga skammen från honom, men hon var icke nog stark för att störta de sina.

Hon slet af sina känslor och led grymt af det förhållande i hvilket hon stod, men hon såg ingen utväg att komma därur. Att rädda Boring vore ju att lägga hela skammen på sin egen familj, och det vore lika dystert, lika förfärande.

Ofta hade hon bedit Gud taga hand om dessa sorgliga saker och utreda det hela, och hon trodde äfven att han en dag skulle göra det, men ännu dröjde

han. Ännu fick hon bida. Hon omtalade för ingen sitt besök hos fru Boring, hon vågade det icke, ty hon visste att hon då skulle bli klandrad icke blott af föräldrarna utan äfven af de andra, och David skulle komma att förebrå henne samt åter affordra henne löfte om tystnad. Han, menedaren, den verklige tjufven, som gick fri och fortsatte med sina laster han var hennes bror. Visserligen älskade hon honom icke mera nu, såsom hon gjort förr, det kände hon men hennes bror var han dock. I hennes systerliga kärlek hade insmugit sig en känsla af fasa, och hvarje gång David var i hennes närhet, ryste hon. Detta var helt naturligt för hennes rena sinne, och hon led gränslöst.

David för sin del låtsade icke mera ihågkomma den där händelsen. Han hade så mycket annat att tänka på, han måste se till att han kunde reda sig själf. Han hade stora skulder, och fadern hade tröttnat på att förse honom med den ena stora summan efter den andra. Men han behöfde likväl pänningar, och då han icke kunde få dem af fadern, skaffade han sig dem hos judarne, hvilka voro alltför villiga att hjälpa den unge rike mannen, såväl som alla tanklösa söner till rike män; ty de visste att de skulle få igen sina pänningar fördubblade.

TRETTONDE KAPITLET.

På Långholmen.

Rundt omkring, höga, gråa murar, i hvilka portarna sutto fasta och säkra, försedda med väldiga riglar och lås; vakter med gevär på axeln, vandrande rundt omkring, färdiga att vid minsta rymningsförsök skjuta ned de arma, som vågade att i förtviflan sätta lifvet på spel för friheten. Höga, dystra byggnader med små, gallerförsedda fönster och med alla dörrar stängda. Inga prydnader, ingen trefnad, ingen glädje. Öfverallt hvilar sorgens och dysterhetens prägel. Se där, huru det är vid de flesta större fängelser och straffanstalter.

Långholmen ligger sådant på sin ö, ett hemskt byggnadsverk, en plats, där många tårar gjutits, där många hjärtan suckat, och där många förbannelser uttalats. Huru många brott kunde icke detta fängelse förtälja, om det hade förmåga att tala, och huru mycken nöd skulle det icke kunna beskrifva, huru mån-

ga oskyldigt lidande skulle det icke kunna uppräkna. Men de gråa murarna äro tysta, järngallerna tiga, de små cellerna återljuda blott som ett doft eko all klagan, som försports där inne.

I detta fängelse var Victor Boring instängd. Han hade kommit dit en kylig vårdag, kommit dit med tungt hjärta och sorgsna tankar, och dock hade icke allt hopp vikit ifrån honom. Han ryste då han hörde den tunga porten slå igen efter honom, men han bibehöll likväl det yttre lugnet.

Han fördes in i fängelset, där han fick bada, fick sitt hår afklippt och ikläddes fångdräkten. Sedan fick han tillbringa återstoden af den första dagen i sin cell. Nästa dag skulle han börja arbeta.

Då han blef ensam satt han och tänkte öfver hvad som skett och undrade, hurudant litvet skulle gestalta sig i fängelset. Som han icke räknades bland de svåraste förbrytarne, fick han icke ensam cell utan fick bo tillsammans med tre andra män. Dessa voro ute och arbetade, och då han fördes in i rummet, men de återvände dit, då de fått sin aftonvard.

Viktor betraktade dem noga, då de kommo in, och de i sin tur voro mycket mera nyfikna än han. Alla tre sågo ut som verkliga brottlingar, med grofva, råa drag och med till hälften skygga, till hälften fräcka i blick och åtbörder, som plägar känneteckna dylika män.

— Åh hå, en ny kamrat. Det gör lifvet ljusare. Hvarför ha de burat in dig?

Victor såg upp till mannen som talade, men svarade icke.

— Hvad nu, sitter du och sörjer? Är du grön och har råkat illa ut för första gången? frågade den andre.

Ännu iaktog Victor tystnad.

— Muntra upp dig nu kamrat, sade den tredje, och tala om för oss litet af hvarje från staden. Hur

— Hur reda de sig i Stockholm utan oss?

— Jag förmodar de reda sig bättre utan eder än med eder, ifall I ären här för verkliga brott, svarade Victor allvarligt, men med mild röst.

— Hör på den bara! Menar du då, att du är här för ingenting?

— Naturligtvis icke, men det är icke alltid så säkert, att man kommer hit för egna brott.

Nu började de alla tre skratta åt honom.

— Hvad heter du?

— Mitt nummer är 874.

— Det kan väl så vara, men du har väl också något namn.

— Icke så länge jag är här.

— Hvad hette du förut då? Är du dum?

— Det betyder föga, hvad jag hette förut.

— Hvad råkade du fast för?

— För människors synd.

— Du måtte vara en riktig kvanting, eftersom det hörs på dig.

— Förstår du inte, att karlen är högfärdig, inföll en annan.

— Det kommer han snart att lägga bort här. Hur länge få vi nöjet vara i ditt sällskap?

— Till dess jag blir fri, ifall jag icke har längre tid här än någon af eder

— Jag har fem år, och det är bara ett gånget ännu, förklarade en af de äldre med en viss stolthet.

— Och jag har tre, hvaraf ett är nära gånget, upplyste den andre.

— Jag kommer ut om nio månader, sade den tredje, och han såg icke vidare glad ut vid denna förhoppning.

— Jag beklagar eder, som skola stanna så länge på denna förfärliga plats, sade Victor vänligt och sorgset.

— Än du själf då! Det är icke värre för oss än för dig.

— Men jag hoppas vara härifrån på kortare tid än så.

— Du var då icke bland de utvalde?

— Hvilka äro de?

— Du är bara en nybörjare, som icke ens gjort bekantskap med de verklige.

— Jag förstår icke, hvad Ni menar med detta.

— De verkliga äro de, som ha till sitt yrke att göra sådant, för hvilket man sändes hit, och de utvalde äro de, som få många år.

— Nej, Gud vare lof, jag hör hvarken till det ena eller andra sällskapet.

— Hvad var det du sade? Gud vare lof? Det är fula ord här.

— Jag trodde dem vara lika vackra, hvar de än sades, ty det är alltid vackert att lofva Gud.

— Se så, sitt nu icke och gör dig till och prata på det sättet. Sjung ut med din lilla historia, det skall muntra upp oss på kvällen, och berätta oss sedan något från staden.

— Jag har verkligen ingenting att berätta eder.

Det är mörkt redan, och jag ämnar sofva. Hvilken säng är ledig?

— Tag den du sitter i, den duger åt dig. Men det säger jag dig, att om du börjar med högfärd redan första dagen, så får du inte så roligt här. Vill du inte bli en god kamrat, så hålla vi efter dig.

— Jag vill visst icke vara ovänlig mot eder min herre, men det får jag också upplysa eder om, att jag icke vill bli tvingad, hvarken till det ena eller till det andra.

— Hvem tvingar dig? Vi bådo dig att tala om, hvarför du fått krypa in samt att gifva oss några upplysningar från staden, och så nekar du i allt.

— Det är på grund af, att ifall jag begått något brott, behöfver jag ej tala om det för flera, och hvad nyheterna från staden beträffar, så vet jag icke just några, ty jag har lefvat i stillhet och icke brytt mig om nyheterna.

— Det skulle man tro. Om du gjort det, så vore du icke här nu.

— Jag vill icke tvista med eder därom.

Samtalet afstannade, ty de tre männen voro förargade, och därtill tröttnade de att fråga en man, som icke bättre bemötte dem och deras vänskap. Victor kröp ned i bädden och somnade verkligen inom kort.

Nästa morgon vaknade han tidigt, och då han såg, att det var ljust, satte han sig upp. Han önskade att han haft sin bibel med sig, men den hade blifvit kvar i hans rockficka, och nu hade han ingenting att läsa i. En liten stund kunde han dock använda till morgonandakt, och han böjde knä bredvid sin bädd och bad till Gud, tänkande att de tre olyckskamraterna sofvo.

Men midt i bönen stördes han af ett rått skratt. En af männen hade vaknat och sett honom på knä. Vid skrattet vaknade också de andra.

— Hvad nu; hvad skrattar du åt?

— Titta på den där, han ligger på knä bredvid bädden. Det var just en ljus fågel att släppa in till oss. Han tycktes ju hålla på med sådana barnsligheter som att bedja.

Victor steg upp, då han sålunda blef störd, och han mötte med en mycket lugn blick de andras hånande ögonkast.

— Har du icke lagt bort dylika dumheter än? frågade den ene.

— Nej, pris ske Gud, det har jag icke, och jag hoppas, att jag aldrig skall göra det.

— Men det blir ingenting af att du upprepar försöket här inne.

— Hvarför det?

— Tror du vi vilja ha en sådan där med oss? Det bådar olycka att ha en prest ombord på ett skepp på hafvet, och det är ännu mycket värre att till kamrat i fängelset ha en man som beder.

Jag tycker det skulle kännas litet lugnare för eder att få se en, som ännu ej glömt Gud.

— Vi ha ingenting att skaffa med sådant där prat, och du låter bli de där tokigheterna hädanefter, förstår du.

— Som jag förmodar, så har jag rättighet att bedja så mycket jag vill, då jag icke är kallad till arbete.

— Det skall du få se det.

— Som det nu var tid att gå till matsalen och

sedan till arbetet, fingo de ej tid att anfalla honom längre. Fångvaktaren öppnade dörren, och fångarne gingo en i sänder till matsalen.

Victor var icke van vid något annat arbete än att skrifva, och det kunde han icke få göra nu. Han sattes därför i ett rum, där han fick lära sig fläta korgar. Många män voro sysselsatta där, och de betraktade nykomlingen med frågande blickar; men då det var förbjudet att tala under arbetet, blef han lemnad i fred. Han egnade sig med stor flit åt sitt arbete, och på det sättet gick dagen fortare, än han hade trott den skulle gå.

På kvällen var det mörkt i cellen, då han kom dit, och han kunde förrätta sin andakt utan att de andra sågo det. Men de pratade dock halfhögt och störde honom därmed.

Dag efter dag förgick sålunda, och hvarje morgon hade han att utstå mycket hån, då han bad till Gud, ty han blef sällan lämnad i fred under bönestunderna. Kamraterna tyckte det vara ett så stort nöje att störa honom, att de alltid försökte vara vakna till den tid då han bad, och de ansågo till och med dessa stunder vara de roligaste de hade på hela dagen.

Victors kinder blefvo allt blekare och hans min allt sorgsnare, men han sade aldrig något om sina känslor, då någon kom för att besöka honom. Då Nanna kom, försökte han för henne framställa sitt lif så ljust som möjligt, för att hon icke skulle känna sig så nedslagen. Dock förstod hon, hur han led, och huru förfärande bittert det skulle kännas för honom att vara där dag efter dag.

En kväll, då han inkom i cellen, voro kamraterna där före honom, och den ene hade redan lagt sig. De båda andra sutto på kanten af en säng och pratade.

— Hör du, nu kan du försöka bedja en god bön för den där, ty han är sjuk, sade en af dem, som ännu voro uppe.

— Är han sjuk? frågade Victor deltagande.

— Ja, och det riktigt ändå. Tror du, att han eljest hade gått och lagt sig redan?

— Hvad fattas honom då?

— Hälsan naturligtvis, så mycket borde du förstå.

— Ja, så mycket förstår jag nog, men jag menar, hvad lider han af?

— Hvem kan veta det? Fråga honom, så får du höra.

Victor lydde, i det han lutade sig fram till den sjuke.

— Är Ni mycket sjuk? frågade han.

— Det angår dig inte. Jag har väl rättighet att vara sjuk, om jag vill.

— Naturligtvis; jag kan åtminstone icke hindra Er det.

— Låt mig då vara i fred.

Victor försökte icke mera tala med honom, och de båda andra skrattade. De visste redaun förut, att han skulle röna detta mottagande. Men nästa morgon var den sjuke sämre, och då Viktor redan i daggryningen steg upp och bad till Gud, såg den sjuke på honom, och den dagen log han icke och störde ej heller bedjaren.

Han var en ung man, den sjuke, stor och grofväxt

och med mörka drag. Då Victor steg upp, vände han sig till honom och frågade:

— Gör det dig någon nytta att hålla på med det där bedjandet?

— Ja, svarade Victor, jag mottager i bönen styrka för dagen, och jag får genom den lugn för de nattliga timmarne.

— Är det icke bara inbillning?

— Jag vågar icke säga det. För mig har det aldrig varit inbillning, ty jag känner, att min Gud är mig nära, då jag beder.

— Men om du hållit på med det där, så tycker jag det är underligt, att du kommit hit.

— Det är sannt, och jag borde icke vara här.

— Kunde då icke Gud, när du beder honom därom, hålla dig ifrån det, som bringar en hit?

— Jo, det kan han, och jag blef skyddad, ty jag har icke gjort något, som är värdt fängelse; men jag kom hit ändå, ty de påbördade mig ett brott, som jag icke gjort mig skyldig till.

— Det är så många, som säga så, och likväl äro de skyldiga.

— Det kan nog vara möjligt, men, Gud vare lof, jag är det icke, och det är min tröst, medan jag är här.

— Kan du då icke tala om för mig, hur det gick till?

Om det berodde på, att Victor blifvit vekare under fängelsetiden eller han denna morgon fattat litet större förtroende för den unge olyckskamraten, allt nog, han berättade, hurn det tillgått, då han blifvit

satt på Långholmen. Den sjuke hörde på under tystnad. ända tills han slutat, men då frågade han:

— Fanns det då ingen möjlighet att knipa de där andra?

— Hvilka andra?

— Nog kan du väl inse, att den där unge herrn och hans vän voro de verklige brottslingarne.

— Jag ville icke tro dem om något så illa.

— Hvad hette den du var hos?

— Han hette Stral.

— Åh, den herrn känner jag! Då var också den, som vittnade så skarpt emot dig ingen annan än Quist.

— Detta är alldeles rätt.

— Du borde ha misstrott honom. Jag känner den göken sedan gammalt, och var du säker om, att han har en trasa med i den byken.

— Är han icke en hederlig man?

— Ungefär lika mycket som jag är i dag. Han var rik en gång, precis som den unge herr Stral nu, och det var han, som bringade mig hit första gången.

— Kan det vara möjligt!

— Jo jo men, och jag har förbannat honom för det många gånger.

— Ni borde icke förbanna, äfven om han gjort Er ondt, ty med förbannelsen vinner Ni ingenting. Det vore bättre att bedja Gud för honom.

— Den som kunde det bara, men jag kan det icke.

— Hvarför är Ni här nu då?

— För tredje resan stöld under förmildrande omständigheter. Första gången stal jag ingenting. Jag kom till Quists far på hans kontor för att höra efter arbete. Under det jag satt där, lade jag handen på

ett litet paket, som låg nära mig på ett bord, och den unge herrn såg det. I ett nu rusade han upp och sprang emot mig, under det han ropade: Jaså, din karnalje, du vill stjäla det! Jag blef rädd, ty jag var ung då, och jag for på dörren, i förskräckelsen tagande paketet med mig utan att tänka därpå. Jag blef eftersatt och lämnad åt polisen, och trots det jag under tårar bedyrade, hur allt gått till, och att jag ej ämnat stjäla, trodde man mig icke, och då fick jag två månader här. Då blef jag så hård, att jag förbannade hela världen. Under det jag då satt här, dog min mor, som var gammal och klen, och hvars enda stöd jag var; och jag svor på att göra Quist allt ondt jag förmådde. Har Ni råkat ut för honom, så har Ni kommit i händerna på en, som är lika usel som någon af oss här.

Under det han talade hade han blifvit mera vek i rösten och artigare, och Victor betraktade honom med större intresse. Förut hade han icke kunnat läsa den minsta ärlighet i de grofva dragen, hvilka ändock voro riktigt vackra, men nu tyckte han det stråla fram åtminstone något af sann mänsklighet i brottslingens blick.

— Jag är mycket ledsen, att Ni kommit in på så onda vägar, och att Ni icke vändt om ifrån dem igen, då Ni varit ute och haft tillfälle därtill.

— Ha, så Ni talar! Tror Ni verkligen, att det finns möjligheter för den, som en gång varit här? Återvända till de goda vägarna! Jo jag tackar jag. Ni känner icke till det ännu. Vänta tills Ni kommer ut, skall Ni få se. Då Ni kommer och söker arbete, fråga de om Ert namn, Ni säger det. Då önska de

se edra papper. Af dem få de veta, att Ni varit straffad för något brott, och då får Ni gå och kanske till på köpet höra några bittra ord. Nej, har man råkat komma hit, så är man dömd för hela lifvet.

Viktor ryste och kände sig nästan förkrossad Nog hade han tänkt sig möjligheten af något sådant men aldrig hade den möjligheten stått så klar för honom som nu. Skulle äfven han nödgas att på detta sätt duka under och kanske komma till fängelset flera gånger? Nej, om han blott icke öfvergåfve Gud, skulle han bli bevarad, och då skulle han också segra. Han såg upp.

— Jag tror dock icke, att Ni gjort allt Ni själf kunnat för att segra. Äfven om människorna voro emot Er, då Ni första gången kom ut, skulle Ni hafva kämpat modigt och arbetat Er igenom. Nog hade Ni väl kunnat få något att göra.

Och Ni tror kanske icke, att jag försökte? Så snart de släppte ut mig, gick jag hem till min mor. Men då jag steg in i rummet, jag brukade icke knacka först, såg jag främmande människor där. Jag frågade efter min mor och fick till svar, att hon var död. Då gick jag ut igen, vandrade ut till kyrkogårgen och letade efter hennes graf, men fann den icke. Jag grät som en förtviflad och stannade halfva den kalla vinternatten där ute bland de döda. Jag bad till Gud, ty det hade min mor också lärt mig, och jag hade varit en god gosse, sades det. Men när jag till slut gick ifrån de döda till de lefvande igen, hade jag hunnit så lång, att jag älskade blott det kalla stoftet de lagt ned i en graf, men jag hatade allt som lefde. Jag sökte arbete. Man skrattade åt mig. Jag

försökte igen men fick intet. Jag svälte, så att jag kände mig dödssjuk, jag frös om nätterna, då jag låg i något hörn, så att jag skälfde som af frossa. Till slut stod jag icke ut. När jag icke fick arbeta för mitt bröd sökte jag tigga det. Jag var för stor, såg för frisk ut, och ingen gaf mig. Hvad skulle jag göra? Jag tog ett bröd i en bagarebod och stillade hungern, jag försökte det än en gång och blef fast. Dömd för andra resans stöld fick jag längre straff, och nu är jag här för tredje gången. Åh nej, det är omöjligt att bli god igen, sedan man varit här.

Victor ville dock icke se det så hopplöst.

— Ack hvad jag beklagar Er, vilseförde yngling! Jag förstår nu, att Ni haft Edra svåra och bittra strider, men jag vet också, att Gud är mäktig att upprätta Er, nu är Ni sjuk i fängelse. Om Ni åter blir frisk och fri, skulle Ni icke då vilja försöka något bättre?

Den sjuke låg stilla några minnter, och hans läppar rörde sig, liksom ämnade han säga något men var oförmögen att göra det. Så vände han sig plötsligt till Victor:

— Det är intet trefligt lif det här, och inte ger det tillfredställelse att hålla på, då man är ute heller. Vore det möjligt, så skulle jag allt vilja bli ordentlig igen. Ni kan ju bedja litet för mig också, då Ni håller på därmed.

— Med största glädje skall jag göra det, och om Ni ville försöka att sucka litet till Gud själf också, skulle det gå mycket lättare.

— Det går inte. Jag har kommit in för mycket med kamraterna.

— Gör dock ett försök. Kanske ha för resten äf-

ven Edra kamrater hjärta, när allt kommer omkring.

— Det ha de, jag vet det; och äfven om de äro dåliga i många fall, så äro de goda i andra. Jag önskar Ni kunde tala litet med dem också; men se, de tro ingenting, de tvifla på allt och förakta allt, och därför äro de äfven så oemottagliga!

Han suckade och tystnade och vände sig litet i bädden.

— Lider Ni mycket? frågade Victor vänligt.

— Ja, jag känner mig riktigt klen. Kanske får jag dö, och det vore mycket bättre, ty då är allting slut.

— Nej icke allt. Det står en hel evighet kvar. Önska icke att få dö, förrän Ni kan möta Er domare utan bäfvan.

— Det kan jag aldrig.

— Jo, om Ni vill söka Guds nåd i Kristus.

— Vi få se.

— Vore det icke bättre för Er att få komma till sjukhuset nu, då Ni är sjuk.

— Nej, jag vill hellre vara här.

Samtalet afstannade nu, ty de båda andra vaknade, men från den dagen hade Victor en vän i fängelset. Den unge mannen tillfrisknade inom kort och kom upp igen, men han återtog icke mera det där hånfulla och ovänliga, som förut legat i hans sätt. I stället bemötte han Victor med vänlighet och sökte göra det lättare för honom äfven inför de båda andra.

— Jag tror du håller på att lära dig bli en sådan där pjunkig läsare, sade den ene af kamraterna till honom en dag.

— Tala med honom där, så får du höra, hvad han tänker om saken, svarade den unge mannen.

— Han är ju så dum, att man icke kan få någon reda på honom.

— Det är icke så farligt med dumheten, om du försöker vänligt.

Han lydde rådet, och Victor talade sedan ganska ofta med dem, icke blott om Gud, men äfven om andra ting, och han gjorde det på ett sådant sätt, att de kunde draga nytta däraf. På detta sätt blef han till glädje för sina medfångar, och han sökte göra allt, som stod i hans förmåga för att leda deras tankar till Gud. Men ack, så förfärande långa dagarne ändå syntes honom. Han arbetade, och detta förkortade ju tiden, men det var ingenting i jemförelse med den tomhet och den långsamhet han kände i sitt hjärta. Dock skulle en dag befrielsens timme äfven slå för honom.

FJORTONDE KAPITLET.

Balen hos Strals.

Grosshandlare Strals finfina våning strålade i det härligaste ljus. I hvartenda rum var det prydt och ordnat på det mäst omsorgsfullaste och storslagna sätt. I stora salen hade, enligt herr Strals idé, en riktig springbrunn blifvit anordnad, och rundt om den lilla basängen voro kostbara blommor placerade med både smak och konstnärlighet. Ingen annan än en riktig rik man kunde hafva gjort gjort sådana anordningar som de hvilka voro gjorda här.

Det var kändt sedan gångna år, att den rike grosshandlaren plägade hafva de finaste fäster, som gåfvos i Stockholm, i de umgängeskretsar han tillhörde. Några småsummor hade det icke kostat att ordna allt detta såsom det var, men Stral tänkte icke alls på kostnaderna, då det gällde dylika saker. Man måste re-

presentera på ett värdigt sätt, och det gjorde han också. Ingen skulle kunna säga att han drog sig, då det gällde att göra det behagligt och trefligt för sina gäster.

Den stora vårbalen var alltid förenad med en storartad supé, och i år hade Stral lyckats få sådana varor på bordet, som icke hvem som hälst skulle hafva köpt, men han ville lysa och lyste gjorde han äfven.

Då de första gästerna anlände, voro herr och fru Stral redo att taga emot dem, men Alma syntes ännu icke till. Efter hand som det kom flera, tyckte värdfolket det vara underlig, att Alma dröjde så länge.

— Hvad tror du hon kan ha för sig? frågade herr Stral i hviskande ton sin hustru.

— Jag kan verkligen icke säga det. Då jag för en stund sedan var inne höll hon på med att göra sig i ordning.

— Men var hon icke snart färdig då?

— Jo så långt jag kunde se var hon det. Men jag tänker att hon snart är här.

— Underligt att hon icke kan lyda mig då jag säger till på förhand. Hon visste så väl att jag ville ha henne med redan från början.

— Hon kommer nog.

— Nya gäster kommo, och de måste mottagas. Det blef icke tid för några förtroliga meddelande längre.

— Är fröken Stral ännu opasslig? frågade en ung herre, sedan han sett sig omkring åt alla håll och icke funnit den unga damen.

— Nej hon är ganska kry igen, svarade gross-

handlaren, men hon är ännu något vek, och det gör att hon icke vågar sig ut så tidigt i kväll, fruktande att hon i så fall icke skulle orka hålla i till slutet.

Han nöjde sig med svaret och grosshandlaren vände sig förtretad till sin hustru:

— Där ser du hvad vi ha för hennes dröjsmål. Baron X. frågade efter henne, så snart han kom, och så kunna vi icke visa honom, hvar hon är. Hon måste komma ner ögonblickligen.

— Vi skola sända David upp efter henne. Jag ser honom komma häråt.

— Jag tror sannerligen att pojken har vågat att taga Quist med sig hit.

— Ja verkligen, det är en af kontorspersonalen.

— Det är oförsvarligt. Jag har ju låtit honom förstå igen och igen, att jag icke vill ha något att göra med dem i privatlifvet. De arbeta för mig det är allt, och när jag betalar dem, så vill jag sedan vara i fred för dem.

— Han är ja så god vän med David. och du får allt lof att hålla god min för i kväll.

— Det gör jag icke. David skall få höra af det i kväll.

David hade nu hunnit fram till sina föräldrar, och Quist följde honom.

— Pappa ser nästan förtretad, sade David då han stannade.

— Jag är det äfven. Alma kommer icke ner fastän det redan är sent, och du söker att skämma ut det hela för oss.

— Jag. Det kan jag icke inse.

— Kom ihåg, David, att jag bjuder de gäster jag önskar se vid mina fäster.

Den gamle yttrade detta med låg röst, dock tillräckligt högt för att Quist skulle höra det.

— Jag vet det, svarade David.

— Men du har också bjudit tycker jag.

— Räkna Quist som en af familjen. Han är så godt som min bror. Vi äro särdeles goda vänner.

— Jag frågar alls icke efter det, jag vill själf utse mina gäster. Gå nu till Almas rum och se till att du får henne med dig hit.

David som fruktat en värre storm än så, skyndade att lyda. Quist hade ändtligen velat gå med på balen, och David hade efter några öfvertalningsförsök lofvat taga honom med sig, trots det han visste faderns känslor och vilja. När han kom till Almas rum knackade han på.

— Är du färdig Alma, frågade han genom dörren.

— Ja, jag är färdig.

Då steg han in. Alma satt vid bordet. Hon var klädd i en cremefärgad sidenklädning och hade några enkla blommor i håret, inga dyrbara smycken, inga dyrbara juveler prydde henne.

— Skall du icke bära dina juveler i kväll? frågade David.

— Nej jag tycker mig icke behöfva dem.

— Tag dem du på dig. Pappa är redan förtretad, och kommer du in utan dem, så blir han ännu värre.

— Hvem har då förtretat honom?

— Jag,

— På hvad sätt?

— Jag råkade på att taga Quist med mig hem i kväll, och det tyckte han icke om.

— Det skulle du icke hafva gjort. Han är icke en man värd att vara i vårt sällskap. Hvad du gör David, så sök icke att presentera den mannen för mig ty jag komme nog att stöta honom, jag kunde icke hjälpa det.

— Jag skall låta bli. Går du med?

— Ja, jag är redo.

— Hon steg upp lade sin hand helt obetydligt på hans arm och följde honom. Hon hade knappast hunnit in i stora salongen, förrän hon omringades af en mängd unge män, hvilka önskade bringa henne sin hyllning. Hon hälsade med all vänlighet, men den forna hjärtlighet och munterheten var borta. Baron X. tog sig genast den friheten att teckna sig på hennes kort för flere danser,

— Ni borde icke göra det, herr baron, sade hon, ty jag ämnar sitta hela kvällen.

— Då skall jag känna mig lycklig att få sitta ned bredvid Er och höra Er tala, fröken Stral.

— Men Ni bör roa Er, det är därför Ni kommit hit.

— Mitt största nöje är att få vara i Er närhet.

Nu förde han henne till en plats att sitta. och hon gaf intet svar på hans ord. ty hon tyckte att han förde ett något djärft språk. Hennes kort var fulltecknadt på en liten stund, och detta ehuru hon gång på gång upprepade, att hon icke komme att dansa.

— Men hvarför skall Ni sitta stilla då Ni nu är frisk igen? frågade en.

— Jag känner mig icke i stånd att dansa nu. Ni skall veta jag har varit mycket sjuk och kan icke beräkna att återvinna min hälsa på en gång.

David kom öfver till henne. Han hade nyss stått och pratat med några unge män på andra sidan salen.

— Alma, sade han, i halfhög ton, vill du gifva Quist en dans med dig?

— Nej, nej om jag än komme att dansa, så blefve det dock icke med honom, och om jag ej finge en enda dans tecknadt, så sutte jag hellre ensam hela kvällen än jag dansade med honom.

— Hvarför skall du vara så hatfull mot honom?

— Det är jag icke, men jag önskar icke göra hans bekantskap. Du skall veta, att vi aldrig umgåtts med pappas kontorspersonal. förrän du började vurma att vara god vän med den där herrn.

— Ja, det är sannt, men du vet, att han är icke en vanlig kontorist, utan han var en rik man, ehuru det gick illa för honom.

— Man plägar ändock icke låta tjänarne vara med här.

— Du nekar således bestämt.

— Fullkomligt så. Jag vill icke, nu vet du det.

— Han är en hygglig ung man.

— Han är densamme som du.

David ryckte till och henne en skarp blick.

— Tala icke annat än angenäma saker, då du är ibland så mycket folk, sade han och aflägsnade sig.

— Då dansen började kommo de som hade tecknat sina namn på Almas kort, och ville dansa med henne. Men hon nekade. Hon kände sig icke stark nog att göra det.

— Ämnar Ni verkligen sitta hela tiden? frågade baron X.

— Ja det menar jag verkligen. Jag kunde ju

försöka, men jag är säker om, att jag hade att genast draga mig tillbaka.

— Kom dock. Det är min dans nu. Vill Ni icke göra mig den glädjen.

— Jo försöka kan jag, men jag tror icke det går. De dansade ut vid tonerna af en spritttande polka men de hade icke dansat ett halft hvarf omkring salen förrän Alma blef blek.

— Ack min Gud, mumlade hon, hur kunde jag göra det.

— Hur var det Ni sade fröken Stral. Mår Ni icke bra af dansandet? frågade baronen.

— Nej, låt oss hellre sluta. Jag kan icke stå ut med det.

— Han lydde henne och förde henne till en bekväm plats, där hon kunde hvila. Nu förstode alla att hon icke att dansa mera den kvällen, ty hon såg verkligen sjuk ut.

— Du måste försöka att dansa litet, Alma, åtminstone med baronen, sade fadern, då han litet senare fann henne hvilande i ett af smårummen.

— Hvarför just med honom?

— Emedan jag vill det och jag har mina egna ideér.

— Jag har försökt dansa, pappa, men jag kunde icke fortsätta.

— Är du då så vek?

— Man får kalla det hvad man vill. men jag kan icke dansa i kväll.

Då fadern gick inträdde David och Quist genom en annan dörr. Då hon såg dem ämnade hon stiga upp och gå men David förekom henne.

— Min syster, sade han, liksom ville han med sin röst tvinga henne att lyda, jag önskar att presentera herr Quist för dig. Han är en af mina bästa vänner.

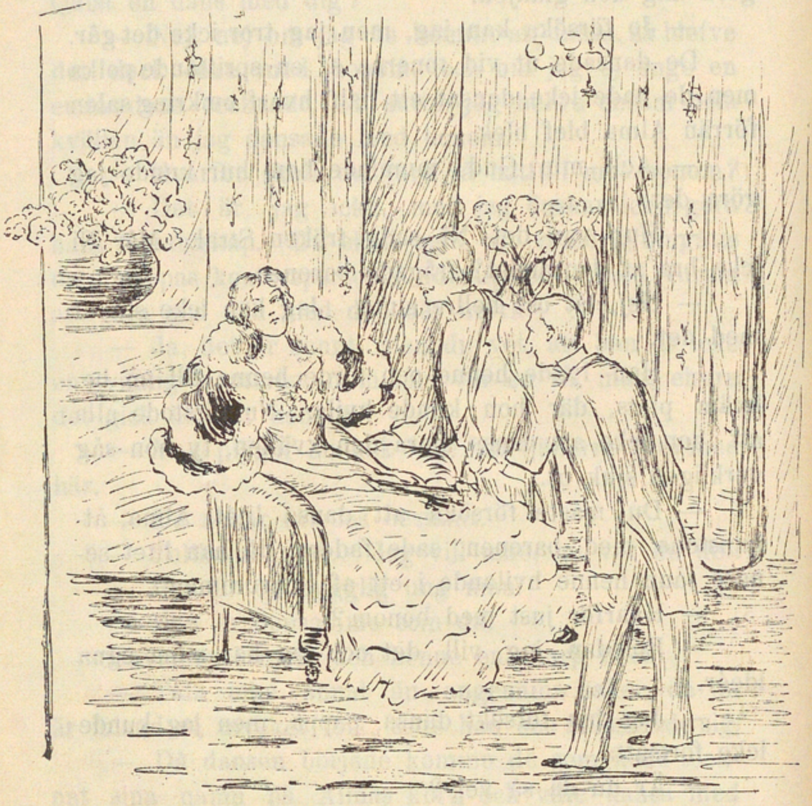

"Hon svarade icke, såg icke ens åt det håll där Quist stod."

Hon svarade icke, såg icke ens åt det håll där Quist stod.

— Hör du mig icke, Alma? Eller vill du verkligen var oartig?

— Var god låt mig gå, David.

— Men så mycket takt borde du dock visa att du icke handlar på det sättet.

— Du vet att jag icke vill blifva bekant med den där herrn. Jag sade dig förut att du icke skulle försöka att presentera honom, ty det komme att medföra obehag.

— Jag ansåg det dock vara på sin plats.

— Om du säger honom att jag hörde edert samtal den där kvällen, så förstår han säkerligen hvarför jag icke vill bli bekant med honom. Det tyckes mig vara så mörkt här inne jag måste återvända till de andra rummen.

I nästa ögonblick var hon försvunnen.

David och Quist stodo kvar några minuter och endast stirrade efter henne. Till sist utbrast Quist med ett sötsurt leende;

— Du har en skarp syster min käre David.

— Jo var säker på det, men det gör ingenting. Nu har hon själf sagt dig orsaken till sin elakhet, men det där går snart öfver skall du få se.

— Hvarför intresserar sig din syster så mycket för den där, så att hon icke ens vill göra min bekantskap?

— Hon är öfvertygad om Borings oskuld, och det förundrar dig väl icke, att hon på samma gång tror allt ondt om oss.

— Skall hon tänka bättre om en sådan än om sin bror.

— Det ser så ut.

— Då hyser hon något varmare intresse för honom.

— Quist hvad tänker du på. Min syster skulle hysa intresse för en sådan. Kommer aldrig i fråga.

— Du kan säga det åt andra men icke åt mig. Jag vet för mycket nu och jag var med förrän du här i världen.

— Om detta vore möjligt skulle jag genast säga, till pappa därom, och på grund af att du gjort upptäckten, skulle han bestämt räkna dig som en vän.

— Det plägar gå så då man gör folk tjänster, svarade Quist och såg viktig ut.

— Jag skall tala med pappa så snart jag kan.

— Det gjorde han äfven. Innan supén serverades lyckades han draga sin far undan i ett hörn, där han var viss om att ingen annan hörde honom.

— Pappa du måste gifva Alma en allvarsam läxa hon börjar bli så underlig.

— Jag har märkt det. Är det någonting särskilt nu?

— Då jag ämnade presentera Quist för henne, bort visade hon mig med några högst oartiga ord, ehuru Quist stod alldeles bredvid mig.

— Det var icke så underligt.

— Jo det var underligt, och Quist sade mig också hvarför hon gjorde det.

— Hvarför då?

— Emedan han vittnade i målet mot Boring.

— Sannolikt kunde det icke inverka på henne i detta fall.

— Jo Quist tror alldeles säkert att hon hyser några speciella känslor för Boring och därför hatar hon alla, som voro emot honom,

— Sådant prat. Du borde icke ens tänka därpå.

Är han icke nykter eftersom han vågar tala på det sättet i mitt hus?

— Visst är han nykter. Här finns visst icke så mycket att läska sig med heller, att man redan kunnat hinna bli mosig.

— Du behöfver dock icke hysa någon fruktan. Baron X. tyckes vilja komma till klarhet med saken i kväll, och kanske Alma är förlofvad om några dagar.

— Det skulle jag icke ha någonting emot, i synnerhet om hon toge honom ty han är ju rik.

— Ja och därtill baron. Det är just hvad jag önskar.

— Det är rätt. Jag hoppas han lyckas.

Efter detta samtal kände sig David litet lugnare, men herr Stral själf kände sig icke riktigt väl till mods. Han såg Alma i sällskap med än den ena och än den andra, och han väntade på att hon skulle uppenbara sig med baronen vid sin sida igen, men så skedde dock icke.

När till slut de sista gästerna aflägsnat sig sent på natten, och herr Stral satt sig ned att hvila några ögonblick vid den vackra fontänen i salongen, kom Alma in dit. Han hade trott att hon redan gått till hvila.

— Är du uppe än? frågade han med en gäspning.

— Ja jag kände mig just icke sömnig nu, och då tyckte jag mig kunna gå hit in igen en liten stund.

— Det är tomt här, sedan alla gått.

— Och dock är det bättre nu än när alla voro här.

— Har du icke haft trefligt?

— Icke vidare.

— Var icke baronen artig mot dig?

— De allra flesta voro artiga,

— Icke alla?

— Nej.

— Hvilka har du att klaga på?

— Min bror och herr Quist.

— Hvarför det?

— Jag tycker det icke vara på sin plats, att en medlem af kontorspersonalen inbjudes hit, då ej de öfriga bli det, och därtill anser jag det icke så särdeles fint, att David kommer och försöker presentera honom för mig, ehuru jag sagt David, att jag på inga villkor önskade det.

— Ja jag är icke heller så särdeles nöjd med att David tog honom med sig hit, men det kunde ju icke ändras denna gång. Vi skola dock se oss före hädanefter. Jaså David ville nödvändigt göra dig bekant med Quist?

— Det såg ut så, men jag gick ifrån dem.

— Samtalade baron X. något med dig.

— Ja visst, han tecknade sig för flera danser, ehuru jag icke dansade.

— Var det för att du kände dig klen?

— Nej pappa, jag är stark nog till kroppen att dansa, men jag ville icke göra det.

— Ville icke. Hvad kan du mena med det?

— Jag har förlorat all lust för dylika nöjen.

— Och hvad sorts nöjen skulle man då bjuda dig om du skulle ha lust för dem?

— Sådana som kunna förädla en och vara till nytta.

— Jag kan icke inse, att det fins några sådana.

— För dem som vilja se dem, finns det många nog.

— Du har blifvit litet konstig, Alma, och jag hoppas att det snart går öfver. Baron X. sade att han ämnade samtalade med dig i kväll. Gjorde han det?

— Om pappa menar att han ämnade anhålla om min hand, så eger det sin riktighet, ty det gjorde han.

— Gjorde han! Och jag kunde ändock icke se er tillsammans så mycket.

— Nej, vi hade ingen orsak, jag afslog hans anbud.

— Flicka har du blifvit förryckt?

— Icke alldeles, men jag kunde icke ljuga för honom.

— Om du lofvat att bli hans maka så hade du icke behöft ljuga för honom.

— Men han frågade om jag delade hans känslor om jag kunde älska honom, och jag svarade uppriktigt att jag kunde icke det.

— Ett mera passande anbud får du aldrig, och om du har afslagit det, så har du gjort någonting, som jag skulle bli mycket missnöjd med.

— Jag har gjort det, ty jag sade rent ut nej.

— Och hvarför?

— Först emedan jag icke älskar honom.

— Det hade ingenting gjort. Kärleken kommer nog med tiden. Var det någonting annat?

— Ja vidare om jag blefve hans, skulle jag först begära hans heliga löfte om, att han aldrig skulle dansa, dricka, spela eller deltaga i andra världsliga nöjen, och han insåg att han icke kunde lofva mig detta.

— Men det är ju rent af galenskap. Det är så att du kunde reta stenar bara genom att tala därom.

— Därtill sade jag honom, att jag ville lefva som en god kristen, och jag tror ej att han hade lust därför, hvarför vi som goda vänner läto samtalet falla, och jag tror ej att hans känsla för mig är så djup att han tager den minsta skada däraf.

— Men jag gör det. Inser du inte hur förmånligt det varit för oss att bli släkt med en baron? Det skulle hafva höjt min kredit med hundra procent. Därtill är han rik och hans och vår förmögenhet sammanlagt skulle ha blifvit kollosal.

— Har icke pappa nog ändå för att reda sig.

— Jo det har jag allt.

— Har icke pappa nog god kredit?

— Naturligtvis, Skulle jag icke ha kredit?

— Då är det ju egentligen ingenting som förlorats. Vi reda oss mycket godt utan baronen. Nu behöfva vi icke mera tala om denna sak utan låta den falla i glömska.

— Nej jag vill icke. Det är bäst att sjunga rent ut nu, eftersom det nu kommit på tal. Jag hörde i kväll en hviskning om, att du intresserar dig litet mera än vanligt för den där skrifvaren, som blef satt på Långholmen.

Alma blef så blek som döden. Aldrig hade hon med ett ord eller en min förrådt, hvad som bodde i hennes hjärta, och hon trodde att icke ens Boring själf kunnat ana det minsta. Nu fick hon höra sina känslor dragas i dagen så där på en gång.

— Hvad menar pappa?

— Jag menar det sagts mig, att du hyser några

känslor för den där Boring, och att du för den skull är ovän med somliga.

— Åh nu förstår jag! Det var Quist som drog den slutsatsen, då jag nekade David att presentera honom för mig. Om David burit det där till pappa, så borde han äfven hafva sagt att det var helt andra och af honom kända orsaker som gjorde att jag icke ville, och att jag afskyr Quist.

— Nu bry vi oss icke om Quist, utan jag vill veta hur det är med ditt intresse för Boring?

— Min tanke om honom är, att han blef oskyldig satt i fängelse, och det skall jag alltid tro.

— Och hvarför tror du det?

— Jag har visst sagt det redan förut. Tror pappa själf att Boring är skyldig?

— Det hör icke hit.

— Då är ju allt sagt, som borde sägas.

— Bryr du dig om honom.

— Pappa när den dagen kommer att jag ämnar fästa mig vid någon för lifvet, skall jag tala om det. Till dess hoppas jag få hafva rättighet att bära mina känslor tyst inom mig själf.

— Men jag vill veta det. Hör du!

— Plåga mig icke så sent på natten med dylika frågor. Jag är så trött nu.

— Men du var icke trött nyss.

— Jag har blifvit det af samtalet. Godnatt pappa.

Hon gick sin väg, och han satt kvar där ensam.

— Om flickan tänker på den där stackaren som sitter på Långholmen, så gör jag henne bestämt arflös, mumlade han för sig själf.

— Då tror jag bestämt, att jag måste underblåsa hennes känslor för honom om de finnas där, mumlade en annan röst från nästa rum och David smög sig ljudlöst bort på de mjuka mattorna. Han hade från ett mörkt hörn lyssnat till hela samtalet.

FEMTONDE KAPITLET.

De värnlösa.

Hvad är det du kommer hem med? frågade fru Boring sin dotter, då denna en klar och vacker sommardag kom hem med ett stort paket under armen.

— Det är arbete för mig, mamma lilla. Jag tycker icke om att gå sysslolös hela tiden, och jag måste göra något för att vi skola kunna lefva.

— Hvad skall du göra då?

— Sy.

— Tror du det lönar sig?

— Ja, jag kan åtminstone förtjena så mycket, att vi få maten, och jag är glad öfver, att någon ville gifva mig arbete. Jag var på ett par ställen, där de icke ville låta mig få något.

— Och orsaken?

— Åh, det var ingenting. De ville icke ha mig, det var allt.

— Var det för Victors skull?

— Både ja och nej. Det var för att han är så olycklig, och för att de andra äro så onda.

— De frågade efter ditt namn, och när de hörde det, fick du gå.

— Precis så, mamma.

— Ack min Gud, så hård vår lott är. Hvar fick du arbete då?

— Det är linnesömnad för ett stort linnemagasin vid Drottninggatan.

— Visste de då icke där, hvem du var?

— Jo, jag förmodar det, men de gjorde inga vidare frågor utan läto mig genast få arbete, det var allt.

De hade nu lefvat ensamma i öfver tre månader, och Nanna insåg, att deras lilla kassa icke skulle kunna räcka så särdeles länge till. Det var nödvändigt att på något sätt förstärka den, och hon kunde arbeta. Som hon sagt modern, så hade hon blifvit bortvisad från ett par platser, ty hon var ju syster till en tjuf, och hvem visste, om icke äfven hon var af samma sort som han. Utan ett enda klagande ord hade hon åhört de bittra anmärkningarne och gått. När hon ändtligen fått något att göra, var hon mycket tacksam och glad. Hon ville bära sitt öde med lugn och mod samt utan klagan, det skulle hjälpa modern att hålla sig uppe och bära den svåra bördan; och hon trodde äfven, att det skulle styrka Victor, då han en gång blefve fri.

— Tror du icke det vore bättre för oss att flytta härifrån? frågade modern, då hon under tystnad åsett, huru Nanna öppnade paketet och framtog tygstyckena.

— Hvart skulle vi då flytta?

— Till någon billgare lägenhet. Det blir för dyrt

för oss att stanna här och hafva fyra rum, då vi icke hafva några inkomster.

— Jag har tänkt på det, men jag tror, att vi försöka bo kvar här, till dess Victor kommer hem igen, ty sedan kunna vi gemensamt öfverlägga om, hvad som är bäst.

— Men vi bli alldeles utan pänningar.

— Icke alldeles. Jag skall försöka uppehålla oss med hvad jag förtjenar, och då får vår lilla kassa ligga orörd till dess Victor är här igen.

— Öfveransträng dig bara icke med arbetet. Gud skall nog styra det väl för oss. Jag önskar jag kunde hjälpa dig sy, men mina ögon stå icke ut med det då det är linnesömnad.

— Tänk icke på det, mamma lilla. Jag skall ensam sy lika raskt, som vi båda eljest skulle göra. Det ser ut att bli en vacker kväll, och jag tror vi skola gå ut til Humlegården en stund.

— Jag vill icke gärna gå ut. Om vi möta några af våra forna vänner, så hälsa de icke på oss.

— Det gör ingenting, bara icke vi äro lika oartiga, mamma.

— Är det ej lika bra att vara inne?

— Nej, vi skola gå ut. Vi behöfva röra litet på oss, så att vi icke bli fördärfvade af att sitta inne för mycket. Det är ju nu den vackraste tiden af sommaren.

— Som du vill då Nanna.

— Då det blifvit senare gingo de också ut. Det var icke så långt till Humlegården, och det var så friskt och skönt ute. De gingo omkring där en stund och satte sig sedan att hvila på en af de bekväma soffor, som funnos utmed gångarne.

De hade verkligen mött flera stycken af sina vänner, eller dem de trott vara vänner, innan olyckan stötte ned Victor, och dessa fingo nu mycket brådt att vända sig åt annat håll för att slippa hälsa. Vänskap är icke aldrig så rotfast och god. som man tror den vara.

Nanna och fru Boring hälsade dock så vänligt som någonsin, vetande att det icke lönade sig.

Medan de sutto där och betraktade blommorna och njöto af de fina dofter, som spredos med den blida aftonvinden, nalkades tvenne herrar.

— Mamma, där kommer den unge herr Stral. sade Nanna med låg röst till sin mor.

— Gör han det. Bry dig icke om det. Han känner icke igen oss, och vi kunna se på något annat åt andra sidan, medan han går förbi.

Men David och Quist, som voro i sällskap, kände igen de båda damerna redan på långt håll, och Quist yttrade:

— Där sitter Borings vackra syster. Nu skola vi prata litet med henne.

— Hon kanske är af den sorten, att hon icke låter prata med sig.

— Bah, du känner ännu icke kvinnorna. Man kan prata med hvem man vill. Vi skola få trefligt, det är jag viss om.

Då de kommo fram till soffan, där fru Boring och Nanna sutto, stannade de, och båda två hälsade med största artighet. Nanna såg upp, men fru Boring låtsade icke se dem.

— En så förtjusande varelse ensam i parken så dags på kvällen, sade Quist. Nanna svarade icke.

— Ni tillåter väl, att vi slå oss ner? frågade han vidare, i det han gjorde min af att sätta sig.

David, som såg Nanna rodna och bli litet färlägen, blef djärfvare och inföll:

— Den unge damen är ute i sällskap med sin mor. Om vi vågade bjuda eder på några förfriskningar på Sveasalen?

Sveasalen, den för några år sedan nedbrunna varieteteatern och krogen, låg icke långt från Humlegården och var på den tiden en af de mest eftersökta förlustelseställena för hufvudstadens nöjeslystna skaror.

Quist satte sig verkligen på soffan, men i samma ögonblick steg Nanna upp och sade till sin mor:

— Kom mamma, det är bättre vi gå litet. Det blir nästan kyligt för dig att sitta. Och utan att vidare bevärdiga de unge männen med en enda blick, aflägsnade hon sig i moderns sällskap. David skrattade.

— Var det icke detta jag sade dig? Man kan icke tala med alla.

— Jag skall tala med henne. Kom så följa vi dem. När gumman blir trött, sätta de sig igen, och då kunna vi prata med dem på nytt.

Sakta marscherade de efter de båda kvinnorna, under det de utblåste stora rökmoln från sina cigarrer. Nanna förstod, att de förföljde henne och hennes mor, hvarför hon vek af på en sidogång för att gå hem, då hon plötsligt stod ansikte mot ansikte med häradshöfding Lund.

— Hvad, fröken Nanna, är Ni verkligen ute i parken? Det är någonting så sällsynt att få se Er ute.

Och själfva fru Boring har vågat sig ut litet. Det är rätt.

Han tryckte deras händer till hälsning.

— Ja, svarade Nanna, vi måste gå ut litet, men i kväll var det icke riktigt angenämt. Vi blefvo tilltalade af den unge herr Stral och den där herrn han hade med sig att vittna mot Victor,

— Vågade de tilltala Eder?

— Ja, och då vi gingo, förföljde de oss.

— Sådana uslingar! Äro de nära? Åh, jag ser dem nu. De vika just om hörnet vid trädgruppen och komma häråt.

Det var skummare inne på sidogången, och Lund stod till hälften dold bakom en grupp buskar, och han drog sig ännu litet mera tillbaka, då de unge männen nalkades. Nu tyckte Quist det vara lämpligt tillfälle att förnya bekantskapen med damerna, och då han hunnit fram till dem, sade han:

— Var icke rädd, fröken Boring. Om Ni kommer i sällskap, med oss så reparerar det Ert rykte en liten smula, och det borde Ni känna Er glad öfver.

Hon behöfde nu icke svara själf, ty häradshöfding Lund steg fram.

— Mina herrar, sade han, med hvad rättighet tilltalen I denna unga dam på detta sätt?

Quist for tillbaka. Han tyckte på intet sätt om lagkarlar, och allra minst Lund. Men han försökte dock visa sig modig.

— Med hvad rätt? Har jag icke rättighet att söka en vacker flickas bekantskap lika mycket som Ni?

— Om Ni icke skyndar Er bort härifrån så fort som möjligt, så skall jag hjälpa Er bort, och akta Er då.

— David tyckte icke om att någon höll efter hans vän.

— Hör nu, herr häradshöfding, sade han, gå Ni hem till Edra lagböcker och Er skrifning. Vi reda oss utan Edra råd.

— Äfven Ni, herr Stral, bör vara mycket aktsam. Reta icke mig, ty då blir det snart tillfälle att få lära, att man icke kan skoja med hvem som helst.

— Och hvad skulle Ni kunna göra?

Lund gick litet närmare.

— Bevisa att Ni själf stoppade ner de där sedlarne i soffan hos fru Boring. Vore det icke nog?

David blef blek och släppte i häpenheten sin cigarr. Han förmådde icke svara ett ord utan skyndade bort under tystnad, och Quist följde honom.

— Hvad sade han åt dig? frågade Quist.

— Han sade sig kunna bevisa, att jag stoppade sedlarne i soffan hos fru Boring

— Hvilken oförskämdhet! Det ljög han.

— Den där karlen är känd för att aldrig ljuga. Jag är rädd för honom.

— Det är ingenting att göra med honom, utan bara att hålla sig ur hans närhet. Kom så gå vi åt annat håll.

Häradshöfding Lund såg efter dem, till dess de hunnit vika om närmaste hörn. Då vände han sig till fru Boring och Nanna.

— Där sen I, mina damer, huru lätt det är att skrämma dem, som hafva ett dåligt samvete. Hade icke herr Stral haft det, skulle han hafva ställt till litet gräl med mig midt i parken och ibland allt folket, ty så har han gjort med andra förr; men jag be-

höfde blott säga några få ord för att få honom att springa.

— Vi äro mycket tacksamma, att Ni kom till vår hjälp.

— Tillåten mig att göra eder sällskap en stund, och jag försäkrar eder, att ingen mera skall våga förnärma oss.

— Naturligtvis får Ni det, om Ni vill. Vi äro glada att få vara med Er.

Han tog dem med sig genom Humlegården, gick vidare genom ett par gator och till Kungsträdgården. Kommen dit ställde han kosan till ett af de rikt upplysta, fina kaféerna, som finnas där rundt omkring.

— Kommen med, så skola vi äta några bakelser och dricka en kopp god chokolad, medan vi höra på musiken, sade han till dem.

— Men, herr häradshöfding, invände Nanna, Ni bör icke taga oss med dit. Om några af våra forna vänner voro där och såge Er i vårt sällskap, skulle de håna Er.

Lemna det åt mig. Jag väljer mitt sällskap själf och ber ingen annan göra det. Kommen med bara.

— Men är det passande för kristna att besöka sådana platser?

Ja, jag kan icke se något orätt däri. Det är ingen teater, ingen krog, det är helt enkelt ett kaffé, där man går in och får sitt kaffe eller något annat dylikt, och där man kan äta sina mål, om man så vill. Hvem som helst kan utan skuld gå in där, och visste jag icke detta, skulle jag ej bedja eder följa med.

De läto öfvertala sig och följde med, och han bjöd dem på allt han kunde tänka de tyckte om. I

trädgården utanför utfördes musik, och de njöto af tonerna, medan de sutto där inne.

— Jag kan hälsa eder från Victor, sade Lund, då de en liten stund suttit och pratat om andra ting.

— Har Ni varit där ute?

— Ja, jag var där i går.

— Hur har han det?

— Så bra en fånge kan ha det. Han fick icke säga så mycket, ty tiden var kort; men jag förstår,att han håller på med försöket att omvända sina medfångar.

— Skulle det vara möjligt?

— Han sade, att den ene är mycket förändrad, och de båda andra äro mycket snällare mot honom nu än de voro till en början.

— Tänk ändå, inföll fru Boring, om det skulle vara Guds mening att låta gossen resa dit ut för att vara till nytta för andra olyckliga, för verkliga brottslingar, då vore det ändå en tröst midt i olyckan.

— Min tanke är, att han redan varit till nytta. Vi få höra om det då han kommer ut. Tiden går ju, ehuru den synes gå helt sakta för Eder nu.

Han fick knappast uttala de sista orden, förrän han kände en hand på sin skuldra, och då han vände hufvudet åt sidan, såg han en af sina bekanta, en aktningsvärd affärsman.

— Ursäkta, bror Lund, men vill du låta mig tala några ord helt privat med dig?

— Mycket gärna. Jag hoppes damerna ursäktar mig.

Han steg upp och följde med ett stycke från bordet.

— Vet du, hvilka de damer äro, som du har i sällskap? frågade vännen.

— Javisst. Tror du jag skulle gifva mig ut med obekanta på detta sätt?

— De äro ju mor och syster till den där tjufven, som Stral lät sätta på Långholmen.

— Det är fru Boring och hennes dotter, det är sannt, och den unge herr Boring sitter på Långholmen, det är också rätt; men jag kan försäkra dig, att han sitter där, ett oskyldigt offer för andras intriger.

— Må så vara, men det är icke alla som tänka så. Jag hörde just, hvilka de voro och ville gifva dig ett varningens ord. Du kan förstöra ditt eget rykte genom det där.

— Må så ske då. Jag skall stå mitt kast. Hälsa den, som sände dig, att jag är tacksam för varningen, men jag känner mig stolt öfver dessa damers sällskap.

Han lyfte på hatten och återvände till bordet. Vännen drog sig undan, litet skamsen öfver det mottagande han rönt. Nanna anade, att något blifvit sagt om dem, och hon var nära att fråga; men betänkande att detta endast skulle förvärra saken, teg hon och gjorde sig i ordning att bryta upp.

— Det är nu så sent, att vi böra gå hem, sade hon.

— Åhnej, klockan är endast half tio ännu. En half timme till kunna vi sitta här. Det är ju så vackert, och de ha god musik här i kväll.

— Det är sannt, och jag tackar Er af allt hjärta för den stora glädje Ni beredt oss. Men som jag ser, att mamma är trött, göra vi bäst i att gå.

— Han ville icke nödga dem, och de gingo hem. Sedan han följt dem till porten och sagt farväl, skyndade han till sitt eget hem, som han hyrde af en fa-

milj. Han satte sig ned vid bordet och skref ett litet kort bref till herr Nordling, grosshandlare Strals kassör. Brefvet var af följande lydelse:

Bästa herr Nordling.

Jag tror det vara af nöden att gripa verket an och få det där riktigt klart för oss så snart som möjligt. Om Ni i morgon afton vill komma upp till mig, så skola vi på allvar diskutera frågan.

Er vän Lund.

Ehuru det var sent bar han dock brefvet till postlådan, och då han kom hem igen läste han en stund, men tankarna ville icke följa med den kvällen, hvarför han också snart gick till ro. Den som har ett godt samvete sofver lugnt och godt, ock så gjorde häradshöfdingen, ty han hade hela sitt lif igenom alltid sökt göra det rätta i alla afseenden.

SEXTONDE KAPITLET.

Motstridande makter.

Här är ett bref till Er, herr Nordling, sade Carlen som mottagit posten på morgonen.

— Åh tack så mycket.

— Jag tror det är första gången Ni fått ett bref här sedan jag kom hit.

— Det händer nog, ty det är icke så särdeles ofta jag får några.

Han skar upp kuvertet med denna pedantiska noggranhet, som är så ofta utmärkande för män af hans karaktär och hvilkas arbete efter hand gör dem pedantiska. Han läste häradshöfdings Lunds bref med största lugn och stoppade det sedan helt likgiltigt i fickan. Quist betraktade honom öfver kanten af sin pulpet, men han blef icke klok på, om Nordling läste brefvet eller ej. På kvällen gick den gamle kassören genast till häradshöfding Lund, och denne mottog honom som en gammal kär vän.

— Hvad har nu händt eftersom Ni skref till mig?

— Jag kom att tänka på det i går kväll då jag

var ute. Fru Boring och hennes dotter blefvo förföljda och förolämpade af Stral och Quist.

— Åhå, är det på det viset, då få vi börja se upp nu. Önskar Ni gå till verket genast.

— Vi måste vinna klarhet snarast möjligt, så att vi sedan kunna handla genast Victor kommit ut.

— Det böra vi hinna med. Juden är litet omöjlig ännu, men vi skola nog öfvervinna honom.

— Håller den unge Stral på att lefva lika vildt som förut?

— Han är värre nu, tror jag.

— Och systern?

— Hon är en ängel. Nu är hon helt och hållet annorlunda i sinnet än förr. Det har nästan skett en brytning mellan fadern och henne, förstår jag, på grund af att hon icke ville gifta sig med en baron, som de utsett åt henne, dock kan jag icke med säkerhet säga att så är förhållandet.

— Gör ingenting till saken. Skola vi göra Blumendal den äran att uppvakta honom i kväll.

— Ja det kunde ju icke skada. Han är mycket försiktig men jag tror nog att vi skola lyckas lösa hans tungas band.

— Vet Ni om Stral har mycket med honom att göra.

— Det skulle jag nästan tro, ty han får numera icke så mycket pänningar hemma, hvilket dock icke hindrar honom att förstöra lika mycket.

— Kom så gå vi då. Det är ju ett stycke väg dit men vi orka nog med en promenad.

— Jag behöfver en efter dagens arbete. Då man suttit inne hela dagen är kvällen skön för en promenad.

De begåfvo sig nedåt staden och stannade slutligen utanför Blumendals smutsiga butik den de funno vara stängd.

— Det lyser dock i det inre rummet, så att vi kunna komma in om vi knacka på ifrån gårdssidan, sade Nordling, sedan han sett efter.

— Då göra vi det. Gubben är nog kvar ännu ty det är icke så sent.

Vid deras knackning hörde de ljudet af röster samt af steg och strax därefter öppnades en liten lucka högt uppe på dörren. Därifrån hörde de judens röst.

— Är det någon människa där ute?

— Ja, svarade herr Lund, det är ett par goda vänner som vilja tala med er.

— Det icke vara möjligt denna aftonstund. Jak vara micket trött.

— När kunna vi då komma hit och få ett samtal med Er?

— I morgon afton är det mig micket möjeligt Icke nu.

— Nåväl då skola vi komma i morgon afton vid denna tid. God natt.

— Guten natt, guten natt.

Luckan tillstängdes och de två herrarne drogo sig ifrån dörren.

— Han har någon där inne som han uppgör affärer, sade Lund sakta.

— Låtom oss stanna i porten midt emot så få vi se hvem det är. Ifall det skulle råka vara Stral och Quist blir det nu svårare för oss att göra något, ty då

håller juden ännu på att hjälpa dem ruinera grosshandlaren.

— Ruinera honom kunna de väl icke göra.

— Jag har sett sådant där förr. De rikes söner få icke nog med pänningar, sedan de blifvit bortskämda, och då vända de sig till judarne. Där gifva de växlar och betala fyrtio procent och när de sedan icke kunna klarera, måste deras respektive pappor träda räddande emellan.

— Detta sistnämnda är dock icke så alldeles nödvändigt. Jag tror det skulle vara hälsosamt, om en eller annan af dem läte saken ha sin gång och icke betalade. Juden skulle bråka förfärligt, den unge gäldenären finge svara för sig och kanske lida för hvad han gjort men det, skulle bli en hälsosam varning för andra.

— Känner jag Stral rätt, så vore han nog i stånd att göra det. Nog har han skämt bort barnen, men han har ändå sökt hålla igen något litet för David åtminstone på sista tiden. Blir han ond, så torde det hända han låter den unge herrn känna, hvad det vill säga att sitta i klämman.

Under det de samtalade med hvarandra hade de gått in i den föreslagna portgången och där stannade de, samtalande helt tyst, för att icke väcka uppmärksamhet. Om en liten stund sågo de två män komma ut från Blumendals butik och begifva sig upp mot norr.

— Kan Ni se hvilka de äro? frågade Nordling.

— Ja det är Stral och Quist, såsom vi misstänkte. Hvad skola vi då göra. Tror Ni det lönar sig att återvända hit i morgon kväll.

— Det kunde det på ett sätt. Om vi vilja ljuga för juden så kunna vi sannolikt leta fram sanningen.

— Nej nej det skola vi icke göra. Då är det bättre att vänta.

— Men om Ni i går kväll utslungade en half hotelse mot Stral, så kunde det vara i anledning däraf, som de i kväll besökt juden. Om de skola misstänka någon för att hafva skvallrat på dem, så är det honom, ty de antaga, att ingen mera än de själfva och han ha reda på hvad de gjort.

— Att jag icke kunde tänka mig det genast. De ha då icke varit till juden för att låna pängar i kväll, utan för att höra efter, om han sagt något om saken. Var Ni viss om att han i kväll lurat af dem litet mera för att låta hemligheten vara mellan dem blott.

Och i detta hade Lund rätt. När han kvällen förut hade sagt Stral. att han kunde bevisa, hvem som lagt pänningarna i soffan hos fru Boring, hade han först blifvit dödligt förskräckt, och äfven Quist hade darrat en smula, men sedan hade de närmare tänkt öfver saken och kommit till den öfvertygelsen, att om någon talat så var det juden. Han borde därför få ett besök, och de dröjde därför icke längre än nödvändigt var, innan de gingo till honom. Blumendal mottog dem kallt. Han trodde dem komma för att låna mera pänningar. Stral förde ordet.

— Jude, sade han hotfullt, har Ni för någon människa yppat den hemlighet, för hvilkens bevarande vi betalat två tusen kronor?

— Mik icke hafva ippat det. Mik icke göra det.

— Men hemligheten synes likväl vara bekant för andra.

— Då hafva de talat de själfva. Jak icke hafva talat.

— Är det icke någon som sökt få reda därpå hos Er.

— Mik icke vilja säga det men de unge herrar hafva fiender,

— Om så är så bör Ni underrätta oss, ty vi vilja icke råka illa ut på något sätt, och Ni har fått nog pänningar för att vara redo att hjälpa oss när som hälst.

— Jak hafva fått pänningar för att tiga och mik kunna tiga.

— Men mot oss bör Ni vara öppenhjärtig.

— Jak icke tala till någon om det.

— Det har sålunda varit någon här och frågat Er om vi lånade pänningarne af Er.

— Jak låna ut små summor till många herrar. Mik icke kunna säga något mera.

— Se så, sitt nu icke och var dum igen. Hvem har varit här?

— Det komma micket folk i den bod alla dagar. Jak icke känna dem alla.

— Är det någon fara för oss.

— Jak icke veta, hvar de unga herrar gå, det kunna vara många faror rundt omkring.

— Nu skall Ni icke längre leka med oss. Tala om hvilka våra fiender äro, ty Ni skadar Er själf genom att gå och tiga.

— Jak hafva betalt för att tiga.

— Och nu kanske Ni begär betalt för att tala? frågade Quist med vrede.

— Om jak kan fertjene någre kroner, så pehöfver jak det micket väl.

— Ni är oförskämd nu som alltid. Hur mycket begär Ni för upplysningarna?

— Jak kunna tala för tre hundra kroner.

— Tig då hellre, vi vilja ingenting veta. Men om det skulle komma ut det allra minsta om det där, Ni vet, så akta Er.

— Det kunna komma ut genom andra.

— Tala nu om hvilka våra fiender äro.

— Det pris är redan bestämt. Om jak får det kontant, så är det pilligt för er.

Quist och Stral sågo frågande på hvarandra. Visste juden så mycket att det var värdt tre hundra kronor, eller försökte han blott narra dem? De visste det icke men de voro rädda att lämna honom innan de fått veta huru det verkligen förhöll sig. Det var just när de kommit så långt, som Lund knackade på dörren, och de båda unge männen fingo brådt att springa in i butiken och gömma sig. Sedan Lund blifvit bortvisad för tillfället, och juden åter satt sig i sin flottiga stol samt kallat de båda vännerna ut ur butiken, skrattade Blummendal, då David slog sig ned i soffan.

— Deres fiender kommit efter dem hit också. De icke längre vara säkra.

— Voro de här nu?

— De vilja fråga mig.

— Men Ni säger ingenting!

— Jak alltid vara tyst.

— Ni skall få, hvad Ni begär, om Ni nu säger oss namnen på de där personerna och äfven upplyser oss om, huru mycket de ungefärligen veta i denna sak.

— Har den unge herre pengar med sig?

— Nej, men Ni skall få revers.

— Här är både papper och penna. Ni kan skrifva.

— David skref, och juden såg till, att ingenting fattades i reversens fullständighet, utan att han fick sina fyrtio procent. Sedan omtalade han, att Lund och Nordling varit där och försökt få reda på verkliga förhållandet, med sedlarne. Han lät dem förstå, att Nordling redan visste ganska mycket, och att det blott fordrades några upplysande ord till, för att de skulle bli fällda. Både Stral och Quist svuro och gåfvo på alla sätt sin vrede tillkänna, men gent emot sådana män som Lund och Nordling stodo de alldeles maktlösa. Om de äfven gingo så långt, att de försökte befria sig från en af dem, skulle det dock återstå en, och det blefve blott värre för dem, om de började strida mot dessa fiender.

— Den kvällen kände de sig icke ens glada, då de sutto på krogen. Eljest plägade de där kunna dränka sina sorger i ruset, men nu lyckades det dem icke.

Lund och Nordling gingo hem igen, sedan de kommit öfverens om att tills vidare lemna juden i fred. De voro öfvertygade om, att de ändå skulle lyckas komma till klarhet med denna allvarsamma fråga.

SJUTTONDE KAPITLET.

Svårare dagar.

Det såg ut som hade Quist intagits af en underlig förföljelselusta mot Borings. Icke nog med att han hjälpte till med att sätta Victor på Långholmen, hvilket arbete han tyckte vara riktigt roligt, men sedan han den där kvällen råkat fru Boring och Nanna ute i Humlegården, försökte han, hvarje gång han såg Nanna, att närma sig henne, och om han lyckades komma så nära, att det var möjligt tilltala henne, så gjorde han det, och det blef alltid några närgångna, sårande ord hon då fick höra. Nanna skyndade alltid vid sådana tillfälle på stegen så mycket hon förmådde, och Quist plägade dervid skratta högt, liksom ville han väcka de förbipasserandes uppmärksamhet.

En afton gick Nanna till linnemagasinet med en del arbete, som hon just fått färdigt, och då hon var nära målet för sin vandring, mötte hon Quist.

— Åh, god afton fröken Boring, hälsade han med ironisk artighet, i det han lyfte på hatten och närmade

sig henne. Hon försökte komma förbi honom, men han trädde henne hindrande i vägen.

— Var god låt mig passera, om Ni icke vill, att jag skall kalla polis, sade hon med stadig röst.

— Hvarför skulle Ni kalla polis? För att en hederlig karl uppvaktar Er? Det borde Ni känna Er glad öfver.

Men hon hörde icke de sista orden, ty hon hade helt beslutsamt tagit ett steg ned i rännstenen och var förbi honom innan han hunnit fatta, hvad hon menade. Han vände då om och följde efter henne, och då hon inträdde i linnemagasinet, var han tätt bredvid henne och gick med in. Hon gick fram till platsen, där hon plägade lämna det färdigsydda arbetet, och ända dit vågade han följa med.

— Hvarför skall Ni alltid fly undan mig min, fröken? frågade han, utan att bry sig om folket rundt omkring. Nanna bleknade vid hans ord.

— Min herre, jag känner Er icke. Var god lemna mig i fred.

— Visst känner Ni mig. Skulle Ni icke känna Er vän Quist?

Hon vände sig till den unge mannen, som stod innanför disken.

— Min herre, skulle Ni icke kunna laga så, att denne man blir bortvisad härifrån? Han antastade mig på gatan här utanför, och han följde mig äfven hit in, men jag känner honom icke.

— Är Ni verkligen icke bekant med honom?

— Nej, jag är icke bekant med honom. Jag har sett honom på gatan, och nästan hvarje gång har han förolämpat mig. Nu tycker jag det gå nästan för långt.

Vill Ni vara god tillkalla en polis, så få vi snart slut på det här

— Det skall jag mycket gärna göra.

Han ämnade just gå ut och göra som hon bad honom, då Quist hejdade honom.

— Det lönar sig icke att besvära polisen för så litet, sade han med ett hånfullt leende. Denna unga dam är syster till den där Boring, som i våras sattes på Långholmen för stöld, och hon får nog icke så mycket beskydd, som det låter.

Den unge mannen bakom disken stannade och såg frågande på Nanna.

— Det är sannt, sade hon lungt, jag är syster till den olycklige Boring, som sitter på fästning, men jag har rätt att bli skyddad mot sådana där uslingar, äfven om jag hade två lika olyckliga bröder.

— Jag vet icke. Det är bäst Ni själf går ut och talar med polisen.

— Vill Ni vara god taga emot mitt arbete då?

— Naturligtvis. Vill Ni ha något nytt?

— Ja, svarade hon kort. Bodbiträdet kunde icke neka henne det, hvarför hon fick som vanligt. När hon gick, följde Quist efter, alldeles som förut. Men så snart hon kom ut på gatan, gick hon fram till en poliskonstapel, hvilken, då hon stannade, hälsade mycket artigt.

— Skulle Ni vilja vara god befria mig från den där mannen, min herre? Han har förföljt mig en lång stund och antastat mig med sårande ord.

— Oändligt gärna min fröken. Önskar Ni, att jag häktar honom?

— Ni kan i det fallet göra alldeles som Ni vill,

blott jag får gå min väg fram utan att hafva honom efter mig vid hvarje steg.

Polismannen gick fram till Quist, som, då han såg hvad hon gjorde, vändt om och börjat gå åt annat håll.

— Hör nu min vän, haf icke så brådt.

Quist låtsade icke höra, men polismannen lade sin hand med sådan kraft på hans axel, att skrifvaren sviktade därvid.

— Hvad är det fråga om? Anfaller Ni fredligt folk?

— Nej, men ofredligt. Om Ni vågar ofreda den där unga damen mera, och om Ni vågar ofreda henne med ett enda ord, så skall jag skicka Er dit, där Ni minst vill vara och där man icke har tillfälle att ofreda någon.

— Åh, jag trodde icke, att hon hade vänner bland poliserna.

— Hvad är Er mening?

— Hon är bara förargad, och därför ställer hon till ett sådant här litet uppträde, Ni förstår. Bry Er Ni icke mera om det här.

— Hvem är hon då?

— Syster till den där usle tjufven, som grosshandlare Stral satte in i våras.

— Och hon är af samma sort som han?

— Alldeles.

— Då skall jag säga Er, min herre, att det icke lönar sig, att tala illa om henne till mig, ty min fasta öfvertygelse är, att herr Boring var oskyldig, och oss emellan sagt, så är det väl fråga om, huruvida Ni ej begick mened, då Ni vittnade emot honom.

Raska nu på härifrån och ofreda icke fröken Boring mer, ty som jag sade Er förut, så går det Er illa då.

Nästan litet yr i hufvudet af detta oförväntade angrepp drog Quist sig litet till baka. Han hade antagit, att blotta omnämnandet, att hon var Borings syster, skulle komma alla att draga sig tillbaka och lemna henne skyddslös, och här fann han en polis, färdig att stå upp till hennes försvar.

— Gå nu, men gå helst i motsatt riktning, fortsatte poliskonstapeln, i det han gjorde en rörelse med handen.

— Ni skall få igen det här, det lofvar jag, förklarade Quist, i det han skamsen gick sin väg.

Nanna hade emellertid hunnit undan och nådde hemmet utan vidare äfventyr. Modern såg genast, att något inträffat.

— Du är blek, Nanna.

— Är jag det icke alltid, mamma?

— Jo, men mer eller mindre. I dag är du mycket blek.

— Jag borde icke vara det, ty jag har gått fort.

— Har något obehagligt händt?

— Icke annat än att den där Quist var efter mig igen.

— Skall du då icke kunna bli fri från honom?

— Jag hoppas jag blir det nu, ty jag anmälde honom för polisen.

— Var detta det bästa sättet, tror du?

— Jag kunde icke se något annat nu, och jag måste göra det.

Under aftonen försökte hon glömma den obehaglige mannen, och hon arbetade med största ifver, ty

hon hade icke så mycket för sitt arbete, hvarför det fordrades att uträtta mycket, om hon skulle förtjäna något att räkna på.

Ett par dagar senare, då hon hade sitt arbete färdigt, gick hon till magasinet därmed, och det blef mottaget af samme unge man, som lemnat det till henne gången förut. Han visade sig artig men mycket sträf, något som han icke gjort förut.

— Vill Ni vara god gifva mig mera, sade hon, då hon såg, att han stannade orörlig på sin plats.

— Tyvärr kan jag det icke, min fröken.

— Hvarför icke?

— Emedan min principal sagdt mig, att Ni icke mera får arbeta för oss.

— Har jag då icke sytt tillräckligt väl?

— Jo, vi ha icke något emot själfva arbetet.

— Hvad är då orsaken? Icke är det väl slut på arbetet?

— Nej, men min principal vill icke ha Er i sin tjenst, sedan det där inträffade, då Ni var här sist.

Menar Ni, att jag får afsked för att den där herrn förföljde mig, och för att Ni var feg nog att neka mig Ert bistånd?

— Det är kanske mera för Er släktskap med en tjuf.

Rodnaden steg på Nannes kinder, då han yttrade detta, och då han slutat, sade hon med en röst, som darrade af sinnesrörelse:

— Min herre, Ni är feg och inskränkt. Er principal visste ingenting om allt det där, men Ni har sannoligt talat om det, och kanske framställt saken i en annan dager än den verkliga. Jag har arbetat

ärligt för honom den här tiden, och det var ingenting att anmärka. Tycker Ni Er icke hafva gjort en mycket god gärning, då Ni beröfvat en stackars kvinna och hennes gamla mor och deras dagliga bröd? Ni kommer att ångra det en dag. Farväl.

Tårarne ville tränga upp i hennes ögon, då hon kom ut på gatan, men hon kämpade modigt emot sin rörelse, och då hon kom hem, var hon åter lugn.

— Har du ingenting mera med dig att sy? frågade modern.

— Nej, mamma, de hade ingenting mera för mig, så att nu blir det att höra efter på något annat ställe igen.

— Ack, det är så tråkigt att så där behöfva byta om plats. Jag önskar det hade räckt till dess Victor kommer hem.

— Så önskar äfven jag, men vi kunna icke hjälpa det. I morgon går jag ut och söker på annat håll.

Men trots sitt ifriga sökande fann hon ingenting att göra. Hon hörde efter på minst tjugu ställen, men på somliga hade de intet för henne att göra, och på andra platser ville de icke ha henne, ty de kände till hennes släktskap med Victor. Uttröttad kom hon hem vid middagstiden. Sedan dess var hon ute dag efter dag, men det var alldeles omöjligt att få något arbete.

En sak, som under allt detta gjorde henne litet gladare var, att Quist icke mera vågade störa henne eller ens närma sig henne, då hon var ute.

Men det blef knappt om brödet för dem nu, då hon icke mera kunde förtjena något. Därtill lade de märke till, att de öfriga hyresgästerna, i huset där de bodde, icke längre voro så vänliga som förr. De bör-

jade draga sig undan mer och mer. Då någon af dem mötte fru Boring eller Nanna i trappan eller på gatan utanför huset, hälsade de icke, och en vacker dag kom hyresvärden upp till den lilla våningen.

— Ni kommer väl icke och vill ha hyran redan nu? frågade fru Boring häpen, ty det var icke tid ännu på länge.

— Nej, men jag kommer för att säga eder, att I icke kunnen få bo kvar här efter första Oktober.

— Kunna vi icke få bo kvar? Men vi ha ju ordentligt betalat vår hyra.

— Det är sannt, men om jag låter eder bo kvar, så flytta de andra hyresgästerna, och det vill jag icke. Denna våning är den minsta jag har, och jag låter hellre den stå tom, än att någon af de andra skulle göra det.

— Vi ha aldrig stört de andra hyresgästerna.

— Jag säger det icke heller. Men det där som hände med Er son. Det ger ett dåligt intryck, och folket tycker icke om det. Man vill ha riktigt hederligt folk i sina hus, det förstår Ni nog, min fru

— Det är bra. Vi skola vara redo att flytta på bestämd tid; sannolikt vill Ni icke, att vi skola utrymma våningen före den tiden.

Nej, jag vågar icke bedja eder därom, eljest skulle jag det. Farväl.

Han bugade ock gick. Fru Boring grät, men Nanna höll modet uppe.

— Vi kunna alltid finna någon lägenhet, och jag sade ju för länge sedan, att vi borde flytta härifrån, ty det blir för dyrt för oss att stanna i detta hus.

Ser mamma nu, att det här hjälper oss att komma bort.

— Ja, jag ser det, men blir det lika svårt för oss att finna rum som för dig att finna arbete, då få vi kanske stå på gatan i den kalla oktoberdagen.

Nanna blef mera allvarsam. Detta var något som hon ej tänkt på, men nu insåg hon, att en sådan möjlighet låg framför dem. Om ingen ville gifva henne arbete, så ville heller ingen hafva henne i sin närhet, i sitt hus, och därför kunde det hända, att de icke funne någon bostad. Dock, Stockholm är en stor stad, och på något ställe borde det väl ändå finnas rum, som de kunde få hyra. Hon sökte lugna sin mor med detta, och den gamla kände sig litet tröstad vid dessa ord.

— Hur mycket penningar ha vi kvar i kassan, Nanna? frågade modern en annan dag.

— Det är icke mycket, blott nätt och jämt så att vi kunna reda oss till dess Victor kommer hem.

— Och hvad skola vi lefva af sedan?

— Om Gud ger dag, så förser han väl också med hvad vi behöfva.

— Vet du, mitt barn, ibland tviflar jag på, att Gud bryr sig om oss mera, ty han har lagt så många pröfningar på oss detta år.

— Endast en pröfning, mamma, och der är följderna af den, som vi nu känna. Jag har dock icke förlorat hvarken tron eller hoppet. Gud är den samme ännu.

Fru Boring suckade. Hon ville tro och hoppas, men det var henne mycket svårt att göra det. Tiden syntes henne icke blott lång, men äfven förfärande

tung. Det såg ut, som skulle Gud vilja förnedra dem ända till det yttersta, och hvad mening han hade med det kunde hon icke fatta. Att Victor icke kommit i fängelse blott för att få tillfälle att tala med sina medfångar om deras själ, det hade hon förstått för länge sedan, äfven om hon trott det för några korta minuter. Hvad önskade Gud af dem? Icke ville han väl krossa deras hopp, förjaga deras tro och ställa dem på eländets stig för att förgås?

ADERTONDE KAPITLET.

Vaknande hjärtan.

Tiden skred för Victor närmare och närmare den dag, då han skulle återfå friheten. Han hade snart tjänat ut sitt för honom så förfärande bittra straff, och han började räkna timmarna som han förut räknat dagarna. Men han började med den senare räkningen ganska tidigt, så att det var ganska många timmar att räkna.

Sommaren hade förlorat sin yppiga skönhet trädens löf hade gulnat, darrande hållit sig kvar på kvistarna för några dagar och sedan fallit, och nu var det så öde igen, som en höst gärna kan vara. Omkring den ödsliga Långholmen slogo Mälarens vågor, kalla med hotande toner, likasom skrämmande, men Victor var icke rädd för dem. Ack han önskade af hela sitt hjärta, att han varit utom de höga och dystra murarna och fått sitta och blicka ned i det mörka och outgrundliga djupet, som, hur mörkt det än är, likväl speglar himmelen med dess strålande stjärnor.

Det var så länge sedan han såg Mälaren, och han

älskade sjön, hade älskat den allt ifrån barndomen, och när han hörde vågornas lek var det helt naturligt för honom att längta ditut. Nu måste han dock gifva sig till freds och tåligt bida, tills befrielsens timme komme att slå.

Victor hade blifvit skicklig i det arbete han satts att utföra på Långholmen. Till en början hade det kostat honom all möda att fläta korgar och göra dem sådana så att de bestodo profvet, men nu efter månader af trägen öfning, var han så van vid arbetet att han kunde utföra det väl, äfven om han icke tänkte därpå. Han till och med uppfann några nya mönster för korgar, hvilka då han framvisade dem, vunno både bifall och beröm.

— Ni borde bestämt bli korgmakare, sade uppsyningsmannen till honom.

— Tack så mycket, men jag har ingen lust. Jag har varit det länge nog.

— Ja jag menar icke att Ni skulle sitta här som fånge och hålla på med det, men Ni borde fortsätta med yrket äfven sedan Ni kommer ut.

— Gud hjälpe mig att jag må slippa, ty jag älskar verkligen icke detta arbete.

— Man skulle kunna tro att Ni gör det, ty Ni har lärt Er det förundransvärt väl medan Ni varit här.

— Det har alltid varit min vana att utföra mitt arbete så bra som möjligt, och jag trodde att det var min plikt äfven här.

— Ni har rätt i det, och jag önskar att alla tänkte så, ty då sluppe vi ifrån en hel del besvär.

Victor svarade icke på dessa ord, han fortsatte

med sitt arbete, och då kvällen kom var han glad att få draga sig tillbaka till sin cell. Nu hade dagarna skridit. Långsamt gingo de, och han tyckte nästan de skredo allt långsammare, allt efter som det led mot den tid, då han skulle bli fri.

— Du lämnar oss snart nu, sade den unga medfången i cellen, då de sutto i mörkret och försökte att se hvarandra.

— Ja Gud ske lof, nu får jag snart komma ut i frihet igen.

— Gläd dig dock icke för mycket åt friheten, inföll en af de andra, ty det händer att du icke mera finner allt, såsom det var innan du kom hit.

— Jag tror Er nu, sedan jag samtalat så mycket med eder. Det kommer nog mer än en svår dag för mig, men jag hoppas att genom Guds hjälp kunna härda ut.

— Är det verkligen din mening att förbli hederlig karl hela tiden?

— Ja, så sannt som jag tror på Gud, så skall jag bli det. Jag kan icke se någon idé i att börja föra ett brottsligt lif endast för att de orättvist inspärrat mig här för några månader.

— Men det är icke blott detta inspärrande. Det skall komma tusende andra bittra erfarenheter, då du åter är fri.

— Dem skall jag bära med lugn. Jag kan icke mera än dö, i striden.

— Man vill icke dö, när man är ung.

— Nej, det är sannt, och jag vill icke gärna dö, ty lifvet är skönt, då man älskar Gud och handlar rätt, men skulle nödvändigt så fordras, så är jag redo,

— Hör du, inföll nu den yngre af kamraterna, om du kan hålla ut som hederlig karl, till dess jag blir fri — du vet jag har endast tre månader kvar — så skall jag komma till dig och höra, hur det gått, och har du kunnat det, så lofvar jag dig, att äfven jag skall göra ett hederligt försök.

— Vill du verkligen det?

— Ja, det är min mening. Jag bör väl icke vara förlägen för att säga, att jag tagit intryck af hvad du sagt mig under den här tiden. Jag önskar verkligen bli en god man igen, och dock vågar jag icke lofva bli det, förrän jag får se, hur det gått för dig,

— Kom då till mig så snart du blir fri. Min adress skall du få, och skulle jag hafva flyttat, så kan du nog leta upp mig i alla fall.

— Säg namnet på någon person, till hvilken jag i så fall kan vända mig och höra efter dig.

— Gå till häradshöfding Lund; han vet alltid, hvar jag bor.

— Det skall bli en skön syn för oss, då vi komma ut, inföll nu den fjärde i ordningen. Om vi en vacker dag, då vi gå på gatan, råka på nummer 874 och 63 såsom hederliga män, hvilka icke ens vill känna igen gamla olyckskamrater.

— Han skrattade ett hest, och bittert skratt, och Victor vände sig till honom och sade med stor vänlighet:

— Ni kan vara viss om, att ifall Ni möter mig och gör mig uppmärksam på, hvem Ni är, så skall jag icke alls draga mig undan. Kan jag då på något sätt stå Er till tjänst och göra något för att leda Er till det som är bättre, så skall jag göra det med sam-

ma glädje, som jag här kännt, då jag talat med eder om min tro och min Gud.

— Skulle du verkligen vilja göra det, äfven om du vore en rik man?

— Ja, äfven då, och i så fall skulle jag försöka sätta Er i tillfälle att genom hederligt arbete uppehålla Er, så att Ni sluppe fortsätta på brottets bana, ty den är allt bra stygg ändå.

— Jag medgifver det. Låt se, att du håller ord. Hvad skulle då du göra, 63?

— Jag skulle göra som han, ty jag känner, att jag får mer och mer med af hans sinne, och om han stannade kvar längre ibland oss, så fruktar jag, att jag snart blefve en verkligt kristen också.

— Det bör du icke frukta för, utan du bör hoppas att bli det. Om du lämnar ditt lif i Guds hand och lär dig älska din himmelske fader, så blir du lycklig.

— Vi få se, hur det kan gå med tiden. Stannade du kvar här, så tror jag nog att jag följde ditt råd.

— Det har varit tillräckligt lång tid för det, medan jag nu varit här, men jag hoppas, att du icke glömmer hvad jag sagt, sedan jag ej mera är med eder.

— Du tror då, att 63 blir en kristen en vacker dag? frågade en af de äldre männen.

— Ja, svarade Victor, och jag hoppas, att äfven I båda blifven det. Åtminstone skall jag bedja Gud för Eder.

— De råa naturer, Victor kommit i beröring med i fängelset, hade genom hans umgänge betydligt för-

ändrats. Ifrån att möta honom med hån och spe hade de nu ett nöje i att samtala med honom och i de ämnen han önskade tala. Sedan den där morgonen, då 63 var sjuk och Victor kommit till honom, hade denne visat en synnerlig tillgifvenhet för den med orätt inspärrade ynglingen, och då han fått tillfälle, hade hade han omtalat historien för sina båda andra kamrater. Till en början hade de skrattat däråt, anseende, att han låtit inbilla sig en mängd dumheter, men sedan de själfva fått tillfälle att tala med Victor på allvar, blefvo de öfvertygade om hans oskuld, och de värderade honom snart för hans uppriktighet. Han blef numera ej störd, då han hade sina små bönestunder, utan de andra kröpo tyst ned i sina bäddar och läto honom vara i fred.

Ändtligen hade de hunnit så långt, att Victor hade blott ett dygn kvar. Han kunde knappast arbeta under dagen, så upprörd var han. Trots vissheten om, att han snart skulle vara fri, kände han liksom en isande sorg smyga in i hjärtat och stanna där. När kvällen kom, drog han sig undan till sitt hörn och satte sig på kanten af sin bädd, tyst och sluten.

— Och i morgon går du, sade 63 med en liten suck.

— Ja, svarade Victor kort.

— Det är då sista kvällen du är med oss.

— Ja, den sista.

— Det låter, som om du vore ledsen.

— Kanske är jag det. Jag vet icke hvad det är för känslor, som plåga mig, men något är det.

— Jag kan säga dig det, ty jag känner ungefär detamma, då jag gick härifrån andra gången.

Första gången jag slapp ut härifrån hade jag allt mitt hopp kvar, men sedan det dött, och jag varit här på nytt, blef äfven jag ledsen kvällen innan jag blef fri. Det är till en viss grad förfäran öfver allt det svåra, som skall möta dig, då du kommer ut.

— Kanhända har Ni rätt, och likväl fruktar jag ingenting. Gud är med mig och skall beskydda mig på alla mina vägar.

— Det bästa du kan göra är att försöka sofva på saken, ty tänker du på det för mycket i kväll, så är du alldeles förbi i morgonbittida, då du blir förd utom porten.

— Jag skall lyda Ert råd, men först skall jag hafva min aftonbön.

— Du har hela tiden haft morgon- och aftonbön medan du varit här, men du har aldrig bedit högt. Kunde du icke göra det i kväll, så kunde vi få höra det?

— Jo, med största nöje, om i viljen vara med därom. Då jag böjer mina knän till bön, beder jag äfven för eder, men jag har ej velat uppmana eder att lyssna, fruktande att därmed såra någon af eder.

— Måste man då ovillkorligen böja knäna, då man beder?

— Nej det är icke nödvändigt, men jag gör det helst, ty jag känner mig må bäst då. Det är som blefve jag mera andaktsfull och komme i den rätta ödmjuka ställningen inför Gud äfven i yttre afseende.

— Då är det kanske bäst jag gör det med. Viljen I bli med om det, kamrater?

— Jag har aldrig bedit, svarade den ene kärft.

— Jag har alldeles glömt det, instämde den andre.

— Men det blir fråga om att lära på nytt nu. Om det icke skadar oss att vara i hans sällskap, så kan det icke heller skada oss att praktisera hans sätt litet den sista kvällen. Se så, kommen nu och blifven med.

De brummade något emot detta, men likväl kröpo de ned vid sidan om 63. De kände sig förlägna, och den ene, dolde till och med ansiktet i händerna, fastän det var mörkt i cellen

Victor bad. Han vågade icke bedja mycket högt, men de hörde dock hans ord klart och tydligt. Med brinnande värme framlade han icke blott sin egen utan äfven deras nöd inför Gud, anropande honom om nåd och förbarmande. Han ville, tycktes det, låta den himmelske fadern förstå, att det här var fråga om att rädda tre dyrbara själar undan evigt fördärf och ve. Då han hållit på litet, hörde han en snyftning, men han brydde sig icke därom utan fortfor att bedja. Han nämnde hvar och en af dem i namn, det vill säga, han sade deras nummer, ty ingen af dem hade talat om sitt namn för honom, men numret var lika godt, och han bad specielt för den ene efter den andre. Då han till sist sade amen, var det ingen som reste sig utom han själf. De andra lågo kvar på knä. Nummer 63 grät, och han grät den kvällen ångerns tårar öfver ett förfeladt lif. De båda andra snyftade, ehuru mycket sakta.

— Söken nu lyfta edra egna hjärtan i bön till Gud, det skall göra eder mera godt än något annat, sade då Victor med vänlighet.

Han visste icke, om de lydde honom, men han hörde dem sucka och snyfta, och han gaf dem god tid. När till slut den ene efter den andre steg upp

tryckte de hans händer, och nummer 63 lutade sig mot hans axel, liksom behöfde han stöd.

— Tack för dina böner, sade han, de skola åter föra mig till det rätta, jag känner det nu.

De båda andra sade ingenting att börja med, men slutligen utbrast de äldste:

— Är icke det här ändå bara dumma barnsligheter som vi taga oss till med? Kan man tänka sig någonting värre, ett riktigt — hvad är det nu de kalla det? — Jo ett riktigt bönemöte, såsom läsarne ha det, här på Långholmen, ibland oss, samhällets olycksbarn. Nej, det går inte.

— Jo, svarade Victor, det går, och bästa beviset därför är, att vi verkligen haft ett bönemöte här. Ack, om i hvarje rum på Långholmen ett sådant bönemöte hölles i kväll, det skulle vara en välsignad sak. Anse det icke som barnsligheter, det är i stället det djupaste allvar. I skolen aldrig glömma denna stund. När i en gång kommen ut, söken då upp mig, och tänken nu ofta på, att vi i kväll tillsammans bedit till Gud samt att vägen för eder är öppen till hans tron och nåd. Hållen bön hvarje kväll, det skall gifva eder lycka och lugn äfven här. Jag förmodar det är bäst jag säger mitt egentliga farväl i kväll, ty i morgonbittida blir det kanske icke mycken tid därför.

— Det har du rätt i. Det här är sista stunden vi äro tillsammans.

— Äfven då jag är borta härifrån, skall jag komma ihåg eder, och liksom jag bedit för eder i kväll, så skall jag hvarje dag bedja för eder, då jag går till Gud med mina egna omsorger och bekymmer. Glömmen icke detta; och om I viljen försöka bedja

själfva, så kommen ihåg mig hvarje gång I träden fram inför Gud. Må Gud välsigna eder. Lyden mitt broderliga råd: öfvergifven det onda, lämnen brottets vägar och söken blifva hederliga män.

— Det finns ingen möjlighet. Äfven om vi försökte, så skulle andra slöta oss ut på de vägarna igen.

— Åhnej, icke alla, jag kan icke tro det. I hafven icke försökt så helt och håller, som möjligt.

— Kanske icke. Vi skola göra ännu ett försök då vi komma ut nästa gång.

— Finnes ingen annan som viljen mottaga eder med vänlighet så kommen till mig, jag skall göra det.

— Vi tro dig. Tack för hvad du talat med oss och lärt oss. Det gjorde nog godt ändå, äfven om vi varit hårda. Hoppas du förlåter hvad vi pratade till att börja med. Vi voro icke just så vänliga då, men vi hade hört så mycket svek förut.

— Det är glömt. Jag dömer eder icke därför. Jag förstår eder bättre i dag. Gud skydde eder för allt ondt hädanefter.

De tunga, sorgsna känslorna hade flytt, han kände sig stark och lugn på nytt Han var redo att upptaga kampen mot hela världen och kämpa sig till seger, ty han visste att Gud skulle vara med och hjälpa honom, och med hel förtröstan till sin himmelske fader, lade han sig ned på den torftiga bädden för att sofva den sista natten i fängelset.

NITTONDE KAPITLET.

Hotfulla planer.

Höststormerna sopade vilt genom gator och gränder, de gulnade våta löfven föllo tungt från träden, drogos med stormen ett stycke och nedföllo sedan på de slippriga gatorna, där de klibbade sig fast vid stenarna och af obarmhärtiga fötter snart trampades till stoft. Ett fint kyligt duggrägn flög med stormen, och det slog sig med så pinande envishet fast vid dem som voro ute, som hade det velat söka en tillflyktsort, där det kunde stanna och hvila från färden.

Man hade i staden redan gjort sig i ordning för vintersäsongen, ty man väntade vintern hvilket ögonblick som hälst. Och ändå var det icke så rysligt sent på året. Ännu var det icke mycket längre lidet än i midten af Oktober, och snön plägade vänta litet längre innan han kom och tog väldet, innan han lade sitt hvita dok öfver höstens osköna verk. Vi säga höstens osköna verk, ty det må synas hur vackert som helst till en början, så blir det dock osklönt till slut. De gröna löfven som först

af frosten bitas och kyssas, tills de rodna, tills de skifta färg på hundratals sätt, skrynklades ihop, förlora den vackra färgen, bli grå och oformliga och falla slutligen och smutsas till på marken. Det täcka, vemodiga solljuset blir glåmigt och kyligt, och luften som först hade med sig en god del friskhet och kändes stärkande, blir också våt, dimmig tung och pinande.

Nu hade hösten just hunnit så långt, att han var i högsta grad osköu. Man kunde icke tycka om den, äfven om man var aldrig så tålig, då det gällde väder och naturförhållande.

Utanför grosshandlare Strals hus gick denna mörka, dystra höstkväll en ensam man fram och tillbaka med långsamma och dock otåliga steg, liksom väntande på någon, som dröjde alltför länge. Han var insvept i en lång rägnkappa, som han drog ihop så väl han kunde, ty rägnet ville gärna bita igenom. Då han sålunda gått där minst en half timma, öppnades dörren till grosshandlarens hus, och en annan man, äfvenledes klädd i rägnkappa, kom ut, stannade ett ögonblick på trappan och, då han såg den ensamma vandraren, gick han denne till mötes.

— Har du väntat?

— Ja länge. Du dröjde.

— Jag kunde icke komma förr. Vi ha främmande och jag måste såsom artig man, stanna inne några minuter.

— Du tänkte förstås icke på att jag måste gå här ute i denna eländiga kväll i rusket och vänta.

— Jo visst, i annat fall hade jag icke kommit hit nu.

— Hvart skola vi gå?

— Jag skulle tro att Tre Remnare är bäst i kväll ty där kunna vi få vara mest ostörda. För resten hade jag helst sett, om vi kunnat komma till något mera privat ställe för att tala om det här.

— Jag vet ingen bättre plats, och då få vi ett eget rum där, så går det ju bra. Vi behöfva inte skrika då vi prata.

— Så gå vi då.

Utan att fortsätta samtalet, gingo de genom en af tvärgatorna öfver till Regeringsgatan, där de snart försvunno på källaren Tre Remnare. Inkomna där, begärde de ett litet enskildt litet rum, ett par flaskor punsch och litet konjak, och de fingo allt de begärde.

De båda männen voro David Stral och Quist, Davids bäste vän. Då de ändtligen voro ensamma och fått de begärda dryckesvarorna, slogo de sig ned i ett par bekväma stolar, som stodo i rummet och Quist tände en cigarr.

— Nå? frågade han.

— Ja säg själf, blef Davids svar.

— Hvad skall jag säga.

— Du skall gifva mig din plan om, huru vi skola komma ur det här.

— Har du ingen själf?

— Ingen alls.

— Det var klent. När man ställer sig i svårigheter, plägar man alltid ha någon plan i tankarna.

— Men jag har det icke, ty jag trodde att det skulle gå bra ändå.

— Så trodde äfven jag men nu ser det litet mörkt ut.

— Juden tyckes vara obeveklig.

— Icke bara tyckes, han är det också, därom kan du vara viss.

— Han måste böjas på något sätt.

— Hur stora äro hans fordringar?

— Eftersom han räknat, så är jag skyldig honom öfver tolf tusen kronor.

— Det är ju icke så rysligt mycket. Kunde du icke låna det af någon annan och betala honom. På så sätt blir det enkelt.

— Om det funnes någon annan jude som kunde stå till tjänst.

— Vi ha många judar som du vet.

— Ja och som du vet så har jag besökt dem allesammans förut.

— Hvarför gaf du Blumendal alla reverser till precis samma tid.

— Därför att han fordrade att få dem till den här tiden, och om han ej fått det så hade jag blifvit utan pängar.

— Och du vågar inte säga ett ord om det till din far.

— Jag har försökt kasta in ett ord om det ibland men han möter mig alltid med, att jag får nog af honom kontant, så att han icke vill veta af några skulder.

— Vi måste då krossa juden.

— Jag önskar han vore krossad, verkligen krossad, så att han icke kunde säga ett ord mera.

— Möjligen kan han bli det.

— Vi måste dit i morgon kväll ty då är det sista kvällen.

— Du sade det i går, och han skall få besök af oss.

— Du har en plan då?

— Ja det är naturligt. När såg du mig utan en sådan?

— Jag vet inte.

— Men den är kostsam.

— Bara den lyckas så är det bra.

— Hur mycket vore du villig att gifva ut, om du blefve befriad från juden och icke mera behöfde höra talas om reverserna

— Jag skulle vilja gifva lika mycket som de äro värda och litet till.

— Det tror jag det. Hvad säger du om dubbelt så mycket.

— Äfven det vore jag villig att gifva, blott den som hjälpte mig ville vänta till dess gubben dör.

— Om han får säker revers så väntar han.

— Naturligtvis ger jag det. Hvar är den mannen?

— Här.

— Du! Du själf.

— Ja just jag. Nu skall du icke fatta det så att jag ämnar taga lifvet af den usle juden, men jag skall taga ifrån honom dina reverser helt enkelt och då är det ju lika bra.

— Gör du det så är du en mästare.

— Du skall få se det. Jag gör det i morgon natt.

— Och du ger mig reverserna dagen därpå.

— Ja i utbyte mot en på den angifna summan.

— Det är du värd. Jag skall till och med lägga till något mera.

— Då kan du lita på mig och tänk sedan icke mera på saken.

— Då skola vi roa oss i kväll.

— Icke nu. Jag har litet mera som jag vill tala med dig om.

— Kanske du också har tråkiga affärer?

— Icke just tråkiga, men det är ett visst mål jag vill nå, och jag önskar din hjälp därför.

— Och hvad är det?

— Du minns väl fröken Boring?

— Javisst.

— Jag vill tala litet i enrum med henne i kväll, och du måste taga hand om gumman under tiden.

— Är du icke för djärf?

— Icke alls om du bara vågar något.

— Jag kan våga mycket jag också.

— Se då här min plan. Du skrifver ett litet bref till fru Boring, ger det åt kusken som kör dit, ty vi måste skaffa en droska och tillsäga kusken att köra dit. I det brefvet talar du om. att vissa saker kommit i dagen, som nästan tydliggöra herr Borings oskuld, hvarför din far önskar tala med henne genast och hon uppmanas att följa kusken. Han i sin tur får tillsägelse af dig att köra rundt staden med gumman för en timme eller så och sedan aflämna henne vid hennes hem igen. Under tiden får jag tillfälle att tala med flickan.

— Skall det ske i kväll.

— Ja just nu. Jag vill icke vänta längre. Hon har drifvit med mig länge nog.

— Och hvad skall jag göra under tiden?

— Du kan sitta här och supa.

— Vet du hvar de bo?

— Ja som bättre är så har jag letat upp deras adress.

— Då kan jag gärna göra detta för dig.

— Det är bra.

David skref en liten biljett som Quist ville ha den hvarefter de begåfvo sig ut och funno snart en kusk, hvilken David gaf nödiga instruktioner. Quist satte sig upp i droskan och åkte med, tills de voro nära platsen. Då steg han ur.

David återvände till krogen där han träffade vänner och drack med dem. De hade gjort upp sina planer, mörka, hotfulla planer, lika hotfulla, som höstkvällen tycktes vara i naturen. Hösten skulle segra, och han skulle följas af vinter och kyla.

Men skulle äfven dessa fördärfvade unge män segra i det de tagit sig före? Om icke Gud höll sin hand öfver de hotade, så skulle segern tillfalla Quist och David Stral. Men Herren låter icke alltid de sina duka under, lämnar dem icke alldeles öfvergifna, äfven om han tuktar och pröfvar dem hårdt en och annan gång.

TJUGONDE KAPITLET.

Herr Quists aftonbesök.

Redan långt före den första Oktober hade fru Boring och Nanna börjat se sig omkring efter en ny bostad, och det besannades nu, hvad fru Boring fruktat, det blef dem svårt att få rum för sig. På hvarje plats, där de frågade efter rum, blefvo de artigt mottagna och på ett par ställen fingo de till och med löfte om lägenhet, men då de nämde sitt namn, drogo sig hyresvärdarne tillbaka och menade. att då vore det svårare att hyra ut till dem. I vanliga fall ställdes den frågan till dem:

— Det är väl icke den Boring, som blef satt på Långholmen i våras? Och Nanna svarade vanligtvis:

— Jo, jag är hans syster.

Då gick det icke. Man måste se sig för och få hederligt folk i sina hus, ty eljest ginge det illa. Slutligen tröttnade Nanna på att springa omkring. De voro nu utfattiga och ställda så att säga på bar backe. De hade ingenting kvar, icke ens det ljusa hoppet om bättre dagar i framtiden.

Men äfven om det var mycket mörkt, om Guds

hand hvilade mycket tungt öfver dem, så voro de likväl icke alldeles öfvergifna. En afton i slutet af September knackade det på deras dörr, och då Nanna öppnade, såg hon häradshöfding Lund stå där ute. Han hade icke varit hos dem på en tid, rädd att på något sätt besvära. En och annan gång kom han dock för att höra, hur det var med dem. När nu Nanna fick se honom, klarnade hennes blick, ty hon visste, att det var en verklig vän som kom.

— Jag hoppas, att jag icke kommer olägligt, sade Lund, i det han steg på.

— Nej för all del. Ni vet, att Ni är välkommen. Sitt ner.

Han satte sig också, sedan han skakat hand med fru Boring. Efter att hafva talat om hvardagliga ting för några minuter, frågade han:

— Nå hur går det med att hyra en ny lägenhet?

— Det går alls icke bra.

— Inte!

— Jag har sprungit från plats till plats, men det ser ut, som skulle ingen vilja ha oss mera.

— Det händer, att det går så för oss ibland. Var dock icke modfäld. ty nog blir det råd med lägenhet·

— Jag kan verkligen icke se, hvar vi skola få någon, om jag icke skall gå och höra efter, där det allra sämsta folket bor, och kanske måste jag det.

— Åhnej, långt därifrån. Jag har just i dag talat med en god vän om den här saken, och nu kom jag för att fråga, hur Ni lyckats. Om Ni ej ännu fått rum, så kan jag mycket lätt skaffa sådana.

— O, skulle Ni vilja göra det! Finns det verkligen någon, som är villig att taga emot oss?

— Ja, det är ju gifvet. De borde känna det såsom en lycka att få ha eder i huset, tycker jag. I hafven fyra rum här, är det icke så?

— Jo.

— Jag trodde det, och det är just en lika stor lägenhet, som jag i dag sett på. Rummen äro allt litet större och äfven ljusare, och därtill är det blott en trappa upp.

— Men käraste, då blir det dyrt, om det är vid någon snygg gata.

— Ja, nog är det vid en snygg gata, ty det är vid densamma, där jag själf bor, ehuru litet längre uppåt norr. Således behöfves ej mera någon oro för den saken.

— Och de flyttade till den bostad han skaffat dem, och det utan att någon klagade därpå, och utan att de fingo höra några stickord för Victors skull.

— Vid den tid, då David Stral och Quist gjort upp sina hotfulla planer, hade fru Boring och Nanna bott i sitt nya hem i två veckor. De väntade Victor hem igen i slutet af månaden. Den ende, som hälsade på hos dem, var häradshöfding Lund. Han kom ungefär en gång i veckan för att prata bort en liten stund med de båda ensliga kvinnorna, men det var också allt. Ibland längtade Nanna efter hans besök, ibland tyckte hon det vara bäst om han icke komme. Hon höll af honom, det erkände hon gärna, men hon vågade aldrig ens för sitt inre göra sig redo för rätta halten af dessa känslor. Hon sökte alltid att slå bort alla tankar därpå, så snart de ville smyga sig in i hennes sinne. Till en början hade hon varit emot att flytta till den nya bostaden, ty hon ansåg

det blifva för dyrt att bo där; men då Lund försäkrade att Victor nog skulle få arbete, så att hyran kunde betalas, hade hon låtit sig nöja och flyttade dit.

Fru Boring lät Nanna styra såsom hon ville och var nöjd, så långt hon under deras förhållanden kunde vara det. Häradshöfding Lund visste om, att de voro mycket fattiga, men Nanna hade aldrig för honom omtalat, huru nödställd deras belägenhet verkligen var. De hade knappast några pänningar kvar, och sedan Nanna icke heller kunde få något arbete, var det än svårare att reda sig. De lefde så enkelt som det var möjligt för dem, åto endast två mål om dagen för att förstöra så litet som möjligt af de få slantar de hade kvar, och de vågade icke ens tänka på att under denna tid köpa sig några kläder. Detta finge vara så länge, tills de fingo Victor hem igen och han lyckades få något arbete.

— Hvar skola vi få någon ved i år? frågade fru Boring, medan hon satt och stoppade en strumpa samma kväll som Quist ämnade sig dit.

— Ja, kära mamma, det har jag icke ännu kunnat tänka ut. Jag har grubblat på detta i många dagar, men jag måste erkänna, att jag icke vet det. Vi ha så pass mycket kvar ännu, att det räcker att elda i köket med, men det är också allt.

— Något måste vi ha, om vi icke skola frysa ihjäl.

— Om vi bara ha något arbete, så behöfde vi ej frukta.

— Detta var nästan det dagliga samtalet. Om de hade arbete, så skulle de kunna reda sig; nödga-

des de vara utan det ena, så kunde de icke heller få det andra.

— I kväll är det ovanligt ruskigt väder, sade Nanna, i det hon lyfte upp gardinen litet och såg ut.

— Ja, det blåser bra skarpt och kännes kyligt till och med inne.

Just då Nanna släppte ned gardinen, stannade en droska utanför huset, kusken hoppade ned från kuskbocken, gick in i huset och knackade på fru Borings dörr.

— Kom in! ropade Nanna. Kusken steg på, bugade sig och framlämnade brefvet. Så snart fru Boring läst det, räckte hon det tyst till sin dotter, i det hon steg upp och började kläda sig.

— Men mamma, hvad betyder det här?

— Det ser ut, som skulle de ändtligen hafva kommit till insikt om att Victor icke är skyldig, och nu vilja de tala med mig om det genast. Den gamle herr Stral är en hederlig man.

— Men du bör bestämdt icke gå i kväll, mamma. Jag känner på mig, att du icke bör det.

— Åh, hvad kan hända mig, en gammal kvinna? Dessutom hade de ju sändt åkdon, så att jag icke behöfver gå.

— Det ginge ju lika bra i morgon bittida.

— Kanske är det något, som behöfver göras, och då vore det orätt af mig att dröja. Det gäller ju Victor.

Hon hade blifvit färdig med sin klädsel under det hon talade, och trots det Nanna upprepade, att hon borde stanna hemma, begaf fru Boring sig ut, steg upp i droskan och lät kusken köra bort från hennes

lilla hem. Hon visste ungefär hur långt det var till Strals hus, och hon tyckte det gick mycket sakta att komma dit, och ändå körde kusken ganska fort. När de hållit på att köra omkring en half timme, knackade hon på den lilla glasrutan uppe vid kuskbocken, och då kusken öppnade luckan, frågade hon:

— Äro vi icke framme snart?

— Jo, inom kort, min fru. Det dröjer icke så länge nu.

— Jag tycker det tar ovanligt lång tid att komma dit.

— Kanske. Hästarna äro trötta, och jag har icke kört så fort.

Hon lugnade sig och lutade sig tillbaka i droskan, som rullade vidare.

— Under det hon sålunda var ute på sin lönlösa färd, satt Nanna ensam hemma. Hon hade flyttat lampan ut i köket, där de ännu eldade, ty hon kände sig litet frusen, och hon upptog åter sitt arbete, då modern var gången. Länge fick hon dock icke vara ostörd, ty ånyo knackade det på dörren. Skyndsamt flyttade de hon åter lampan in i nästan rum och gick för att öppna. Men då hon fick dörren öppen, ryggade hon tillbaka flera steg, ty där ute stod Quist med sitt obehagliga småleende på läpparna. Utan att bedja om tillåtelse trängde han sig in och stängde dörren efter sig. Nanna hemtade sig snart från sin bestörtning.

— Min herre, hvad vill Ni? Hur vågar Ni tränga Er in hit?

— Jag tyckte det var roligt att komma och hälsa på Er, min bästa fröken. Vi ha nu varit bekanta så länge, att Ni väl icke undrar på, om jag kommer.

— Jag är alls icke bekant med Er, så långt jag vet. Var så god och gå.

— Icke ännu. Vi ha god tid. Er mor kommer icke tillbaka på minst en timme.

— Min mor! Hvad vet Ni om henne?

— Hon åkte nyss bort till någon, och jag tyckte det vara en god gärning att gå upp och hålla Er sällskap.

— Men jag vill icke ha Ert sällskap, min herre. Var god och lemna mig.

— Ni tyckes vilja vara så motsträfvig mot mig hela tiden, min bästa fröken, och det borde Ni icke vara, ty jag kan bli Er till nytta med tiden.

— Jag vill icke ha något bistånd af Er, äfven om det gällde mitt lif. Om Ni icke aflägsnar Er, så ropar jag på hjälp.

— Däri gör Ni dumt, ty skriker Ni, så tror grannarne, att det är någon annan.

— Hur skulle de kunna tro det?

— Jag har låtit dem veta, att vi äro goda vänner, och de sågo mig, då jag gick hit upp.

— Ni är en verklig usling, min herre. Gå Er väg.

— Tack för komplimangen. Jag vet flera uslingar, och sådana, som äro värre än jag. Låtom oss nu sitta ner i soffan helt förtroligt och prata litet med hvarandra. Vi skola snart komma till god förståelse oss emellan.

— Var god och aflägsna Er, det är det enda jag har att säga Er.

Nu tyckte Quist, att han kunde våga yttra litet mera.

— Min fröken. man tror, att Ni är min väninna,

och det går icke för Er, att få folk att tänka annorlunda. Jag har låtit dem förstå, att så är förhållandet.

— Jag bryr mig icke om, hvad Ni låter dem förstå, men Ni har ingenting med mig att göra, och Ni måste aflägsna Er genast.

Han närmade sig henne, och hon drog sig undan, alltefter som han kom framåt.

— Hvarför drar Ni Er undan mig? Det lönar sig inte.

— Om Ni icke går, min herre, så måste jag kalla på hjälp.

— Gör det gärna för mig. Jag tror knappast det är någon hemma i första våningen, så att det har Ni ingenting för. Tycker Ni icke, att Ni i kväll bör visa mig så mycket större vänlighet, sedan Ni den där dagen försökte kasta mig i armarna på polisen?

— Gå!

— Ni var litet stygg då, men vi voro ju midt ibland folket.

— Och jag är ändå styggare nu, då det icke finns folk här, ty det säger jag Er, att om Ni icke aflägsnar Er, så går det Er illa.

— Min sköna dufva, jag har låtit Er leka länge nog med mig, nu går det icke mera. Om jag, en hederlig man, visar uppmärksamhet mot Er, så bör Ni också visa Er tacksam. Ni är syster till en fästningsfånge, och det är icke alla sådana stackars kvinnor, som få så pass fina vänner, som jag är. Drag Er nu icke längre undan.

Men då han ämnade fatta tag i henne, sprang hon hastigt ut i köket, öppnade dörren och ropade:

— Hjälp! Hjälp!

Quist skyndade efter och försökte draga henne ifrån dörren, men det var för sent. Nere vid förstugudörren kom två män med raska steg.

— Förbannelse öfver Er för det här! hväste Quist, i det han drog sig tillbaka in i rummet, sökande någon utgång, hvarigenom han kunde försvinna. Då han icke såg någon dörr som ledde utåt, sprang han in i det inre rummet, öppnade ett fönster och såg ut i mörkret. Han upptäckte stupröret från takrännan strax bredvid. Utan att fråga efter, huruvida den bar eller icke, grep han tag däri, svängde sig ut genom fönstret och gled ned mot marken. Han hade dock icke hunnit halfvägs, då röret brast, och han störtade ned, men han skrek ändå icke. Han ville komma undan, om det fanns någon möjlighet, och enda möjligheten just nu låg i att ingen hörde eller såg honom. Han slog sig icke synnerligen hårdt, då han kom ner, ty han råkade falla midt i ett stort vattenkar, som stod under stupröret. och som under de senare dagarnes rägn blifvit nästan till brädden fylldt med vatten. Han skrapade venstra kinden mot karets ena kant och vrickade sin fot mot den andra, men detta var småsaker. Det värsta tyckte han vara, att han blef våt, totalt genomvåt.

— I ett ögonblick var han dock uppe ur det kalla badet, skakade på sig, sprang utåt gården och försökte finna en utgång, men han fann ingen. Till slut såg han ingen annan utväg än att klättra öfver planket, och det gjorde han äfven. Det var också på tiden för honom, ty i samma ögonblick han hoppade ner på gatan, sprang en man fram till planket inne

på gården och försökte taga honom fatt. Quist skrattade till, ehuru helt lågt.

— Jag träffar dig nog, sade en röst innanför planket, och Quist kände igen den rösten, ty det var häradshöfding Lunds.

Lund hade i sällskap med den gamle kassör Nordling gått ut att taga sig en promenad, då de bestämde sig för att gå och hälsa på hos fru Boring. Ännu visste icke de båda kvinnorna i hvems hus de bodde, ty de hade aldrig träffat hyresvärden och hade ännu ej betalat hyran. Lund hade gjort upp allt det där och sagt dem, att han skulle ordna saken till dess Victor komme ut igen.

Huset tillhörde Nordling, som egt det i många år, och som nu, för att hjälpa de olyckliga, låtit de förra hyresgästerna flytta och i stället genom Lund erbjudit dem våningen. Nu ville de göra ett besök för att om möjligt uppmuntra fru Boring och hennes dotter.

Då de kommo till förstugudörren, hörde de Nannas rop och skyndade upp. Ett par ord gjorde allt klart för dem. Lund skyndade fram till fönstret men hörde blott plaskandet af den fallne i vattenkaret där nere. Då rusade han utför trappan för att likväl fånga honom. Han kom en minut för sent. Förtretad återvände han till fru Borings rum.

— Var det verkligen Quist, som vågade sig upp här?

— Ja, det var han, och jag måste skrika på hjälp, ty han ville icke gå, fast jag flera gånger uppmanade honom därtill.

— En sådan usling! Men hvar är då Er mor?

— Hon fick ett bref från herr Stral, att hon genast borde komma dit, ty de hade fått vidare upplysningar om den där stölden och trodde nu nästan att Victor var oskyldig.

— Från Stral! utropade Nordling häpen.

— Ja.

— Det kan väl aldrig vara möjligt.

— Se här. Hon lemnade brefvet kvar hemma.

— Från Stral?

— Han sände en kusk hit med droska, så att hon skulle våga sig ut.

— Det måste ändå vara ett misstag. Jag har icke hört honom säga ett ord om det där på länge.

Sedan Nordling läst igenom det lilla brefvet, skakade han på hufvudet.

— Det här står icke rätt till. Hon har blifvit narrad.

— Hur skulle hon kunna bli narrad? Det är ju unge herr Stral som skrifvit brefvet.

— Ja det är hans namn, men jag tror icke, att den äldre herr Stral har reda på det här.

Nu trädde Lund närmare dem. Han hade läst brefvet och lagt det ifrån sig.

— Förstår Ni det icke ännu? vände han sig med ett litet leende till Nordling.

— Nej, jag begriper det ej.

— Den unge Stral har skrifvit brefvet. Han gjorde det för att locka ut fru Boring, och medan hon var borta, fick Quist tid att gå hit och förolämpa fröken Nanna. Det är ju klart som dagen. Ni skall få se, att då hon kommer tillbaka, har hon ingenting vunnit med sin resa.

— Men, herr Lund, om hon blefve narrad ut från sitt hem, hvem vet då, hur det går med henne? Hon kunde kanske bli mördad eller förd till någon plats, från hvilken hon inte hittar hem igen.

— Ni har rätt, det är möjligt, men dock icke troligt. De där unge herrarne ha varit litet för tanklösa i detta tilltag. Stral har skrifvit hela sitt namn under brefvet, och Quist vågade sig hit. Det kommer att bli ett dyrt nöje för dem. Ni blef väl förfärligt rädd, då Ni fick se, hvem det var som kom?

— Ja, nog blef jag rädd, men på samma gång kände jag mig stark nog att trotsa honom. Han är feg på samma gång han är djäif.

— Han skall icke återkomma för att skada Er, därom kan Ni vara viss.

— Huru skola vi då handla med honom?

— Lämna det åt mig. Jag skall i morgon tänka öfver saken och styra som jag anser bäst.

— Ack, Ni gör så mycket för mig, herr häradshöfding! Hur skall jag kunna tacka Er?

— Det blir nog bra med den saken. Men nu hör jag steg i trappan. Undrar just om det icke är Er mor, som kommer.

Nanna sprang till dörren och öppnade, och mycket riktigt, det var fru Boring, som återvände hem. Sedan kusken kört omkring med henne på gatorna en timme, såsom hans order lydde, återvände han med henne till hennes hem, och bad henne stiga ur. Både förvånad och förtretad lydde hon och steg uppför trappan.

— Mamma, du kom då hem igen med lifvet! Har ingen olycka händt dig?

— Nej, mitt barn, icke precis någon olycka, men man har behagat skämta med en olycklig gammal kvinna.

— Han ville Er ingenting?

— Det vet jag icke, ty jag har suttit i vagnen hela tiden, och kusken har kört omkring på gatorna med mig. Nu stannade han här och bad mig stiga ur.

— Var det icke det jag sade! utropade Lund. Det var en uppgjord plan mellan de där båda uslingarne.

— Hvilka uslingar?

— Unge herr Stral och hans vän Quist. Den sistnämnde har under Er frånvaro hälsat på i Ert hem och förolämpat fröken Nanna.

— Store Gud! Hur mycket skola vi då utstå? Hon började gråta och dolde ansiktet i sina händer. Om några ögonblick frågade hon:

— Finns det då ingen möjlighet att komma ifrån de ondas förföljelser?

— Jo, vi hoppas nu kunna ordna det för eder. Var nu icke så ledsen för det här, ty ingen olycka har skedt, Gud ske lof, och jag skall åtaga mig besväret med rästen. Vi ämnade oss upp till eder i kväll för att prata bort en liten stund. Herr Nordling här är eder hyresvärd, hvilket i kanske icke veten af.

— Är det herr Nordling som rår om huset. Då förstår jag, hvarför vi kunde få det. Haf tack min herre, att Ni icke stötte bort ett par olyckliga kvinnor, hvilka icke mera ha något i världen att stödja sig vid.

— Hvarför skulle jag vägra att hyra ut mitt hus till Eder?

— För Victors skull.

— Han är en af de bäste och hederligaste unge män jag känner. Gud gifve att alla vore såsom han.

Under det de samtalade, lugnade sig fru Boring igen, och Nanna kände sig litet mera trygg än förut.

— Hon var räddad från Quists förföljelse, och hon trodde Lunds ord, att han skulle styra det så, att ingen mera sådan förföljelse komme ifråga. Då de båda gästerna voro redo att gå, sade herr Nordling:

— Jag tycker vi kunde gärna tacka Gud gemensamt, för att han ledt äfven det här till en god utgång. Han skyddade fru Boring under hennes utfärd, han bevarade fröken, då uslingen kom hit, och han styrde våra steg, så att vi kommo i rätt tid för att hjälpa, om så hade fordrats.

— Ack ja vi böra tacka Gud. Han är ändock god emot oss, midt under det han pröfvar oss mycket och tuktar hårdt.

Nordling böjde knä och så gjorde de öfriga, och han bad med hög röst och med öppet hjärta samt tackade Gud, som i så stor nåd leder dem som på honom förtrösta, samt att han styrer allt så, att det rätta och goda segrar till slut.

Efter bönen sade Nordling och Lund farväl, lofvande att snart komma upp igen. Då de hunnit ner på gatan, sade häradshöfdingen:

— Vi få icke låta det här passera längre. Det ser ut som vore det en uppgjord plan af Quist och Stral att förfölja dessa stackars människor och förstöra hela deras lycka och frid. Det får icke gå längre.

— Nej vi skola taga i håll med det. Inom kort få vi nog se, att herrarne börja draga sig litet tillba-

ka. Blumendal torde icke dröja så länge, innan han slår, och om man då icke lägger guld i hans hand så var öfvertygad om, att hans slag faller tungt.

— Har Ni talat med honom nyligen?

— Ja, för ett par dagar sedan sade han mig, att David Stral är i mycket hård knipa.

— Han blir i ännu värre snart nog.

De skildes och gingo hvar och en till sitt, båda två beslutna att göra hvad de förmådde för att rädda familjen Boring.

TJUGUFÖRSTA KAPITLFT.

Öfverfallet på juden.

Genomfrusen och drypande af vatten stod Quist ett ögonblick på gatan, stilla och orörlig, innan han rätt kunde bestämma sig för åt hvilket håll han skulle gå. Men när han besinnat sig litet, vandrade han med raska steg därifrån, hållande sig på den mörkaste sidan af gatan. Han gick hem, klädde om sig och begaf sig ut igen. Han var viss om att träffa David på Tre Remnare, och han hade rätt i sitt antagande. När han kom till källaren, satt David där, halffull och oregerlig.

— Här kommer den stackars Quist, sade David då han fick se sin vän. Hvar har du hållit till.

— Ute en stund i affärer. Går det mycket lustigt till här i kväll?

— Mycket lustigt. Fyll ditt glas, drick, njut, ty det går snart förbi.

— Hvilket?

Alltsammans. Har du ej hört att man skall dric-

ka ur sitt glas, ty döden väntar på en. Du lefver inte länge, Quist.

Det var blott ett skämt af en halffull man, men det gjorde ett dåligt intryck på den nykomne.

— Jag är ju bara unga karlen, svarade han, i i det han fyllde sitt glas som David uppmanat honom att göra.

— Och du lefver icke tills du blir hundra år, det skall du få se.

— I det fallet ger jag dig rätt. Men prata nu icke mera om döden. Låtom oss sjunga om lifvet och sällheten i stället.

— Ja låt oss göra det. Lifvet bor i drufvans saft sällheten i - - i - - ja, i hvad ligger sällheten.

— I att få sin vilja fram i allt, svarade Quist, som ännu var nykter.

— Du är en stor filosof, du borde bli en större man ännu, om du får lefva.

— Prata inte nu vi skola dricka.

Och de drucko och fröjdade sig såsom de vangtvis brukade, och kommo hem först framemot morgonen. Dagen därpå voro de båda två dåsiga och trötta men det gjorde ju mindre. Quist passade på och yttrade till David strax före middagen:

— Tror du inte vi borde taga oss ledigt i eftermiddag?

— Det går inte. Gubben är vid dåligt lynne.

— Men vi kunna gå litet tidigare.

— Vi kunna försöka. Skall jag gå med i kväll.

— Ja det måste du till en början.

— Jag skall vara färdig.

Detta var allt de sade till hvarandra under hela

dagen, men på kvällen skulle de samtala mera, när ingen annan hörde dem. Klockan var icke mer än fyra, då Quist lade ifrån sig pennan och beredde sig till att gå. Grosshandlaren var själf inne på kontoret och såg bort till den unge mannen.

— Ni ämnar väl icke sluta arbetet så tidigt?

— Jag måste bedja Er om ursäkt i dag, men jag mår icke väl.

— Håll Er inne litet mera om nätterna, så mår Ni bättre.

— Jag vet icke om jag på något sätt försinkat mig ute.

— Icke i Ert tycke kanhända, men se till att Ni sköter Er bättre hädanefter.

— Vill Ni tillåta mig att få fritt de återstående timmarna af dagen?

— Ja Ni kan gå.

— Tack så mycket.

Vreden sjöd inom Quist för hvad han kallade en förolämpning af den gamle, men han sade ingenting, utan under tystnad tog han hatt och rock och aflägsnade sig. David hade redan gått förut. Nu skulle de utföra den plan de uppgjort kvällen förut, och därför måste de hafva tid. De hade sin bestämda mötesplats och dit gick Quist genast. David kom icke förrän litet senare.

— Hur menar du nu Quist? Om du skall göra hvad du sade, så kan jag icke inse hvad jag har där att göra.

— Du måste gå med första gången ty jag får besöka gubben två gånger i kväll.

— Å, är det på det sättet.

— Jo jo men. Du skall gå med först och göra klart för honom, att du i morgon kan betala alla dina skulder, och att du vill veta precis på öret hur mycket det är.

— Och vidare?

— Sedan skall du, innan vi gå dit, skrifva ut reversen åt mig så att du kan gifva mig den i samma ögonblick du får den andra af mig.

— Är det så brådt med den?

— Ja det kunde hända att jag icke blir synlig på en tid, sedan jag får den. Skulle jag icke komma till arbetet i morgon bittida, så kan du säga till din far, att jag nödgats resa bort på en tid, och att han gärna kan anställa någon annan i mitt ställe.

— Det skall jag göra precis som du säger.

— Det är bra.

— Hur dags skola vi gå till juden tillsammans?

— Klockan sex tänkte jag.

— Och hvad tid går du dit ensam?

— Sedan vi fått supera på något fint ställe, ty det behöfves en god supé, innan man utför ett sådant arbete.

— Du skall få det, en af de finaste du kan önska dig.

— Det låter bra.

— Är det något annat du vill att jag skall göra?

— Icke mera än att, då du af juden får veta hur mycket du är skyldig honom, förhåller dig tyst medan jag talar med honom.

— Det är en lätt sak.

— Då är allt bra.

Klockan sex voro de hos den gamla Blumendal. De knackade på dörren från gården och blef insläppta på kontoret. Juden mottog dem med mycken artighet.

– De unga herrar komma på den dag, den timme för att petala de små skulder, sade han, vänligt småmysande.

— Vi måste hit i kväll för att säga Er att Ni i morgon skall få allt jag är skyldig Er. Vi önska nu veta, precis på öret hur mycket det är.

— Detta vara micket lätt att få veta. Jak skall se efter i mina pöcker.

— Ni har väl icke varit nog oförskämd att införa mitt namn i Edra böcker.

— Icke det namn, icke det namn, plott det rummer. Alla hafva de nummer i mina pöcker.

— Han framtog en stor tjock kontorsbok, bläddrade däri några ögonblick och stannade så vid en fullskrifven sida. Han behöfde icke räkna ty det hade han gjort förut. Han nämnde blott summan och såg sedan väntande på de båda gästerna.

— Ni menar väl icke, att jag är skyldig så mycket? frågade David litet förbluffad, ty summan var mycket större än han hade väntat.

— Detta vara just den summa, alldeles den summa, icke ett öre orätt.

— Det kan icke vara möjligt. Har Ni mina reverser här?

— Jak hafva dem här. Vilja den unge herrn se dem?

— Om Ni har dem nära till hands så vore det bäst.

Juden tog fram ett skrin, som stod bredvid skrifbordet, öppnade det och framtog en packe reverser, bland hvilka han letade upp alla, som David gifvit honom, Han nämnde summan i den ene efter den andre, sade dato, då de blifvit gifna samt förfallodagen, och David hörde på utan ett ord, utan en anmärkning. Då Blumendal slutat, sade den häpne gäldenären?

— Det är bra. Jag tror Er. Ni skall få pänningarna i morgon bittida eller kanske i bästa fall litet senare i kväll, ty jag väntar få pänningar om en stund för detta ändamål.

— Kommer den unge herrn hit med dem själf?

— Jag kan icke säga det för säkert, men skulle jag ej hafva tid, så sänder jag någon pålitlig person hit med dem.

— Sannolikt kommer jag hit med dem, inföll Quist och om Ni har mig att göra med, är det, som herr Stral kommit själf.

— Micket riktigt, micket riktigt, den unge herre kan komma.

— Ni har många affärer att sköta, som det ser ut af den stora packe reverser Ni har där.

Para små papper, intet af värde. Jak vara en fattig man.

— Det tror jag knappt. Ni har säkerligen icke så litet. Är Ni icke rädd att bo ensam, då Ni har så många värdepapper hos Er?

— Jak aldrig vara rädd. Jak låsa dörren väl och sofva mycket pra. Jak bara en fattig jude.

— Hvad, sofver Ni här inne på kontoret?

— Hvarje natt. Jak icke vara rädd. Jak vara en fattig man.

— Jag trodde Ni hade familj.

Juden började skratta.

— Jak hafva familj, men de bo på annat håll. Jak vara ensam här alltid, det vara micket pra för mik.

Nu visste Quist hvad han ville veta, och hans blick följde juden då denne åter ställde skrinet bredvid sitt skrifbord. Då de nu hade uppgjort med honom om att betala senast dagen därpå gingo de sin väg, under många artighetsbetygelser från den gamle ockraren.

David höll sitt löfte och bestod Quist en alldeles utmärkt supé och under det de åto, samtalade de om huru lyckligt det skulle bli att vara befriade från juden och alla hans reverser.

— Har du skrifvit den andra? frågade Quist, då de sutto vid sina cigarrer och sin punsch.

— Ja, du skall få se den, men du får den icke förrän jag får den andra, ty äfven mot vänner bör man vara försiktig.

— Det gör du rätt i. Försiktighet är en dygd.

— Han genomläste reversen och fann den i sin rdning samt återlämnade den till sin vän. Då klockan slog nio, steg Quist upp. Han var redo för sitt verk, och han skulle utföra det med glans därom var han öfvertygad. Han tog upp en liten flaska ur fickan, skakade den och betraktade innehållet.

— Hvad är det där? frågade David

— Några droppar, som jag måste använda i kväll. Det är oskadliga droppar som dock kunna hjälpa mig.

— Gå bara inte för långt.

— Var icke rädd. Jag vet hvad jag gör.

— Hvar skall jag vänta dig?

— Du vet att strax till höger om judens gård är en liten gränd. Gå in i den och stanna där trettio steg från gatan. Där är ganska mörkt, och om du står tätt intill väggen skall ingen märka dig. Jag vet då hvar jag skall finna dig, när jag är färdig, och jag är förvissad om, att allt skall gå mycket väl.

David följde icke med genast, han satt kvar vid bordet en god stund efter Quist gått sin väg, och under tiden tog han upp den nyskrifna reversen och betraktade den noga. Sedan log han ett elakt, listigt leende. Han framtog ur fickan en oskrifven blankett och ifyllde den med samma omsorg, som han ifyllt den första, men han lät nu summan bli mycket mindre, blott tvåhundra femtio kronor, men han hade skrifvit den så, att Quist icke skulle kunna märka annat, än att den var på samma summa som den första. Han hade nämligen skrifvit tjugufem tusen öre hvilket Quist icke skulle kunna upptäcka i mörkret. Han skrattade. Han skulle lura sin vän, men han måste göra det för att rädda sig själf. Då man är så trängd, som han var då, tyckte han sig nästan hafva rätt att offra någon, och för att han icke själf skulle behöfva vara offret, måste vännen Quist släppa till sig. Visserligen insåg han att Quist snart skulle upptäcka förfalskningen, men det vore då ingenting vidare för denne att göra än nöja sig med det lilla han fått. David tyckte sig själf kunna vara säker då, ty då hade han ju judens alla reverser i sin hand. Icke heller skulle Quist kunna anklaga honom för hvad han gjort mot Borings, ty i detta hade ju Quist lika mycken del som han.

Sakta och makligt lämnade han det varma och

präktig rum, där han superat, och gick långsamt mot den plats där han skulle möta Quist. Denne hade skyndat på stegen, ty det hade blifvit kallare och han var icke så väl klädd. Äfven han log kanske lika listigt och elakt som David och därtill mera segergladt än denne.

Quist var en afsigkommen stackare. Han hade själf varit orsaken till, att han fallit så djupt, och ehuru han ännu fick arbete hos grosshandlare Stral, var detta intet bevis för, att han var värd det. Han var en af de allra uslaste karaktärer man kunde träffa. Han trodde sig nu hafva David i sina klor lika säkert som juden visste sig hafva honom i sina, och den vänskap Quist offrade David var alltigenom själfvisk. Det var icke för att han värderade David så mycket, som han alltid var med honom, men på grund af den nytta han drog af bekantskapen. Han ansåg sin rike vän i högsta grad dum, men det aktade han sig nog för att nämna, och han ockrade så mycket som möjligt på dennes dumheter, under det han smickrade och berömde honom på allt sätt.

Hunnen till Blumendals butik, såg han att denne var stängd. Således måste han gå den andra vägen. Det brann ljus inne på kontoret. Sakta knackade han på dörren.

— Hvem är det? frågade Blumendal i det han öppnade den lilla luckan på dörren.

— En, som vill betala Er en hel del pängar, min käre herr Blumendal.

— Hvem då?

— Det är den summa Ni skulle ha af herr Stral.

— Den skulle jag få i morgon.

— Men som han lyckades få pänningarne i kväll ville han genast betala. ty såsom jag förstår, så besparar det honom omkring ett par hundra kronor, om det betalas nu. Är det icke så.

— Micket rätt, micket rätt. Hvad heter Ni?

— Hör Ni icke på rösten, att jag är Quist, Strals vän.

— Ja, jak höra det nu. Jak skola öppna på det ögonplick.

— Och det gjorde han äfven. Quist steg in. Ingen människa fanns där inne utom juden själf, och Quist såg sig omkring för att öfvertyga sig om, att han hade utgången fri. Han ämnade verkligen göra ett allvarsamt försök att lura af juden alla reverserna.

— Vill Ni vara god leta fram de där eländiga papperen, så skall Ni få Edra pängar.

— Det är ganska micket pängar Ni skall gifva mik.

— Ja det är icke så litet. Ni har väl reverserna här fortfarande?

— Naturligen. Ni skola få dem.

Han framtog samma låda som han förut på kvällen ställt på bordet, och Quist gick närmare. Men juden var försiktig och klok.

— Sitt stilla där unge herre, tills Ni räknat upp pängarne, sedan kan Ni komma hit och taga papperen.

— Åh, Ni är visst misstrogen. Som Ni vill då.

— Han såg juden draga fram reverserna, och under tiden höll han sin plånbok i handen. Men då han åter satte sig i soffan, upptog han sin näsduk, satte den lilla flaskan emot den och riste till, hvaref-

ter han luktade på näsduken, liksom insöpe han någon fin parfym. Juden gaf akt på alla hans rörelser.

— Den unge herre tycka om luktvatten, sade han skrattande.

— Ja, jag har den lilla svagheten, särskildt när jag är på en plats, där det eljes icke luktar så godt.

— Jak vet det icke lukta så godt här. Alla gam-

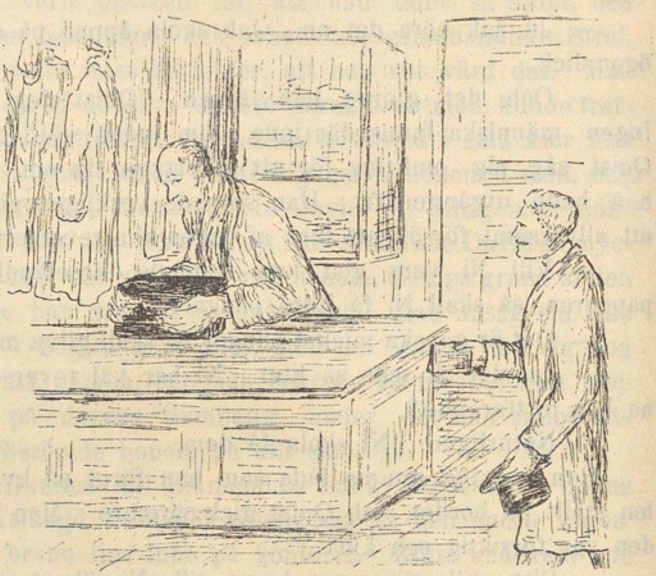

Han framtog samma låda som kvällen förut, och Quist gick närmare.

la saker lukta illa.

— Jag skall parfymera luften litet åt Er. Har Ni papperen klara?

— De äro alla här.

Då Quist första gången fört flaskan till näsduken

hade han icke tagit ur korken. Nu gjorde han det dock och slog nästan hälften af innehållet på näsduken, hvarefter flaskan nedstoppades i fickan igen. Sedan öppnade han sin plånbok, gick närmare och lade den på bordet, så att Blumendal kunde se en mängd sedlar lysa fram därur. I samma ögonblick lade han äfven med en snabb rörelse näsduken öfver judens näsa och den gamle mannen gaf till ett rop.

— Tig gubbe, hväste Quist, och Blumendal bleknade ty han kände ångorna af kloroforn slå sig åt hufvudet. Quist räckte sig öfver bordet för att nå reverserna, men gubbens hand låg ännu på dem och med den andra tryckte han, utan att Quist märkte det, på en liten knapp under bordskifvan. Vid denna tryckning ringde en klocka i butiken, och dörren därifrån slogs upp på vid gafvel. Två män störtade in på kontoret och Quist hoppade tillbaka af förfäran. Aldrig hade det fallit honom in att juden kunde hafva någon gömd inne i den mörka och illaluktande butiken. Blumendal hade förlorat sansen och Quist stoppade näsduken i fickan, under det han med stor sinnesnärvaro började söka i sin plånbok efter pänningar De nykomne läto dock icke föra sig bakom ljuset så lätt. De kastade sig öfver honom, och en kort brottning uppstod men som de voro stora och starka män måste Quist inom ett ögonblick gifva med sig.

— Hvad, blir man öfverfallen här då man kommer och skall betala pänningar, skrek Quist.

— Nej det är Ni som öfverfaller. Hvarför har Ni gjort gubben sanslös?

— Har han blifvit det så är det icke mitt fel, men jag förstod att det var någonting i olag med ho-

nom ty han blef så blek, när jag höll på att taga fram pänningarne.

— Ni ljuger. Ni öfverföll honom. Det luktar ännu kloroform här inne.

Quist var nu så illa ute, som han någonsin i sitt lif varit. Att ljuga längre gick icke för sig, och att komma undan var omöjligt. Skulle han nödgas gifva upp striden, skulle han såsom en brottsling nödgas föras till polisen. Han hade hela tiden försökt till det yttersta, tänk om han nu skulle råka så illa ut. Skuldet ändock ske till sist, nu när han var så nära att vinna något för egen del. Skulle han nödgas gifva sig för en eländig gammal judes sinnesnärvaro i farans ögonblick.

— Mine herrar, yttrade han med någorlunda bibehållet lugn, detta är ett misstag, ett missförstånd. Herr Blumendal har förlorat medvetandet, och jag kan icke uppgöra med honom nu. Jag skall återkomma i morgon bittida ty jag hoppas, att han blir återställd till dess.

— För hvem gör Ni upp affärer.

— För herr Stral.

— Å, honom känna vi. Ni kan lämna plånboken där såsom säkerhet för att Ni kommer tillbaka.

— Men däri har jag herr Strals pängar.

— Det gör ingenting, han får igen hvartenda öre i morgon, då Ni kommer. Här stjäles ingenting. Herr Blumendal är en ärlig affärsman Ni kan lita på det.

— Nåväl jag ser ingen annan utväg att reda mig ur detta kinkiga läge, hvilket jag beklagar, ty herr Stral ville mycket gärna att hans affärer skulle redas

upp i kväll. Men som det nu är går det icke. Vid hvilken tid kan tag få komma i morgon bittida?

— När som hälst efter klockan sju.

— Då skall jag komma just vid sjutiden. God natt mina herrar. Jag hoppas herr Blumendal blir snart frisk igen.

Han närmade sig dörren, och en af männen öppnade den för honom. Glad öfver att hafva sluppit undan så billigt var han icke sen att aflägsna sig. Då han kom ut i porten, framtog han ur fickan en bundt papper, som han sedan höll i handen, under det han närmade sig den plats, där han visste att David väntade. Han var svett, men på samma gång frös han. En värre stund hade han aldrig i sitt lif varit med om.

— Fick du dem? hviskade Davids röst, så snart han kom nära nog.

— Ja se här. Han räckte vännen den lilla pappersbundt, som han nyss förut tagit ur fickan. David grep dem utan att kasta en enda blick på dem och gömde dem väl. I utbyte gaf han Quist den af honom själf förfalskade reversen. Quist sökte att i mörkret läsa den och tyckte sig se siffrorna vara som de borde, hvarför äfven han med förnöjd min stoppade sin skatt i ficka.

— Nu är det bäst vi skynda på härifrån, sade han sedan. Juden kan inom kort komma till sans igen och då skall han icke dröja att tillkalla polis och låta förfölja mig. God natt med dig. Kommer jag icke på arbetet i morgon bittida, så vet du att jag nödgas resa bort på en liten tid.

— Är du tvungen till det?

— Jag vet icke med visshet ännu, men kanske måste jag det. Säg innan vi skiljas har du några pängar på dig?

— Ganska litet.

— Låt mig få hvad du har. Du kan räkna af det på reversen då jag en gång begär att få den inlöst. Jag är nu i behof af litet, och du kan ju hjälpa mig.

— Du skall få det. Se här.

— Han tog upp några sedlar af ganska hög valör och räckte dem till Quist, hvilken, då han fått dem försvann i grändens mörker, lämnande David att gå hvart han ville. De logo båda då de skilts åt, ty David trodde sig hafva spelat Quist ett mycket fint spratt och Quist ansåg sig hafva lurat David så grundligt som en människa kan lura en annan.

David gick till en krog, där han för en liten stund slog sig ned i ett ensamt rum för att se igenom alla sina reverser, men han bleknade då han läste den första, ty han såg att den icke var en äkta. Så var det ock med alla de andra, och han var nära att skrika af vrede, då han sålunda fann sig bedragen. Som han nu inga pänningar hade med sig, stannade han icke länge utan gick hem.

Quist hade också gått hem, och han var lika ifrig som David att få se sin skatt. Han lade reversen på bordet, tände en cigarr och satte sig sedan ner för att riktigt njuta af skatten. Han kände sig genomlycklig öfver att åter vara i besittning af en så pass stor rikedom. Men om David blifvit förargad och äfven rädd, så blef Quist i sin tur alldeles förtviflad, ty för honom gällde det mera än så. Han såg och såg på reversen, läste den om och om igen, men hur han

än läste, kunde han icke få det till annat än tjugufem tusen öre, det vill säga tvåhundra femtio kronor. Detta var allt. Han sprang upp, gick omkring i rummet och slog med armarna som en galning. Han hade låtit bedraga sig, då han var så viss om att han bedragit den andre.

De voro båda två lika stora uslingar och när sådana börja att spela falskt med hvarandra, förlora vanligtvis båda parterna. Den natten sof Quist knappast en blund, han var för mycket upptagen af tanken på sin stora förlust. Han kände sig dock någorlunda lugn vid tanken på hvad som skett hos juden, ty såsom det aflupit där, skulle Blumendal säkerligen icke företaga sig något för att fånga honom, Han hade ju plånboken såsom ersättning för skadan han lidit. Visserligen var det icke så mycket pänningar i den men det var likväl en så pass stor summa, att en sådan man som Blumendal skulle vilja behålla den, om han kunde få.

Hvad skulle han nu taga sig till. Att rymma från staden var nu icke lönt. Han skulle i stället gå till sitt arbete utan att frukta, och om David sade något, så hade han ju också något att försvara sig med. Han kunde bli drifven ur tjänsten, men det gjorde icke så mycket. Han finge då börja på nytt igen och kämpa för att få något, och det ville han göra med all den kraft, som fanns hos honom, och han trodde sig kunna vinna seger.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Förtroliga samtal.

Jag tycker icke om Quists uppförande på sista tiden, sade grosshandlare Stral till sin kassör då Quist gått sin väg så tidigt på eftermiddagen. Han är slarfvig i arbetet, tycker jag, och han kommer och går allt efter behag.

— Att Ni icke märkt det förr. Han har varit likadan hela tiden sedan han kom hit

— Det är bäst jag börjar hålla efter honom, ty i annat fall tror han sig kunna göra som han vill i allting.

— Alldeles rätt. Men Ni skall få se att det blir icke så lätt för honom att reformera nu. Han är unge herrns vän, och han tror sig fördenskull liksom hafva litet rätt att handla efter behag.

— Unge herrn skall själf få börja att arbeta på annat sätt än han hittils gjort. Jag är trött på deras själfrådighet, och de måste lära sig lyda.

Han satte sig i soffan och tänkte öfver litet af

hvarje, men väcktes snart ur sina tankar af, att häradshöfding Lund inträdde.

— Tänd lamporna, Carlen, befallde grosshandlaren den unge skrifvaren, hvilken genast lydde honom. Häradshöfdingen trädde fram och hälsade.

— Säkerligen känner grosshandlaren igen mig? Vi träffades, då målet mot Boring var före.

— Ja, jag minns Er mycket väl. Kan jag på något sätt stå Er till tjänst?

— Ja, genom att lyssna till mig några minuter.

— Med största nöje min herre. Var god och sitt ner.

Häradshöfdingen såg sig omkring, liksom för att förvissa sig om att icke alltför många lyssnade till, hvad som skulle sägas. Grosshandlaren märkte hans blick och sade till Carlen.

— Ni kan sluta med arbetet nu, om Ni icke har något särskildt som måste utföras. Då de andra tagit sig fritt, kan väl också Ni få en liten stund för Er egen del, ty Ni plägar fylla Er plikt i vanliga fall.

Carlen steg upp, bugade sig och slog ihop sina böcker, hvarefter han tyst aflägsnade sig.

— Ni vill kanhända hafva ett helt och hållet privat samtal?

— Ja på sätt och vis, men att herr Nordling hör det gör ingenting. Han vet redan förut hvad jag vill säga, och han bör vara med nu.

— Jag hör Er min herre.

— Det är om Er herr son, samt en skrifvare vid namn Quist, som jag kommit för att tala med Er.

Grosshandlaren teg och bidade, hvad som komma skulle, och häradshöfdingen fortsatte:

— Sedan herr Boring på ett så sorgligt sätt dömdes och sattes i fängelse, ha de båda nyss nämnda ungherrarne icke låtit något tillfälle gå sig ur händerna att förfölja och smäda fru Boring och hennes dotter. I går kulmiderade deras onda uppsåt i en händelse som torde komma att få mycket svåra följder för dem själfva.

— Har min son förföljt dem?|

— Ja, sorgligt nog, och han har äfvenledes förolämpadt dem. Dock har han i de allra flästa fall låtit Quist handla för dem båda.

— Och hvad skedde i går?

— Först vill jag fråga Er, om Ni bedt Er son skrifva det här brefvet?

Han räckte grosshandlaren det bref som fru Boring fått kvällen förut. Den gamle herrn läste det sakta och noggrant, och då han var färdig, svarade han:

— Nej jag vet ingenting därom. Har min son skrifvit det där.

— Ni torde se det af hans underskrift. Fru Boring fick det där brefvet i går afton, och naturligtvis blef hon mycket glad däröfver, att sanningen ändtligen höll på att komma i dagen. Hon skyndade ner i den väntande droskan och blef af kusken körd omkring staden en hel timme, hvarefter hon åter blef ombedd att stiga ur vid sin egen dörr.

— Det hände väl icke henne någon stor skada? frågade grosshandlaren med stor oro.

— Nej ingenting, men det var icke egentligen henne man ville något ondt. Uunder det hon var ute fick hennes unga oskyldiga dotter besök af herr Quist

hvilken på inga villkor ville aflägsna sig ur huset, och som visade den mäst hänsynslösa närgångenhet. Gud allena vet, hvad som händt, om hon icke lyckats ropa på hjälp och sålunda räddat sig själf.

— Fanns det då någon i närheten som kunde hjälpa henne?

— Som bättre var, så kommo vi, jag menar herr Nordling och jag dit just då. Vi ämnade oss till fru Boring för att tala med henne, hon bor nämligen i herr Nordlings hus, och vi hörde fröken Borings rop då vi voro på gatan.

— Och mannen?

— Han hoppade ut genom ett fönster, gled ned utför stupröret och lyckades undkomma för tillfället, men det betyder icke så mycket. Vi ha honom i alla fall, ty vi känna honom och han måste ha sitt straff.

Jag hoppas han får det. David var väl icke med?

— Icke där, med han kunde väl ha sin del i detta. Det var han som skref brefvet hvilket lockade fru Boring bort från hemmet.

— Ack min Gud, hvad skall det bli af detta tilltag. Min son gör sig skyldig till dylika låga handlingar.

— Följden blir att han fördärfvar sig till både kropp och själ.

— Hur är det med de där Borings. Äro de hederliga människor?

— Ja min herre, de äro så hederliga, som de bästa jag känner, och den unge mannen, som ännu försmäktar i fängelse, är den bäste unge man jag är bekant med.

— Jag vill tro Er, och dock kunde han gifva vika för frestelsen och bestjäla mig.

— Det syntes så då, men var icke alldeles så säker. Det torde bli en ny rättegång om detta, och ve då dem, som genom sina ränker bringar en oskyldig man att ett halft år sitta i fängelse.

— Ni tror då ännu på hans oskuld?

— Han har icke tagit edra pänningar mera än jag gjort det, var öfvertygad därom.

— Hvem gjorde det då?

— Det skall Ni få veta då tiden. Nu är det icke om honom jag önskar tala med Er, men jag tro att Ni borde taga i håll med Er son för att få honom litet annorlunda. Om han från denna stund närmar sig fru Boring och hennes dotter så låter jag ögonblickligen häkta honom.

— Jag skall försöka att taga vara på honom och hvad herr Quist beträffar så kan Ni göra med honom hvad Ni behagar.

— Han blir i morgon bittida häktad för hemgång och han torde icke slippa undan med tilltal endast för denna förseelse utan fa stå till rätta för mycket mera.

— Jag tackar er herr häradshöfding, för att Ni kom och upplyste om dessa ting. Jag skall tala med min son om det så snart han kommer hem.

— Gör det och sök få honom att ändra uppförande och sinne.

— Hur är det, den där Boring är ännu icke utkommen från fängelset?

— Nej, det dröjer ännu litet, men hans strafftid är dock snart slut.

— Jag är ledsen för hans skull, men det onda är skedt och kan icke mera ändras.

— Det tyckes så, men det skall dock ändras inom kort. Nu farväl herr grosshandlare. Ursäkta att jag upptagit Er dyrbara tid.

Han bugade sig till afsked och gick, och grosshandlare Stral försjönk åter i djupa tankar. Om en stund vände sig grosshandlaren till Nordling:

— Visste Ni om det här? frågade han.

— Ja jag var ju med i går kväll.

— Hvarför sade Ni då ingenting till mig om det.

— Som Ni kanske mins, så tog jag mig för några år sedan före att någon gång nämna Er herr son då han icke gjorde allt som han borde göra, och Ni kände Er mycket förolämpad öfver min djärfhet. Nu vill jag icke mera lägga mig i det som angår honom, det är bättre för mig att under tystnad sköta mitt arbete.

— Men då David begår oädla handlingar.

— Det var för sådant jag då sökte rädda honom genom att tala med Er, och jag fick nog.

— Men det är icke under samma förhållande nu.

— Ungefär. Jag har för öfrigt icke mera något intresse för honom.

— Men Nordling, är Ni icke mera min gamle trogne vän, som Ni var förr?

— Jo, herr grosshandlare. Jag har varit hos Er nu i så många år, och jag vet, att Ni är en hederlig man. För Er skulle jag vilja göra hvad som helst men för Er son vill jag ingenting göra. Han har växt ifrån mig och Er med förresten.

— Vet Ni om något mera som han gjort och som kan kallas brottsligt.

— Åhja ganska mycket, men jag vill icke anklaga honom.

— Nordling, visa mig förtroende nu som förr.

— Ja det ville jag gärna göra, men det är vissa ting i hvilka jag måste tiga ännu. Häradshöfding Lund skall styra om det.

— Är det då något farligt åfärde?

— Kanhända. Nog får Ni vänta att få en hel del obehag för hans skull.

Grosshandlaren gick upp i sin våning. Han var mycket orolig och nedslagen. Den kvällen väntade han länge, att David skulle komma hem, och han kom omsider, upprörd och förargad. När han såg fadern sitta där, förstod han, att det skulle komma till ett uppträde af någon sort, och det ville han hälst slippa nu. Han kände sig icke i stånd att tala med någon just nu, åtminstone icke med lugn.

— Kom in i salongen, jag har något att säga dig sade fadern allvarligt.

— Är det något som är af nöden just i kväll.

— Ja.

— Men jag har en sådan hufvudvärk, att jag hälst vill sofva.

— Detta är mycket viktigt, och det är bäst du kommer nu, Hufvudvärken skall försvinna som en fläkt, då du hör, hvad det är fråga om.

— Men jag mår verkligen illa. Ni skall väl icke tvinga mig att sitta och prata, då jag är sjuk.

— Du är icke sjukare, än att du kunnat vara ute

tills så sent och då står du också ut med att höra på mig en liten stund.

— Kunna vi icke vänta tills i morgon?

— Nej jag vill tala med dig nu.

Grosshandlaren hade nu hunnit reta upp sig, och David kände igen den där tonen. Han kastade sig därför vårdslöst ned i en bekväm stol, sträckte ut benen och frågade:

— Hvad är det nu då. Säg fort ty jag är trött.

— Tala med litet större respekt, då du talar med mig.

— Åh, hvad är det nu som fattas.

— Det är förstånd som fattas dig, och mycket mera för rästen.

— Jag har aldrig haft något men af det. Man påstår att jag liknar min far mycket.

— Pojke om du säger ett ord till i den tonen, och på det sättet, så kommer du att ångra dig hela ditt lif. Det är på tiden för dig att minnas att du icke är min jämlike utan endast min son.

— Det har jag aldrig glömt, men jag kan icke inse, hvad jag gjort, som förtjänar snubbor på detta sätt så sent på kvällen.

— Hvad ondt har fru Boring och hennes dotter gjort dig?

— Ingenting, så långt jag vet, utom det att de äro släkt med den som bestal oss.

— Mig menar du, ty det var icke från dig något stals.

— Nåväl, från Er då.

— Och du säger, att de ingenting ondt gjort dig.

— Ingenting så långt jag vet.

— Hvarför ger du dig då till att förfölja och smäda dem, och hvarför lånar du dig till någonting så lågt, som att skrifva bref till fru Boring och locka henne bort från hemmet, för att en usling skall få tillfälle att intränga där och söka skada hennes stackars dotter?

— Det har jag aldrig gjort.

— Har du icke? Hvem har då skrifvit det här brefvet?

— Hvilket bref?

— Det jag har här.

— Var god låt mig se det.

— Nej, det kunde falla dig in att förstöra det, och jag har lofvat att återställa det till ägaren i morgon. Men jag skall läsa det för dig.

Han läste det bref som David på Quist begäran skrifvit till fru Boring, och som han fått låna af häradshöfding Lund, blott sedan han säkert lofvade att återlämna det följande morgon. David låtsade den största häpnad, då han hörde brefvet läsas,

— Hvad säger du nu? frågade fadern mörkt.

— Att det är förfärande oförskämdt. Det är ingen annan än den usle Quist, som kunnat göra sig skyldig till något sådant ty han har varit efter den där flickstackaren, det vet jag.

— Quist ja, och med din hjälp.

— Om det där brefvet är skrifvet i mitt namn, så har Quist gjort det själf för att narra de där människorna. Låt mig se på stilen.

Han närmade sig och fadern visade honom brefvet.

— Det är Quists stil, kan Ni icke se det. Den

uslingen, då har han gjort det så för att sedan kunna skylla på mig.

— Du menar då att du icke skrifvit det?

— Pappa vet väl att min stil är en helt annan.

— Jag har visst något som Quist skrifvit. Jag skall visa pappa det. Se här. Kan pappa se likheten mellan stilarne?

Grosshandlaren betraktade det bref han höll i handen och sedan det, som David visade honom, och han kunde icke neka till att stilarne likande hvarandra ganska mycket. David log ett segrande löje. Han hade på sista tiden roat sig med att söka efterhärma andras handstil, och det hade lyckats honom särdeles väl med Quists. Det hade kommit för honom, att det kunde vara nyttigt vid något tillfälle, och nu hade det blifvit så. Sålunda voro de stunder på kontoret då, han ej velat göra något till nytta, och som han i stället använde för att klottra fullt det ena papperet efter det andra, ändå icke blifvit precis utan nytta. När Quist bad honom skrifva det där brefvet till fru Boring, var han genast villig, men som han visste, att någon förtret kunde komma af det efteråt, skref han det med Quists stil, och denne tänkte aldrig därpå. Nu kunde David försvara sig och skylla alltsammans på Quist.

— Är det verkligen sannt att du icke skrifvit det här? frågade grosshandlaren ännu en gång, ännu full af tvifvel, ty David hade ljugit för honom många gånger förut.

— Tror pappa jag skulle stå här och ljuga i en så allvarlig sak. Han har gjort det för att lyckas i

sina uselheter. Är det något annat som pappa vill mig i kväll ?

— Du har varit med om att antasta fröken Boring?

— Icke alls. Jag var i sällskap med Quist en gång, då han tilltalade henne i Humlegården. Eljes har jag icke talat med dem eller närmat mig dem.

— Om du talar sanning för mig i allt det här, då är det bra, och då kan du nu gå till ditt rum.

David var icke sen att gå, ty han var trött af förhöret, och fruktade att om fadern frågade mycket mera, skulle han genom någon oförsiktighet kunnat förråda sig. Inkommen i sitt rum satte han sig vid bordet, framtog de falska reverserna och såg på dem ännu en gång mycket noga.

— Det här får Quist betala i morgon, sade han, hvarefter han gick till hvila, mycket tidigare än vanligt.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Ett förfärligt slag.

Snön föll i stora, väldiga flingor från den jemnmulna, grådaskiga himmelen, och gatorna voro genomsmutsiga, ty så snart flingorna nådde marken smälte de. Det var svårt att gå, ty det blef så slipprigt öfverallt, och de, som icke nödvändigt måste ut, höllo sig gärna hemma. Quist måste dock ut. Han åt sin frukost på ett litet kafé helt nära där han bodde, och sedan gick han till kontoret. Han hade icke sofvit godt den natten och kände sig nästan tröttare, än då han varit ute och svirat om med glada vänner tills inemot morgonen. Det hade händt så mycket kvällen förut, att han icke kände sig riktigt belåten.

Då han kom till kontoret, var David redan där och i arbete, något, som aldrig händt förut, så långt han kunde minnas. Quist hälsade helt kort och satte sig vid sin pulpet, där han fick sitta omkring en half timme, då grosshandlaren inträdde.

— Vill Ni vara god stiga in i mitt rum, herr Quist, sade han kallt. Jag har någon att tala med Er om.

Quist bugade sig, lade ifrån sig pennan och gick. Hvad skulle det månne bli af nu? Hade gubben reda på något af det som skedt? I förbigående kastade han en spörjande blick på David, men denne låtsade icke se det, och Quist förstod mycket väl, hvarför han tedde sig så. Han hade upptäckt skojet med reverserna, och nu var han förargad. Grosshandlaren hade redan satt sig, då Quist stängde dörren efter sig.

— Tror Ni Er vara värd att arbeta för mig? frågade principalen kärft.

— Jag förmodar det, ty i annat fall skulle jag knäppast hålla på därmed.

— Ni skulle icke? Anser Ni Er böra uppföra Er som hederlig karl, då Ni har Er syssla bland hederligt folk?

— Naturligtvis. Är det något som fattas?

— Det fattas Er heder, det vet Ni kanske förut.

— Mycket möjligt, men i så fall är jag icke den ende, som saknar den varan; vi äro flera olyckskamrater, skulle jag tro.

Grosshandlaren rynkade ögonbrynen.

— Ni är från och med denna stund entledigad från Er befattning hos mig.

— Som Ni önskar. God morgon, herr grosshandlare.

— Nej, vänta litet. Det är något, som jag önskar säga Er.

— Sedan Ni afskedat mig, har Ni ingenting mera med mig att göra, skulle jag tro. Ni kan träta med Edra drängar men icke med en oberoende man.

Svaret var litet hetsigt, men grosshandlaren fann sig.

— Ni är min dräng ännu, tills vi fått uppgöra

våra affärer. Först sedan kan Ni gå hvart Ni vill.

— Det enda som återstår på uppgörandet är, att jag hos kassören lyfter återstoden af min månadslön.

— Och därtill att Ni gör räkenskap för några fula streck, som Ni gjort Er skyldig till.

— Jag gör icke räkenskap för någon annan än för mig själf, ty jag är min egen herre.

— Men jag skall visa Er, att någon annan äfven har rättighet att fordra räkenskap af Er. Ni har skrifvit ett falskt bref i min sons namn och därigenom sökt skada en hederlig kvinna.

Nu var det Quists tur att bli häpen, och han visade det så oförställt, att grosshandlaren förvånades.

— Skulle jag hafva skrifvit ett falskt bref?

— Ja det har Ni, men det vill Ni naturligtvis icke erkänna.

— Aldrig i lifvet. Nog har jag gjort mig skyldig till många galenskaper, men ett falskt bref har jag aldrig skrifvit. Till hvem skulle det vara ställdt.?

— Till fru Boring.

— Åh, Ni vet om den affären. Då vill jag också upplysa Er om, att det är Er son, som skrifvit det.

— Nej, han har icke gjort det; han nekar.

— Ni kan ju bedja honom komma hit, så få vi höra.

— Må ske. Bed honom komma in.

Quist gick till dörren och vinkade åt David, som också genast kom. Han visste redan på förhand, hvad det skulle bli fråga om och hade beredt sig till försvar. Grosshandlaren vände sig genast till honom:

— Den herrn påstår, att du skrifvit det där brefvet till fru Boring.

— Jag har icke gjort det.

— David, sade Quist kallt, det är bättre för dig att erkänna det här, ty det räddar dig måhända från att behöfva bekänna andra ting, som du helst vill tiga med.

Tonen var så hotande, att det retade David.

— Skulle jag vara rädd att erkänna sannigen, då det är min egen far som frågar? Nu är Ni dum, herr Quist. Jag har icke skrifvit brefvet.

Hans ton var om möjligt ännu kallare, och han titulerade sin vän som herr Quist, något som icke händt, sedan de först blefvo bekanta.

— Vill Ni nu erkänna? frågade grosshandlaren. Men om David kände sig säker på sin sak, så var Quist lika säker som han.

— Herr grosshandlare, svarade han, och nu låg det både hot och hån i rösten, om jag verkligen förfalskat Er sons namn i det där brefvet, så kunde det kanske vara förlåtligt, men jag har icke gjort det. Om Ni nu börjar forska i våra affärer, så torde Ni där finna mycket, som är värre än så, och som det vore bättre för Er att icke veta.

— Ni fasthåller då vid Er utsago, att David skrifvit brefvet?

— Helt säkert, och han torde äfven vara villig erkänna det, om Ni frågar honom en gång till.

David hade bleknat litet, ty han måste medgifva, att Quist hade öfvertaget i denna strid. Dock ville han för intet pris erkänna sig vara brefvets författare, och han skakade på hufvudet. Grosshandlaren vände sig åter till Quist:

— Jag skall icke fråga Er mera, ty Ni vill icke

gifva annat än krokiga svar, men Ni blir tvingad att stanna här, till dess Ni blir häktad.

— Tills jag blir häktad?

— Ja, det skall icke dröja så lång stund till dess.

— En sak, herr grosshandlare; på samma gång Ni låter häkta mig, dragos Er son in i en rättegång, som sannolikt kommer att sluta mycket illa för honom, och Ert namn skall dragas så djupt ner i smutsen därigenom, att Ni aldrig kan rentvå det. Tänk Er väl före, innan Ni gör som Ni hotat.

— Det är icke jag, som låter häkta Er, det är en annan.

— Mig gör det ingenting, hvem som häktar mig, men var öfvertygad om, att så snart jag blir det, är det också slut med namnet Strals anseende. Är det icke sannt David?

Nu kunde David icke förneka, att Quist hade rätt, hvarför han vände sig till sin far:

— Pappa, det är bättre att låta Quist gå, ty erkännas måste, att vi begått en och annan dårskap, som icke vore så treflig att draga fram inför den stora mängdens ögon och öron.

— Finns det verkligen dylikt, som du har att frukta?

— Icke så mycket men ändå något. Quist öfverdrifver kanske litet men har ändock vidrört sanningen.

— Om det icke är något vidare farligt, så behöfva vi icke heller frukta för vårt namn, och jag anser det bäst, att vi låta häkta mannen.

— Ni kan göra som Ni vill, svarade Quist lugnt, vi få se, hvem som kommer att lida mest af utgången.

Han hade den djärfheten att sätta sig på en stol,

och han besvärade icke mera någon med att tala. David, som blef allt mer och mer orolig, frågade:

— Ämna de häkta honom här nu på morgonen?

— Ja, svarade fadern kort.

— Låt honom hellre gå, pappa. Det blir värre för oss, om de häkta honom.

— Har du då gjort något värre, än det du förut låtit påskina?

— Jag fruktar det. Om vi icke skola få det inför allmänheten, så låt honom gå.

— Hvad är det du gjort?

— Fråga mig icke därom.

— Får jag icke veta det nu, så blir herr Quist häktad, och jag får i alla fall veta det inför rätten.

— Pappa, det är bättre, att Ni icke vet det.

— Jag vill veta det. Tala Ni, herr Quist. Haf intet medlidande, ty jag tycker icke om sådant. Hvad har han gjort?

— Han bör kunna berätta det själf.

— Gör det du, bad David med skälfvande läppar.

— Nåväl, det var han som stal Edra två tusen kronor, och det var han som lade den där sedelbunten i soffan hos fru Boring.

Grosshandlaren sprang upp. Han var blek som ett lik, och han darrade i hela kroppen. Han grep David i armen med sådan kraft, att denne uppgaf ett litet rop af smärta.

— Är detta sannt, pojke? Är det sannt?

— Ja, stammade David, och detta var allt han förmådde säga. Då släppte fadern hans arm och satte sig igen, lugn och sansad, som det tycktes, men i sitt inre förfärligt upprörd. Han sade ingenting på

ett par minuter, ty han reflekterade öfver, hvad han nyss hört. Han var en man, hvars förut hederliga namn blifvit fläckadt ,en man. hvars goda rykte var förstördt. När han tänkt länge nog, vände han sig till Quist.

— Ni kan gå, min herre, Ni kan gå. Tag med Er den förfärliga hemligheten och det dystra medvetandet, att Ni hjälpt till att förkorta mitt lif, ty jag kan icke länge öfverlefva detta.

Quist log sitt vanliga hånfulla löje.

— Ni dör icke af så litet, herr grosshandlare, och jag har för närvarande ingen lust att gå. Tror Ni icke, att mitt namn är lika mycket värdt som Er sons? Om jag häktas, så kan man icke anklaga mig för hälften så mycket, som man får att andraga mot honom. Låt dem häkta mig. Det är bättre för mig. än om jag utan medel och skydd skall kastas ut i världen och strida mot ödet, som nu icke är så synnerligen blidt mot mig.

— Ni menar väl icke, att Ni önskar bli häktad?

— Jo, det är vida bättre för mig. Jag är en fattig man och vill icke gärna löpa kring bygden i kalla vintern utan både hus och hem.

Stral genomskådade honom ögonblickligen.

— Hur mycket begär Ni för att gå?

Jag har icke tänkt på något pris, men Ert namn borde vara värdt ganska mycket.

— Säg summan, och Ni skall få den, blott Ni sedan går.

Gif mig tio tusen kronor, och jag skall resa för att icke mera återkomma.

— Ni skall få dem.

Han yttrade dessa ord med så sorgfull röst, att det skar David i hjärtat. Gå till ditt arbete, David, fortsatte han, och Ni, herr Quist, följ mig.

Han gick före ut på kontoret, där Nordling satt vid sitt arbete och den lugne Carlen skref utan att låta störa sig af de inträdande.

— Nordling, finns det tio tusen kronor i kassan i dag?

— Nej, jag tror icke det finns mer än åtta tusen. Önskar Ni penningar?

— Ja. Gif mig de åtta tusen, som finnas. Jag har litet inne, som jag kan taga för att fylla upp summan med.

— Han fick penningarne utan att Nordling ens frågade, hvartill han skulle använda en så stor summa. Då han fått dem, vinkade han åt Quist att följa med och denne lydde under tystnad.

— David hade återgått till sitt arbete. Han kände sig nästan bruten, icke af bygsel utan af fruktan Inom kort kunde han vänta juden, ty han var viss om att denne skulle komma. Det blefve ett nytt slag för fadern, ty ännu hade intet blifvit sagdt om denna del.

Quist stannade strax innanför dörren till grosshandlarens salong, medan herr Stral själf öppnade en byrålåda, framtog en bundt sedlar och räknade den.

— Se här Ert pris, sade han. Res, och må Gud förlåta Er, att Ni varit med om att draga en så djup sorg öfver en gammal man och hans hus.

— Det är icke jag, ehuru jag varit med till en del. Er son har gjort det, och ännu vet Ni icke allt. Farväl.

Innan grosshandlaren fick tid att fråga mera, var

Quist utom dörren och skyndade utför trappan samt försvann. Då häradshöfding Lund en stund senare kom för att göra upp räkningen med Quist och öfverlemna honom åt polisen, stod han icke att finna. Grosshandlaren hade gått till sina rum, och endast David fanns där, af de tre han sökte. Häradshöfdingen gick till honom och frågade efter Quist.

— Han har rymt, svarade David med säkerhet.

— Rymt! Han var då rädd?

— Ja, efter hvad han gjort, så stod det väl honom väl ingen annan utväg öppen.

— Då blir Ni själf i så mycket större knipa.

— Det tror jag icke. Det bref han lemnat fru Boring, hade han skrifvit själf.

— Menar Ni verkligen hvad Ni säger?

— Ni kan fråga min far.

— Men då han träffade grosshandlaren, lemnade denne honom brefvet tillbaka och sade endast:

— Quist är borta. Herr häradshöfding, spörj icke mera i denna sak. Det är nog att bryta ner en starkare man än jag.

— Min vilja torde icke gälla i allt. Ni är full af sorg i dag, herr Stral.

— Jag kan icke tala med Er nu. Lemna det så länge och uppsök mig senare.

— Som Ni vill. Gud hjälpe Er att bära allt, som kommer att möta

Han gick, böjande sitt hufvud inför denna hjärtgripande sorg.

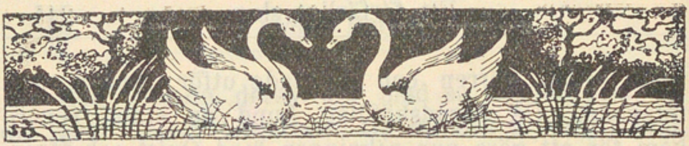

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Lidande hjärtan.

Det finns många hjärtan, som lida, utan att någon annan anar det, hjärtan som långsamt brista utan att klaga, och ingen vet deras smärta, ingen känner deras kval. Ett sådant hjärta var Alma Strals. Hvad hon, under den sommar Victor Boring satt i fängelse, lidit, det visste hon blott själf, och hon vågade icke ens låta någon annan ana att det bodde så många kval i hennes bröst. Sedan den dagen då fadern försökt att utforska henne, med afseende på hennes kanslor för Boring, hade hon lefvat mera för sig själf än någonsin förut. Hon visste, att hon omintetgjort en af fadrens käraste önskningar, men hon kunde icke hjälpa det, och inom sig tänkte hon att ifall Davids brott en gång komme i dagen, skalle baronen vara henne tacksam för det afslag hon nu gifvit honom.

Ett par gånger hade hon varit till fru Boring och hälsat på, men trots det hon ville vara så vänlig och gärna söka trösta, förstod hon dock att hennes besök

hos de båda kvinnorna uppväckte de bittraste minnen och därför lämnade hon dem allena. Hon hade ingen som hon kunde meddela sina tankar, och detta gjorde lidandet dubbelt så tungt att bära. Modern var ju kärleksfull och öm, och hon sökte uppmuntra Alma men det gick icke bra. Den unga flickan fortfor att vara sorgbunden och nedstämd, ocb det lönade icke mödan försöka få bort det. Fadern hade hela tiden sedan balen visat sig sträng och tillbakadragen mot henne, och hon led äfven af detta, ehuru hon aldrig lät någon märka det, och hon felade aldrig i vördnad mot sin far.

Efterhand började hennes vänner draga sig undan henne, ty de funno henne tråkig och de menade att hon på något sätt råkat få läsareideer och börjat grubbla på sådant, som icke angick henne. Detta betydde dock föga för henne, ty numera tänkte hon aldrig på att åter vara med sina gamla vänner i deras nöjen. Hon var nöjd, blott hon blef lämnad i fred.

Så hade sommaren gått och när nu slaget drabbade fadern var hon redan van att lida. Hon arbetade med i hemmet, hjälpte till med ett och annat, som hon förut ej brytt sig om, och då modern ibland sade till henne att det var helt och hållet onödigt, svarade hon:

— Det är icke för nödvändighetens skull, men jag tycker om att hålla på med något, det förströr och gör mig lyckligare.

— Så håll gärna på då kära barn, svarade modern glad öfver att det ändå fanns någonting, som kunde roa och uppmuntra henne.

En stund efter det häradshöfding Lund lämnat

grosshandlare Stral kom Alma in i salongen. Hon ämnade sig in i biblioteket efter en bok. Hon fann fadern sittande blek och orörlig i en länstol, och full af oro skyndade hon fram till honom.

— Pappa, älskade pappa, hvad fattas dig? Är du sjuk?

Hon hade i ett ögonblick glömt, alldeles glömt, att han icke brydde sig om henne, att han varit kallsinnig mot henne hela denna långa tid, och nu tänkte hon blott på honom fruktande att han var sjuk. Grosshandlaren svarade henne icke, han blott stirrade på henne, som om han icke förstode, hvarom fråga var. Hon ropade åt modern som var i närheten och denne kom genast.

— Hvad står på?

— Jag tror pappa är sjuk, han är så blek och sitter så orörlig.

— Låt någon springer efter doktorn, skynda dig Alma. Det är nog hans hjärtlidande, som kommit igen.

Alma sprang ned på kontoret, där hon vände sig till Carlen:

— Var snäll spring efter doktorn, pappa är sjuk.

— Vore det icke bättre att telefonera?

— Jo, Ni har rätt, gör det genast.

Den unge mannen gick till telefonen, kallade upp husläkaren och bad honom komma ofördröjligen. Det tog icke tio minuter, förrän denne var i huset och hos den sjuke.

— Någon häftig sinnesrörelse, sade han till fru Stral. Det är hans hjärtlidande, men det är icke något farligt anfall. Några dagar i stillhet och han är

återställd. Bäst är, att vi föra honom till sängs genast.

De hjälptes åt och förde den makılöse grosshandlaren till hans sofrum, där läkaren klädde af honom och bäddade ner honom. Sedan föreskref han åtskilligt och lemnade huset igen. David förstod orsaken till faderns sjukdom, men han vågade ingenting säga, vågade sig icke ens in för att höra, huru det var med honom. I stället gick han ut. Modern sökte honom på kontoret, men då stod han icke att finna. När David kom ut, gick han direkt till juden Blumendal. Han fann denne litet matt efter föregående dags äfventyr, men likväl vid godt lynne.

— Ni kommer då verkligen i dag, herr Stral?

— Ja, jag lofvade Er det i går kväll. Jag skulle känna mig glad, om jag också kunde infria mitt löfte och betala Er, hvad jag är skyldig.

— Men Ni kan det icke?

— Nej, det är mig omöjligt, sedan den person, som jag anförtrott en del af mina penningar, rymt sin väg.

— Har han rymt, den unge mannen, som var med Er?

— Ja, han har rymt, jag vet icke när; men jag har icke sett honom, sedan vi skildes åt, då vi i går afton lemnade Er.

— Ni vet då icke, att han var här igen?

— Här igen! Det är icke troligt.

— Han var här för att stjäla reversen åt Er. Säkerligen vet Ni det, herr Stral.

— På min heder, jag har ingen aning därom. Lyckades han?

— Nej som bättre är, så är jag alltid beredd på

sådana besök, och jag tror icke, att någon gärna skall kunna bestjäla mig.

— Han var en usling. Emellertid kan jag nu icke betala Er, men Ni skall få hvartenda öre, så snart det blir mig möjligt.

— Men jag kan icke vänta längre. Jag behöfver mina pengar nu.

— Det är rent omöjligt.

— Då går jag till Er far, och han skall nog betala mig.

— Min far ligger mycket svårt sjuk, och det är anledningen till att jag ej kan få några penningar. Vore han frisk, så skulle jag betala Er i dag.

— När blef grosshandlaren sjuk?

— Just i dag. Han fick ett anfall af sitt gamla hjärtlidande, och läkaren är just nu hos honom.

— Jag skall låta Er få en tids anstånd ännu, om Ni vill gifva mig en ny revers på ett tusen kronor. I annat fall går jag till Er far, äfven om han är sjuk.

David visste, att då juden talade så, fanns det ingen annan utväg än att antingen betala honom eller göra honom till viljes. Därför gaf han honom också hvad han begärde och gick sedan hem igen. Men i hans inre växte en förfärande oro. Han hade aldrig tänkt, att det skulle komma därhän, att han skulle stå så helt och hållet i beroende af denne jude. Han hade så stora skulder, att ifall fadern doge, så skulle det taga en stor del af förmögenheten att betala dem med. Därtill kände han sig för svag att ändra sina lefnadsvanor och börja lefva på ett annat sätt. Då han kom hem, vågade han sig in i salongen, där han

hoppades finna någon, men ingen var där. Han gick till Almas rum obh knackade på.

— Kom in, svarade hon, och han steg på. Hon hade gått in till sig i något ärende, medan fadern slumrat in litet.

— Hvad vill du? frågade hon då hon fick se brodern.

— Höra hur det är med pappa.

— Han är mycket sjuk och ligger nu till sängs.

— Hvad sade doktorn?

— Att han på grund af stark sinnesrörelse fått ett anfall af hjärtlidande.

— Så tråkigt och att det skulle ske just nu.

— Du vet kanske, hvad han blifvit så upprörd af?

— Icke det minsta.

— Du ljuger för mig. Du är ännu lika samvetslös. Gud straffar dig nog, David.

— Men jag vet det icke.

— Du vet det, och äfven jag vet det, ty jag har hört, att Quist begifvit sig af härifrån.

— Hvem har sagt det?

— Jag mötte honom på trappan, då han gick, och han gaf mig några hätska ord, och däraf förstår jag nästan alltsammans.

— Låt ingen få en aning därom.

— Det kommer i dagen en gång, var du viss om det, och stackars dig då, om du icke kan klarera dig och bevisa, att du är oskyldig till mycket, som jag fruktar du nu måste anklaga dig för.

— Du är alltid lika odräglig. Yttrade läkaren, om han trodde pappa skulle bli sjuk länge?

— Det är icke godt att veta. Gå nu.

Det var henne omöjligt att numera behandla David på samma sätt som förr; hon visste för mycket ondt om honom, och det var blott för föräldrarnas skull som hon teg med den dystra hemligheten så väl som hon gjorde. Hon återvände till fadern igen, och sedan satt hon vid hans sida hela dagen. Modern var där också, men hon var trött, och på kvällen tvingade Alma henne att gå till hvila, medan hon själf vakade.

Grosshandlare Stral hade i många år varit plågad af hjärtlidande, som tilltog med tiden, och det anfall han nu fått var ganska svårt, ehuru läkaren icke velat säga det. Sinnesrörelsen, då han fått reda på sin sons usla handlingar, hade brutit honom. Han hade icke full sans igen förrän sent på kvällen. Då såg han upp och fann sin dotter vid sin sida.

— Alma, hviskade han.

— Hvad är det, pappa? Är det något du önskar?

— Bara att du stannar hos mig. Jag är så olycklig.

— Sök nu vara lugn, pappa. Tag det icke så hårdt. Alltsammans blir nog bra igen.

— Jag var orättvis emot dig. Förlåt mig det.

— Du visste icke om, att det var orättvisa, och jag förlåter gärna.

— Du var ändock den bästa, ehuru jag dömde dig annorlunda.

— Tänk nu icke på något missförstånd och några tråkigheter, pappa. Var i stället fullkomligt lugn, så att du snart blir bra igen. Sedan kunna vi tala om ett och annat, som vi måste tala om.

— Och du stannar hos mig, mitt barn?

— Ja, jag stannar hos dig; mamma sofver, hon var så trött.

— Stackars mamma, jag hoppas att hon icke anar något.

Jag tror icke det. Jag är nästan viss om, att hon icke gör det.

— Gud vare lof. Visste du redan då, när du talade med mig efter balen, att David var en usling?

— Ja pappa.

— Du borde hafva talat om det för mig.

— Jag hade lofvat tiga. Sof nu; du tröttar ut dig med att tala.

Han smekte hennes hand, och så somnade han in och sof ganska lugnt. Följande morgon kände han sig bättre, men han nödgades hålla sig hemma en hel vecka, och sedan var han i stånd att vistas uppe litet igen. Det gick flera dagar, utan att han frågade Alma om någonting och utan att han besvärade David, men det måste dock komma en dag då allt måste klargöras. Det föreföll honom, som vore det bäst att dröja, änskönt han kände sig, som ginge han på kanten af en glödande vulkans krater. Han hade lidit mera under dessa dagar än under år förut. Alma sade heller ingenting, men äfven om hon sörjde, så tackade hon dock Gud, ty hon önskade, att sanningen skulle komma i dagen, äfven om hon själf och hennes kära skulle lida aldrig så mycket. Det blefve i alla fall omöjligt att i längden hålla inne med den dystra hemligheten, den komme då att döda henne.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Ut till lif och frihet igen.

Mamma nu är det tid att stiga upp det är redan dager.

Med dessa ord väckte Nanna sin moder den dag då de väntade att Victor skulle försättas i frihet. Modern var genast redo att stiga upp, och hon märkte då, att Nanna varit uppe en god stund, ty det var varmt inne, och från köket doftade det kaffe.

— Du har visst icke sofvit i natt, Nanna?

— Icke så mycket. Det var nästan omöjligt för mig. Jag steg upp tidigt ty det var lika bra som att ligga. Nu äta vi litet och begifva vi oss sedan på väg. Det är möjligt, att han får komma ut redan tidigt på morgonen.

Sedan de druckit sitt morgonkaffe och ätit litet bröd till, de enda rätter de numera hade råd att hålla sig med till frukost, begåfvo de sig också ut. De ville möta Victor så snart han satte sin fot utom fängelset dörr.

— Det tog dem lång tid att komma ut till Lång-

holmen, men de kommo dock dit innan Victor hade återfått sin frihet. Visserligen blefve det kallt för dem att vänta utanför, ty vintern hade kommit och det låg snö på marken, men de hade icke tid att tänka på detta nu. De väntade ju honom, som så länge lidit utan skuld. Hur skulle han se ut nu. Skulle de känna igen honom eller hade han förändrats till oigenkännlighet? De frågade hvarandra om detta väl tjugu gånger, under det de gingo väntande utanför fästningsporten.

För Victor var det en underlig dag. Han kunde icke tyda sina egna känslor. Han visste icke om han skulle vara glad eller ledsen, ty på morgonen, då klockan kallade fångarna att stiga upp, hade han för länge sedan varit vaken, och under det han legat och tänkt öfver sin ställning, hade det kommit för honom att det bästa för honom kanske ändock vore att stanna där han var, och denna känsla ville icke vika från honom.

Innan han gått till matsalen, hade de öfriga fångarna i cellen tryckt hans händer med verklig rörelse och nummer 63 hade hviskat helt sakta:

— Glöm nu inte att fortfarande bedja Gud för mig ty jag vill bli god igen. Jag vill bli som du.

Och Victor hade lofvat det under det tårarna trängt sig fram ur hans ögon. Han var dock lyckligare än denne unge man och lyckligare än de båda andra, ty han hade intet brott på sitt samvete, under de de ledo för hvad de verkligen brutit.

Han blef uppropad som vanligt men han behöfde icke gå till sitt arbete utan han fick stanna i cellen. Timme efter timme gick och ingen kom för att släppa

ut honom. Han började undra om man glömt honom och ämnade låta honom sitta där längre än han borde. Till slut skötos dock riglarna ifrån, dörren öppnades och en officer inträdde till honom.

— Nummer 874, sade han med värdighet, Ni har uttjänat Ert straff, och Ni har uppfört Er så, att Ni i dag återfår Er frihet. Ni är icke längre fånge. Kom herr Victor Boring, och återgå till lifvet. Blif en hederlig man hädanefter. Man har lagt märke till Er här. Ni har uppfört Er ovanligt väl, och ingenting finns att anmärka mot Er. Lef rätt då Ni kommer ut.

— Min herre, svarade Victor med lika stor värdighet, om jag nu är en fri man, vill jag säga, hvad jag icke velat orda om, då jag varit en fånge. Jag har aldrig begått någon handling, som förtjänar ens en dags fängelse, jag svär det vid den Gud jag älskar af hela mitt hjärta. Det är på grund af falska anklagelser jag kommit hit.

Officeren log. Det var icke första gången han hörde en fånge försäkra sådant. Victor såg hans tvifvelsamma leende.

— Ni tror mig icke, sade han sorgset, och jag begär det icke heller. Men den dag jag bevisat, att jag icke är brottslig, skall jag komma hit och säga Er det, och då skall Ni tro mig.

— Ni är välkommen icke som fånge, utan som fri man, och jag skall då icke tveka att räcka Er handen och bedja Er förlåta att jag i dag tviflar.

— Jag har en bön till Er, innan jag lämnar denna plats. Vågar jag framställa den?

— Ja om jag kan göra Er någon tjänst så är jag villig därtill.

— I samma cell som jag bott, äro tre andra fångar. Jag har samtalat med dem om Gud, ty jag är en kristen, och jag tror att de äro annorlunda i sinnet i dag, än de varit förut. Var god mot dem, plåga dem icke för hårdt med arbete utan sök uppmuntra dem till det bättre, och kanske skola de blifva räddade från brottets bana hädanefter.

— Jag skall göra hvad jag kan. Detta är allt jag i det fallet kan lofva.

— Haf tack. Kan jag gå nu?

— Icke ännu. Ni måste följa med upp till kommendanten. Ni har förtjänat litet pänningar på Ert arbete. och dessa får Ni nu, när Ni går, äfvensom betyget att Ni uppfört Er ordentligt.

— Betyg härifrån. Ack hur sorgligt är det icke ändå. Betyg från ett fängelse.

— Ja det är endast för att vi skola ha allt i ordning, och för att Ni skall kunna betyga Ert uppförande. Dock kan Ni icke gärna visa det för människorna där ute.

— För hvem skulle jag då betyga mitt uppförande.

— Ifall Ni skulle råka komma hit igen,

— Jag hoppas till Gud att jag aldrig behöfver det.

— Så hoppas äfven jag.

— Det var icke så särdeles mycket. som Victor förtjänat under dessa sex månader, men det var ändock något. Han hade ärligt arbetat för de pänningar han fick, och därför kunde han också mottaga dem utan blygsel. Annat var det med betyget som gafs honom. Det tyngde som järn i hans hand.

Med långsamma steg gick han utför trappan, ge-

nom den dystra korridoren och ut på gården. Han såg sina olyckskamrater från dessa sex månader gå där arbetande, med mörka miner, stumma, allvarliga, utan ett leende, utan glädje och kanske äfven utan hopp. Då tackade han Gud, att han fick slippa ut från denna förfärande plats.

Fru Boring och Nanna hade väntat utanför till dess de kände sig alldeles genomfrusna, men de ville icke gå sin väg. Victor skulle känna det svårare om de icke vore där för att möta honom och därför härdade de ut.

— Mamma, vi kunna väl åtminstone vänta till middagen, äfven om det är kallt. Om han då icke kommer är det kanske bäst, att vi gå hem igen. Jag trodde att han skulle komma ut redan på morgonen.

— Det torde hända att han alls icke kommer ut i dag och då blir det tråkigt, ty vi ha gladt oss så mycket åt att se honom i dag.

— Han kommer nog i dag men vi få ha tålamod.

— Om det ändå funnes en plats där vi kunde gå in och sitta ner, medan vi vänta, men det finns ju icke ens ett kafé så långt jag kan se.

— Fryser mamma?

— Icke direkt fryser men jag känner mig litet kall. Kanske går det öfver om vi röra på oss litet mera.

— Är mamma hungrig då? Vi åto så litet till frukost.

— Nej för all del, hungrig är jag icke. I dag skulle jag kunna vara utan mat alldeles, ty tanken på Victor förtager alla andra tankar.

— De gingo ännu en stund fram och tillbaka på

den ödsliga platsen, då de sågo en man nalkas med raska steg.

— Där kommer någon annan, som kanske också skall vänta på någon frigifven fånge, sade Nanna, innan hon ännu kunde se den ankommandes ansikte.

— Ja det är så många, som sitta inom de där fula murarne, att det äfven borde vara många som väntade utanför.

— Men mamma, det är ingen annan än häradshöfding Lund. Kan det vara möjligt att han ämnar sig hit för att vänta på Victor.

— Det är icke godt att veta. En lagman har många ting att tänka på, och han kan ha något att uträtta här. Vi få nog höra det då han kommer hit.

Häradshöfdingen nalkades med raska steg, och då han fick syn på de båda damerna, lyfte han artigt på hatten.

— Det var då väl att jag ej kom för sent. Kan Ni tänka Er fru Boring, att jag en lång stund gått och önskat att Er son skulle få stanna en stund till i fängelset, än Ni väntade han skulle göra.

— Hur kan Ni vara så obarmhärtig?

— Jo, jag ville hinna hit för att möta honom just vid frihetens port, ty då skall han känna det litet trefligare, när han ser sina bästa vänner här. Jag har dock varit så upptagen af arbete på morgonen, att jag icke kunnat resa hitut förrän nu, men jag hoppades komma i tid och min önskan uppfylldes, hvilket jag förstår af, att I ären kvar här.

— Vi ha väntat mycket länge, och han har icke kommit. Tror Ni det kan dröja länge nu?

— Nej han bör nu snart vara här, ty i vanliga

fall släppa fångarna ut vid middagstiden och det var min kunskap om detta, som kom mig att med någorlunda säkerhet kunna vänta tills så sent, innan jag reste ut.

— Ni var mycket god som kom. Victor skall bli mycket glad öfver att få se Er.

— Jag hoppas han blir det. Och Ni själf fröken Nanna, är Ni belåten med att jag kom?

— Hur skulle jag vara annat, svarade hon i det en täck rodnad spred sig öfver hennes kinder.

Det blef dem icke så långsamt att vänta nu, sedan Lund kommit, ty han underhöll dem med sitt glada prat, och så förflöt ännu en half timme. Då hade också Victor hunnit så långt att han stod vid den yttre porten. Han såg hur nycklarnas vredos om i de grofva låsen, huru de massiva järnbommarna drogos ifrån och porten öppnades.

— Ni är fri, sade den officer som följt honom.

— Tack var hans korta svar, och ögonblicket därefter stängdes porten bakom honom. Han stannade, lade handen öfver ögonen, som hade han kommit ut från ett mörkt rum och plågades af ett hastigt påströmmande ljus. Han drog några djupa, långa andedrag. Det var icke fängelseluften längre, han andades ännu en gång som en fri man.

— Gud jag tackar dig, hviskade han sakta, i det han började gå framåt. Många steg hade han icke gått förrän han, innan han ännu hunnit få klart för sig, huru det var, kände ett par armar slingras om hans hals och en öm röst jublade:

— Gud vare lof att jag har dig åter mitt barn, min son.

— Mamma, svarade han, och tårarne trängde fram i hans ögon. Hon såg upp till honom. Han var blek

"Gud vare lof jag har dig åter, mitt barn, min son."

han hade blifvit så mager, han som förr var så röd-kindad och sett så frisk ut. Ögonen tycktes ligga

djupare inne i sina hålor, och blicken var så sorgsen och djupt allvarlig.

— Min stackars gosse, du har lidit mycket.

— Ja mamma lilla, men det är öfver nu, åtminstone den delen af lidandet.

— Och alla delar hoppas jag.

— Vi få se. Men hur är det med dig själf, min mor?

— Jag har sörjt så mycket öfver att du skulle nödgas sitta i fängelse.

— Men du lefver dock och det gör mig glad. Se här har jag ju äfven Nanna. Ack min lilla syster du har också blifvit blek. Kan då lidandet verkligen förändra oss så? Du ser äldre ut, Nanna.

Systern kunde icke svara, ty hon grät af glädje öfver att hafva honom åter. Sedan de något lugnat sina känslor, och de första hälsningarna voro öfver, trädde Lund närmare. Han hade hållit sig på aktningsfullt afstånd, medan modern och systern hälsat den frigifne välkommen ut. Nu var det dock hans tur.

— Välkommen ut till lifvet och friheten igen, herr Boring, sade han och räckte Victor sin hand Den unge mannen betraktade häradshöfdingen med stor uppmärksamhet.

— Är det af verklig vänskap för mig, som Ni kommit ända hit, herr häradshöfding?

— Ja helt säkert. Hade jag icke varit Er vän så skulle jag visst icke hafva kommit.

— Då tackar jag Er af allt hjärta. Jag trodde icke, att jag skulle hafva en enda vän kvar, undantagandes dessa två, som stå mig nära.

— Den gången tog Ni dock fel, Jag har aldrig trott på verkligheten af Ert brott, och därför kunde jag icke heller låta vår vänskap fara för hvad som händt.

— Jag tackar Gud att åtminstone någon vän står mig åter. Men låt oss nu gå härifrån. Ju förr vi aflägsna oss från detta ställe, ju trefligare skall jag finna det.

— Vi skola nu fara ned till staden och äta middag; min droska väntar ett litet stycke härifrån och det fins rum för fyra i den.

— Vi tänkte äta middag hemma, inföll Nanna blygt och betänksamt ihågkommande att hon icke kunde bjuda Lund med hem, ty de hade ingenting att bjuda på, men han log och svarade:

— En sådan dag som denna hören I vara befriade från matbestyren, och jag tog mig friheten att på det kafé där jag spisar, beställa en enkel middag för fyra personer. Den är färdig ungefär då vi hinna fram. Jag hoppas i antagen min vänliga inbjudan.

De kunde icke annat, då han med så mycken godhet visade att han verkligen höll af dem, hvarför de stego upp i hans droska och följde med. Sedan de på kaféet ätit en icke enkel utan en riktigt fin middag begåfvo sig fru Boring och hennes barn hemåt. och häradshöfdingen sade taktfullt farväl till dem. Hela eftermiddagen sutto de och samtalade om den tagångna tiden. Sedan de ätit sin enkla aftonvard tackade de Gud för hans stora nåd, och de bådo att han icke måtte öfvergifva dem i det kommande ty nu behöfde de hans hjälp, kanske långt mera än någonsin förut.

TJUGUSJETTE KAPITLET

Början af uppgörelsen.

David Stral var rädd för att åter sammanträffa med sin far, och då grosshandlaren blef litet bättre, försökte David hålla sig ute så mycket som möjligt för att icke allt för snart behöfva upptaga samtalet om sina brott och sina många galenskaper. Äfven under de dagar fadern låg sjuk, var David ute mycket, ty han hade sådana vanor, som han icke kunde lägga bort, att han icke tyckte sig kunna lefva, om han icke fick vara med ute bland den nöjeslystaa skara, där han plägade umgås. Han gick således till de platser, där han plägade tillbringa sina kvällar och nätter, ty han kom sällan hem förrän långt fram på natten, och då han kom hem, var han vanligtvis så öfverlastad, att han icke mycket visste om sig själf. Hans vänner hade varit så vana att se honom i sällskap med Quist hvarenda gång han kom, att de blefvo helt förvånade, då han nu kom utan denne trogne följeslagare.

— Hvar i alla dagar har du gjort af Quisten?

frågade en af hans bekanta en kväll, då han spelade kort på en finare krog.

— Han har rest sin väg.

— Hvart då?

— Det vet jag inte. Han försökte lura mig i ett och annat, och då jag upptäckte det, blef han rädd och försvann.

— Det var således en riktig rymning?

— Visst var det en rymning. Han hade fått svårt att reda sig, om han stannat kvar.

— Du kan vara glad, att du är fri från honom, ty jag är säker, att han kostade dig vackra slantar.

— Han fick icke så mycket, ty på senare tiden begrep jag, att det var mera med mina pengar han var god vän än med mig.

— Det kunde jag hafva talat om för dig för länge sedan.

— Hvarför gjorde du det icke då?

— Nej, då hade jag varit dum. Quist var alltid redo att bjuda, och du betalade alltid utan knot. När man har sådan nytta af en dylik vänkap, bryr man sig icke om att förstöra den; men nu, sedan Quist är borta, gör det mindre att säga dig verkliga förhållandet.

— Ja, sådana äro ens vänner.

— Det kan du bestå något för.

— Låt gå; jag är alltid med om det, som är tokigt.

Han skrattade åt hvad han själf tyckte vara en stor kvickhet, och de öfriga logo pliktskyldigast med; dock tyckte mer än en, att David icke råkat säga en kvickhet utan rena sanningen om sig själf, ty allt

som syntes galet, det var han med om utan att fråga efter följderna och utan att kunna inse, att han skadade sig därmed.

Sedan fadern blifvit bättre, arbetade David icke mycket med, och herr Nordling hade af grosshandlaren fått i uppdrag att skaffa ett par skrifvare, som kunde fylla platserna både efter Boring hvilkens plats ännu stod tom, samt efter Quist. Det var ingen svårighet att få män att utföra arbetet, och då David såg, att han icke mera behöfde hålla på så träget, drog han i stället omkring i staden, jagande efter nöjen.

— Vill du bedja Nordling komma upp till mig en stund, Alma, sade grosshandlaren en dag till sin dotter, då hon hjälpt honom att sätta sig i en stol och dragit fram en pall för honom att hvila fötterna emot.

— Genast lilla pappa.

Hon skyndade in på kontoret och uträttade sitt ärende, och Nordling lade ifrån sig pennan och följde henne. Då han kom in till sin husbonde, bugade han sig vördsamt. Därefter väntade han få höra några befallningar, men grosshandlaren hade nu inga befallningar att gifva.

— Sitt ner en stund, Nordling. Jag vill tala litet med Er i förtroende, precis som på den tiden, då vårt hus var i fara att gå under, och vi hade att på alla sätt öfverlägga om hvad som vore bäst för att hålla det vid makt. Nu är det ingen fara i det afseendet, Gud vare lof, men det är ändå så mycket, som bekymrar mig.

— Tala, herr grosshandlare, jag hör och är villig att stå till tjänst och göra det lilla jag förmår.

— Ni vet om det där sprattet Quist gjorde sig skyldig till, innan han for härifrån.

— Hvilket menar Ni?

— Hans försök hos fröken Boring.

— Ja, jag kom ju dit just då, så att jag vet mycket väl om det.

— Ni vet kanske om andra dumma och oädla handlingar af honom?

— Ja, ganska många, men har det något att göra med den sak, hvarom Ni önskar tala med mig?

— Ja, jag önskar fråga Er, om Ni tror David hafva del i Quists tilltag?

— Herr grosshandlare, är det icke bäst att lämna detta ämne, till dess Ni blir riktigt frisk igen?

— Nej, jag anser det bäst att tala därom nu. Jag är stark nog att kunna göra det, ty det svåraste slaget har jag redan fått.

— I så fall var god och säg, hvad Ni önskar af mig.

— Ni svarade icke på min första fråga.

— Om jag tror den unge herrn vara delaktig i Quists bofstreck? Ja, det gör jag.

— Ni anser, att David skrifvit det där brefvet?

— Ja det är min fulla öfvertygelse.

— Hvarför det?

— Emedan hans namn fanns därunder.

— Men brefvet var skrifvet med Quists stil.

— Jag kan visa Er flera skrifvelser af unge herrns hand, hvilka klart bevisa, att han mycket väl kunde efterhärma Quists stil, och det har han gjort i det där brefvet, ty om man ser efter noga, så märker

man, att stilen icke riktigt öfverensstämmer med Quists skrifning.

— Då anser Ni också att David ljugit för mig, då han sade, att Quist skrifvit det i hans namn för att sätta honom i svårigheter?

— Så är min tro.

— Stackars honom, om jag finner det vara så. Nu till något annat. Tror Ni, att Boring var skyldig till stölden här?

— Nej.

— Hvem tror Ni då gjorde det?

— Det har herr David och Quist gemensamt gjort.

— Hur vet Ni det?

— Åh, jag har tagit reda därpå, men det är kanske en något lång historia.

— Berätta den dock för mig.

— Om Ni orkar höra den och kan göra det utan att bli upprörd.

— Ja, nu är det svåraste öfver för mig, som jag nyss sade, så att Ni kan berätta utan fruktan.

— Nåväl, det såg så misstänkt ut redan från början, det torde Ni minnas, och när sedan de där penningarna blefvo funna i Borings hem ökades misstankarne betydligt. Då var det dock icke Ni, som misstänkte något, utan andra. Häradshöfding Lund började forska i saken, tog reda på de där sedlarnes nummer och dylikt, och sedan han hållit på litet, fingo vi en jude att bekänna, att han lånat Er son just samma sedlar kvällen innan de funnos i Borings hem, och det var Er son, som burit dem dit.

— Vet häradshöfding Lund det där?

— Ja, han har allt nedtecknadt, både judens bekännelse och annat, som hör dit.

— Hvad ämnar han göra med det?

— Draga det inför rätta igen, så snart herr Boring åter blir försatt i frihet.

— Är han icke ute nu?

— Jo, det är sannt, han bör nu vara hemkommen från Långholmen.

— Och Ni tror, att de skola taga ut stämning emot oss igen?

— Icke mot Er, men mot Er son.

— Då blir vårt namn fläckadt i alla fall.

— Ja, jag kan icke se någon utväg att förhindra det, ty herr David har gjort sig skyldig till den där stölden.

— Ni har rätt, jag vet det nu också. Min dotter visste det äfven och för länge sedan, ehuru han tvingat henne att tiga därmed. Gud gifve det funnes någon utväg att komma ifrån det.

— Jag ser åtminstonde ingen.

— Och Ni tror icke man kunde ordna det med Boring, så att han kunde förmås att skona oss?

— Det är svårt att säga, men det går ju an att försöka.

— Vill Ni bedja honom komma hit någon dag?

— Mycket gärna, men jag svarar icke för han gör det, äfven om jag ber honom.

— Det kan Ni naturligtvis icke hjälpa. Hvad råder Ni mig att göra med David?

— I det fallet vågar jag alls icke gifva något råd.

— Om jag skulle sända honom utom lands någon tid,

— Det vore bara att uppskjuta den här saken, ty så snart han komme hem, blefve han ändå gripen.

— Jag skall tala med honom om det först, så få vi se sedan. Det är visst icke några behagliga utsikter vi hafva framför oss i dessa dagar.

— Nej, visserligen icke, men Gud kan dock leda allt till en god utgång.

— Så säger äfven Alma, men det är svårt för mig att tro därpå.

— Ni borde icke tvifla på detta, ty det är en stor sanning.

Nordling gick efter samtalet åter till sitt arbete och Alma satte sig på nytt hos sin far.

— Alma, sade han, då han en liten stund betraktat henne, du är fortfarande lika sorgsen som förut, äfven sedan du lättade ditt hjärta och talade om, hvad du visste om stölden.

Hon rodnade litet men svarade stadigt:

— Jag är såsom jag brukar vara, jag är lycklig, äfven om jag ser ledsen ut.

— Nu är äfven herr Boring försatt på fri fot, så att hans lidande är slut. Detta är jag själf glad öfver, och det borde du också vara.

— Min far, jag tror icke hans lidande är slut ännu.

— Hvarför icke?

— Pappa vet, att han icke blott dömdes till sex månaders straffarbete, utan äfven till att vara medborgerligt förtroende förlustig ett år utöfver strafftiden. Min tanke är, att hans ärelösa ställning blir ett långt kännbarare straff än det han redan utstått.

— Jag har icke tänkt därpå, och jag hoppas, att

du misstager dig till en del. Vi skola söka underlätta det för honom.

— Det kunna vi icke.

— Han behöfver hjälp, och han blir säkert tacksam, om vi erbjuda honom den.

— Åhnej, han kommer icke att mottaga någon hjälp af oss, äfven han är fattig och olycklig. Han är en man med mycket stark hederskänsla och med en fast karaktär. Han skulle hellre svälta ihjäl än att mottaga det minsta af oss.

— Han är ju en kristen, har du sagt mig.

— Och jag fasthåller därvid, pappa, han är en kristen och en god sådan äfven.

— Då bör han äfven vara ödmjuk och fri från högmod.

— Jag tror att han är både ödmjuk och utan högmod, men bör han väl bli feg och beroende för sin kristendoms skull?

— Icke det, men ett ödmjukt hjärta förlåter oförrätter.

— Det är han villig att göra, därom är jag öfvertygad.

— Då mottager han också vår hjälp, om vi erbjuda honom den.

— Nej, han kommer aldrig att göra det, ty det vore att sätta en fläck på hans karaktär.

— Jag kan icke riktigt inse det.

— Försök att tänka dig själf i hans ställe, pappa. Om du hade blifvit anklagad för att hafva begått ett brott och fått lida därför, skulle du sedan, då den som anklagat dig, insett att det var ett stort misstag och därför komme och erbjöde sig hjälpa dig, mottaga den

hjälpen och ändå känna dig som en man.

Grosshandlaren tänkte efter några minuter, såsom hon bad honom, och då han gjort det sade han:

— Du har rätt, Alma, det skulle kännas förfärligt förnedrande för mig, och om han är den man du säger, så mottager han aldrig min hjälp.

— Det visste jag redan förut.

— Men om han icke gör det, så låter han sig icke heller nöja med det skedda utan börjar en strid mot oss.

— Det skulle jag snarare tro han gör.

— Skulle han då icke kunna förlåta oss, såsom en kristen bör göra?

— Jo förlåta så långt hedern tillåter det.

— Den kan i detta fall tillåta allt.

— Ack nej, det gör den icke.

— De kristne böra med ödmjukt tålamod lida allt såsom de gjort fordomdags.

— Nej pappa, det där är ett nytt misstag i din uppfattning. Kristendomen manar oss väl att vara milda och ödmjuka, och den lär oss äfven att förlåta, men den vill icke, att vi skola låta brottet ostraffadt störta det ädla och rena och trampa sanningen under fötterna. Tvärtom är det den kristnes plikt att arbeta emot sådant af alla krafter.

— Stackars oss, om Boring börjar.

— Skulden kan ju icke kastas på någon annan än den skyldige.

— Men skadan af det hela faller tillbaka på oss alla, och jag tror ej, att jag kan öfverlefva det.

— Bemanna dig med mod, pappa. Vi kunna segra i allt, om vi blott göra det allra bästa vi kunna.

Låt oss kämpa oss igenom det här, hvad världen än må säga.

— Jag skall dock göra ett försök med Boring. Kanske låter han beveka sig att tiga

— Vi få se. Det beror kanske till stor del på, huru lifvet kommer att gestalta sig för honom i det kommande.

Grosshandlaren var ledsen, men han kunde ingenting göra. När han i ensamhet vidare reflekterade öfver det hela, såg han klart, huru illa det var ställt för honom.

— Ett par dagar senare, då han kom in på kontoret för första gången efter sin sjukdom, fann han Davids plats tom. Han frågade Nordling, hvar den unge mannen höll till och fick till svar att det icke var så ofta han hjälpte till med arbetet.

— Då måste jag tala med honom om det här.

— Ni torde göra bäst i det, svarade den gamle kassören, och grosshandlaren följde hans råd, Den dagen såg han dock icke David, och nästa morgon saknades han äfven vid frukosten. Då gick fadern till hans rum och steg på utan krus. David låg ännu, trött och dåsig efter föregående dags rummmel.

— Är du icke uppstigen ännu? Klockan är tio.

— Jag kände mig trött.

Du bör sofva om nätterna, så orkar du stiga upp om morgnarna. Du borde hafva varit på kontoret mer än en timme nu.

— Det är ju icke så kinkigt med den saken.

— Stig upp och kläd dig och kom sedan in till mig, jag vill tala med dig.

— Är det brådt?

— Ja, stig upp genast.

Han aflägsnade sig, och en stund senare kom David verkligen in till honom. Fadern var tankfull och allvarlig.

— Hvad är det pappa vill mig? frågade David i betydligt vördnadsfullare ton än han vanligtvis plägade använda.

— Jag vill, du skall göra räkenskap för dina handlingar, så att vi ändtligen komma till klarhet med det hela.

— Det är ingenting att tillägga till det som redan blifvit sagdt.

— Åhjo, en god del. Du erkände, att det var du, som begick den där stölden, och att du var djärf nog att gå till fru Boring och lägga dina fördömda sedlar där, men detta var icke allt. Det var också du som skref det där brefvet till fru Boring, fastän du ville skjuta skulden på Quist.

— Nej, det var icke jag.

— Se så David, börja icke med lögner nu igen, det går icke. Vi hafva jemfört din stil med den i brefvet, och det är mera likhet mellan dessa båda stilar, än mellan stilen i brefvet och Quists. Du har lärt dig efterhärma denna uslings stil, men du var icke fullkomligt hemma i konsten ännu.

— Hvem har sagt att jag lärt mig det?

— Vi hafva på kontoret funnit en hel mängd papper, på hvilka du öfvat dig. Hur kunde du låna din hand till någonting så uselt?

— Jag trodde det var fråga om ett litet skämt bara.

— Förstår du David, att vi för närvarande stå i mycken stor fara?

— För hvad då?

— Du kan hvilken dag som helst bli häktad för stölden, och icke blott för den, men äfven för att du begick mened, då du svor emot Boring, samt för att att du hjälpte till med det där besöket, som Quist gjorde hos fröken Boring.

— Men icke kan man anklaga mig för stölden här. Det var ju ingen stöld, då jag tog penningarne i vårt hem.

— Jo visst var det stöld. Icke gör det någonting till saken, hvem det var, som tog penningarne. Om Boring kunde sättas i fängelse för det, så kan du också komma dit, och du kommer dit också.

— Pappa tänker väl icke anklaga mig.

— Det gör Boring. Han har nu alla nödvändiga bevis emot dig.

— Ack, hur skall det då gå!

Han började bli verkligt orolig.

— Och ej nog med detta, min son, fortsatte fadern, som denna dag tycktes obeveklig i allt, det är mycket mera du gjort, som tarfvar förklarning. Hvarför går du hos judar och lånar penningar?

— Jag har behöft litet ibland.

— Särskildt då du skall spela hederligt folk sådana där fula spratt. Hos hvem lånade du penningarne?

— Hos Blumendal.

— Är du skyldig honom mera?

— Ja.

— Mycket?

— Ganska mycket.

— Och hur skall du kunna betala det?

-- Ha vi då icke penningar nog?

— Jo jag har, men inte du. Kom ihåg att jag lefver ännu. Du har fått nog för att lefva fritt och roa dig så mycket du behagar. Jag gaf dig mer än nog, för att du skulle slippa sätta dig i någon skuld, ty jag tycker icke om sådant. Om dina nöjen äro så dyrbara, att hvad jag gifvit dig icke räcker till för dem, då får du skaffa dig resten själf, ty af mig får du aldrig ett öre att betala skulder till juden med.

— Men pappa, då är jag förlorad.

— Det kan jag icke hjälpa.

— Jag blir satt i fängelse för skuld.

— Dit kommer du ändå.

David var nu villig att erkänna alla sina skulder och fel, ty han insåg ändtligen att det nu gällde allt för honom.

— Men pappa måste hjälpa mig.

— Hur stora skulder har du då? Jag hoppas att du icke lånat af någon mera än Blumendal.

— Jo jag har lånt af andra också.

— Kan du säga mig nu hur mycket du är skyldig inalles?

— Icke precis men den ungefärliga summan.

— Och den är?

-- Omkring trettio tusen kronor.

Grosshandlaren vände sig häftigt mot honom och stirrade på honom med häpnad.

— Menar du allvar? Är du skyldig så mycket till judarne?

— Ja.

— Och hur hög ränta betalar du på dessa penningar?

— Fyrtio procent.

— Du är ifrån förståndet!

— Nej, Jag har sagt sannt.

— Du är skyldig trettio tusen kronor och betalar fyrtio procent på den summan, det vill säga, du betalar hvarje år i förfallna räntor tolf tusen kronor.

— Ja, det blir så, om skulden skall stå och bli gammal.

— Du vore värd att få stryk, precis som då du var en liten pojke. Och du har haft mod och hjärta nog att begå sådana dårskaper? Det är oförlåtligt.

— Jag har varit tanklös, jag erkänner det.

— Tanklös! Du har varit brottslig, ty jag kallar sådant för brott. Du sätter dig i skuld utan utsikt att kunna betala, ifall du icke gick och väntade på, att jag skulle dö, men kanske gjorde du äfven det. När så mycket onska kan bo i dig, så kan man äfven befara, att du önskar din far döden.

David blef ganska blek, ty sådana tankar hade han verkligen många gånger kommit för honom, och nu var han ju nästan genomskådad äfven i detta. Han vågade icke längre se på sin far.

— Nåväl, jag ser ingen annan utväg, än att rättvisan får ha sin gång med dig både i det som angår stölden och det andra. Ifråga om din skuld, så får du själf uppgöra med din fordringsägare. Jag gör det icke. Du har gått för långt. Nog har jag varit eftergifven i mycket och låtit dig lefva ganska fritt, men jag har dock, det kan jag inför Gud säga, sökt

hålla dig kvar på hederns vägar. Om du öfvergifvit dem, så är det icke min skuld.

— Ack pappa, hjälp mig denna gång, och jag lofvar bli annorlunda.

— Du säger så bara. Blef du annorluuda, sedan du var här med Quist och dina brott blefvo bekanta för mig? Blef du annorlunda, då jag låg här sjuk och bruten för din skull? Kom du en enda gång in och hörde hur det var med mig? Blef du annorlunda, när din hjälp kräfdes i arbetet? Gick du icke istället ifrån alltsammans och lefde i dina uselheter? Jag tror dig icke mera. Du försöker blott ljuga för mig och för alla andra. Du är feg, ja genomfeg.

— Nej icke feg, men jag har varit mycket tanklös. Jag skall bli bättre, pappa. Jag skall draga mig ifrån sällskaperna och börja arbeta på allvar.

— Om du äfven gjorde det, hur skall du kunna rädda dig ur allt det andra eländet?

— Jag vet icke. Kan icke pappa hjälpa mig ändå? Hjälp mig att betala mina skulder, ty jag kan det icke själf.

— Nej, du får för söka reda dig bäst du kan.

David visste mycket väl, att det icke lönade sig att bedja fadern, i den sinnesstämning han nu var, hvarför han aflägsnade sig med förtviflan i hjärtat, ty han såg icke något annat än nesa och undergång framför sig. Finge han icke hjälp vore han förlorad. Han komme att sättas i fängelse. Han skulle få utstå, hvad Boring fått under denna tid och ännu mera, ty han var skyldig. Det var så mörkt för honom, som det gärna kunde bli, och han kände sig nästan sjuk

vid tanken på allt, som skulle komma. Förr hade han aldrig egnat en enda tanke åt, hvad följderna skulle bli af hans öfverdådiga lefverne, nu måste han tänka därpå, ty upplösningen var nära, och denna upplösning lofvade att bli förfärlig.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

På resan utföre.

När Quist fått sina tio tusen kronor af grosshandlare Stral, begaf han sig bort. Han hade visserligen blifvit besegrad i ett afseende, men i ett annat hade han behållit segern. Han hade fått pänningar och det så mycket att han kunde reda sig långa tider, ja om han skötte denna summa rätt, skulle han med den kunna arbeta sig upp och vinna mycket mera. Han återvände hem, det vill säga till det rum som han bebodde, och där började han packa in sina tillhörigheter. Så särdeles mycket hade han icke utom sina kläder, ty som han sällan var hemma, ansåg han det vara onödigt att samla en hel del saker och ting som icke voro till någon nytta. För öfrigt så hade hans inkomster aldrig räckt till, utan han hade hela tiden varit i skuld och därför var det också ganska enkelt i hans hem. Nu ämnade han ändra om och börja på annat sätt.

När han packat färdigt började han tänka efter hvart han borde begifva sig, om han skulle resa utomlands eller blott till någon annan stad. Förut så ha-

de han icke så mycket reflekteradt öfver detta, men nu gjorde han det så mycket ifrigare. I mer än en timme satt han och öfvertänkte och beräknade.

— Jag stannar, sade han halfhögt till sig själf, det vore sämre att resa, ty man skall söka mig på annat håll kanhända, men icke här.

Han gick in till sin värdinna, betalade sin hyra och sade henne, att han komme att resa sin väg, ty viktiga affärer kallade honom till andra platser. Sedan gick han ner på gatan, tillkallade ett stadsbud och fick sina båda koffortar körda ner till stationen. Där fingo de stå en stund, medan han själf gick upp åt staden igen. En stund senare återvände han för att hämta dem, men just då ihågkom han, att det vore bäst att hyra rum först, så att han visste, hvart han skulle föra sina små tillhörigheter. För den skull aflägsnade han sig ånyo. Han hade bott på norr förut nu ämnade han bosätta sig på söder. Med hurtiga steg gick han öfver bron, steg in i Katarinahissen och följde med upp. Han hade köpt sig en tidning och studerade ifrigt annonserna om uthyrning. Det fanns godt om rum i dessa delar af staden och han tyckte sig hafva god tid att bese en del af dem. På flera ställen tyckte han nog om rummen, men folket behagade honom icke, hvarför han gick vidare.

Slutligen kom han till en af dessa korta och trånga gator, där icke blott det fattiga folket bor, men där äfven af stadens sämre folk har sitt tillhåll. Det fattiga folket är icke alltid det sämre, och det sämre är icke alltid så fattiga. Detta visste Quist mycket väl om, och han tyckte sig vilja ha rum bland dem, som till heder och samvete mera liknade honom själf. Han

såg efter i tidningen, fann en adress och gick in i ett hus, där det skulle finnas rum.

Uppkommen i andra våningen knackade han på en dörr och blef genast insläppt. Det var en medelålders fru som öppnade. Rummet i hvilket han inkom var hvarken fint eller rent. Det fanns möbler som en gång i tiden varit fina, men som nu sågo allt annat än inbjudande ut. Kvinnan såg icke heller så särdeles putsad och ren ut, men Quist brydde sig icke mycket om det.

— Finns det rum att hyra här? frågade han med den artiga ton, som han så väl förstod att begagna då han ville göra sig behaglig, och då han ville veta något.

— Rum ja, var säker på det, herre, och fina rum. Önskar Ni mera än ett?

— Om Ni har två som jag kan få, så tror jag det vore bättre.

— Jag har just en liten fin dublett, som jag tror skall passa. Vill Ni se dem genast.

— Naturligtvis, Är det lugnt och fredligt folk här i granskapet?

— Ni skall icke höra en katt jama om nätterna och barnen i grannskapet äro mycket snälla.

— Låt mig se rummen.

— Följ med min herre.

De rum hon visade honom voro icke stort bättre, än de han nyss varit inne i. Det ena rummet hade ett skrifbord af obestämd färg, fyra rottingsstolar, i hvilka sittsarna voro trasiga, en byrå af gran, målad ehuru färgen var afnött på de flästa ställena och i ena hörnet stod ett gammalt klaver, på hvilket hvarannan

tangent var sönder, om icke alldeles borta. Sofrummet var icke stort bättre. En liten och obekväm säng att ligga i, en stoppad soffa på hvilken stoppningen lyste fram på tjogtals ställen, en byrå, äfven den usel en kommod utan lock, på hvilket tronade ett tvättfat, spruket och sönderslaget i kanterna, och bredvid kommoden ett par spikar, att hänga handdukar på. Kakelugnarne i rummen voro af gult tegel, fula och smutsiga. Dock tyckte Quist, att detta var godt nog åt honom.

— Hur mycket begär Ni i hyra för de här rummen? frågade han.

— Ni skall få dem billigt, endast femton kronor i månaden.

— Är det med eldning och städning då.

— Med eldning och städning. Hur tycker Ni det skulle gå an? Nej då får Ni hålla Er ved själf. och Ni kan lätt få någon att åtaga sig städningen.

— Jag tror nog det, men jag vill ha rum med eldning och städning. Går det icke an att få det här?

— Jo om Ni så önskar, men då kostar det dubbelt så mycket.

— Och då får jag rummen ordentligt varma alla dagar?

— Ja naturligtvis.

— Då tar jag dem för det priset. Jag skall betala Er en månads hyra i förskott. Hvad är Ert namn?

— Fru Walström.

— Är Ni änka?

— Ja min herre, svarade kvinnan och himlade med ögonen.

— Ni hyr då ut rum för att få Ert uppehälle därigenom?

— Man måste ju försöka att göra något för att få sitt bröd.

— Har Ni barn?

— Nej tack och lof jag är alldeles ensammen.

— Det är bra jag tycker icke om barnskrik. Har Ni många andra hyresgäster?

— Endast tre, och de äro så stilla och snälla och göra aldrig något väsen af sig.

— Det är bra, se här har Ni hyran för en månad.

— När flyttar Ni in.

— Redan i dag.

Sålända var allt uppgjort. Kvinnan neg då hon mottog pänningarne och såg så innerligt belåten ut, då Quist gått sin väg, skrattade hon af förtjusning. Hon fick trettio kronor i månaden för de båda rummen, med både eldning och städning. Det var en riktig guldfisk hon fångat den dagen.

Ett par timmar senare knogade ett stadsbud upp till söder med Quists koffortar, och nästan samtidigt kom den unge mannen för att taga sina rum i besittning. Han hade då undergått en ganska märkbar förändring. Hans hår var afklippt och hans mustascher var afrakade Detta kom honom att se mycket yngre ut än förut och det var just detta han ville. Värdinnan kände knapt igen honom, då han sålunda förändrad återkom. Dock sade hon ingenting därom, och Quist flyttade in, ordnande med ett och annat under

dagen, och då kvällen kom gick han ut. Han kunde icke vara inne, förmådde icke tillbringa kvällen utan sällskap det skulle döda honom antog han.

Nu vågade han sig icke till de platser, där han förr hade varit med utan gick till en mycket sämre krog på söder, där han satte sig att läsa en tidning, medan han drack sin toddy. Han hade ju inga bekanta där utan han fick nöja sig med att se på och lyssna till de andra gästernas prat och skratt. I längden komme dock äfven detta att bli långsamt och enformigt, hvarför han ansåg sig böra stifta bekantskap med någon. Vid nästa bord satt en ung man med någorlunda godt utseende och ganska väl klädd, och till honom vände sig Quist:

— De äro ganska muntra, de där gossarna på andra sidan, sade han i det han pekade på några unga arbetare hvilka sjöngo och skrattade, under det de flitigt anlitade glasen.

— Ja de tyckas ha ganska roligt. Förmodligen några arbetare, som fått ut sin veckopänning.

— Den här platsen besökes kanske mäst af arbetare.

— Det ser ut så, åtminstone äro de flästa gästerna här i kväll arbetare.

— Ni är bekant här?

— Javisst, i annat fall kunde jag ju icke veta att de där äro arbetare.

— Vill Ni icke slå Er ned vid mitt bord och dricka ett glas med mig? Det blir långsamt att sitta ensam.

— Jo det har jag ingenting emot. Jag väntade några af mina vänner men de kommo icke.

Han flyttade sig öfver till det bord, där Quist satt och den senare ropade åt kyparen och begärde mera att dricka, hvilket han också genast fick. Den kvällen var han litet stel af sig, ty han var så litet bekant, men han gick till den krogen flera gånger, och inom kort var han god vän med den man han träffat vid sitt första besök på platsen. För denne uppgaf han sitt namn vara Lindquist och den nye vännen sade sig heta Boström. Ingen af dem kunde dock uppgifva hvad de sysselsatte sig med, ty Quist gjorde ingenting och Boström teg alldeles med hänsyn till sitt arbete. Efter hand fick dock Quist veta det.

— Hvar bor du? frågade Boström en kväll då de träffats ute och i sällskap begåfvo sig till krogen.

— Har jag icke talat om det för dig? Vid B-gatan 88, en trappa upp.

— Kan jag hälsa på hos dig?

— Mycket väl. Jag är vanligtvis hemma hela förmiddagarne.

— Då skall jag komma i morgon.

Han kom också, och de blefvo alltmera förtroliga vänner. Quist var på väg utföre, och genom denna nya bekantskap skulle han komma att falla ännu djupare, ehuru han icke anade det till en början.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Första besöket.

Här är en vän, som vill tala med dig, Victor, sade Nanna Boring. i det hon öppnade dörren till sin brors rum.

— Victor vände sig om. Han hade varit sysselsatt med att läsa, ett nöje, som han alltid tyckt om, och som nu nästan blifvit en nödvändighet för honom, då han under de långa kvällarne satt i hemmet.

— Hvem är det? frågade han.

— Herr Nordling.

— Åh, jag skall komma strax.

Det var omkring två veckor sedan han blifvit fri från Långholmen, och under dessa veckor hade han med all ifver sökt efter arbete. dock utan att finna något. Han hade gått efter anvisning af annonserna i tidningarne, och det fanns godt om sådana, men det var honom dock omöjligt att få plats. Så snart han nämde sitt namn, fick han ett föraktligt leende och en nekande rörelse till svar, och det behöfdes icke mera, för att han skulle aflägsna sig. Nu kom Nordling till

honom, och han undrade, hvad denne, Strals tjänare kunde vilja. Då han kom ut i sällskapsrummet, gick Nordling emot honom med utsträckt hand.

— God afton, herr Boring. Jag skulle för länge sedan hafva kommit och hälsat på, om jag icke fruktat komma till besvär. I kväll hade jag dock ett ärende till Er, och då ansåg jag mig kunna gå.

— Ni är god, som, kommer hit. Var god och sitt ner.

Hans tal var litet afmätt, men han var likväl artig.

— Ni ser blek ut efter ert långa vistande i fängelset, sade Nordling, jag hoppas det snart går öfver, ock att vi få se Er frisk och glad som förr.

— Så hoppas äfven jag, och dock torde hoppet svika. Jag tackar Er, herr Nordling, för den välvilja Ni visat min mor och min syster under min frånvaro. Det var mycket humant af Er att hyra ut de här präktiga rummen åt dem.

— Ingenting att tacka för. Skulle jag icke göra så mycket, när det var mig möjligt.

— Jag tyckte Ni yttrade något om ett ärende.

— Ja grosshandlare Stral önskar tala med Er, ifall Ni vill gå dit i morgon.

— Hvad vill han mig?

— Det vore ogrannlaga af mig att tala därom nu. Han säger det nog själf i morgon.

— Vill han kanske ånyo förolämpa mig som han gjorde sist.

— Det tror jag inte, och jag håller före, att han icke direkt ville göra det förut heller.

— Kanske icke. Det var egentligen sonen som ville åt mig.

— Mycket rätt.

— Och det på grund af att han själf begått stölden jag vet det nu.

— Åh, har häradshöfding Lund talat med Er?

— Ja.

— Nåväl, då kan äfven jag tala friare med Er. Ja, vi ha lyckats upptäcka den verklige tjufven.

— Och äfven grosshandlaren vet om det?

— Sedan en liten tid vet han det, och han är förtviflad öfver hvad som händt.

— Det undrar jag icke på, men om han varit en verkligt hederlig man skulle han redan hafva gjort något för att rentvå min heder. Dock har jag icke hört det minsta af något sådant ännu.

— Ni fattar nog, hur svårt det skall vara för honom, men det kommer, var viss om det.

— Skulle det möjligen vara om detta han vill tala med mig

— Kanhända.

— Ja, vi få se. Jag skall komma i morgon. Sade han något om, vid hvad tid jag bör infinna mig?

— Ja vid tiotiden på morgonen

— Han skall få sin vilja fram. Nu har Ni väl icke så brådt utan kan stanna en liten stund hos oss?

— Är jag icke till besvär?

— Nej nej, visst icke. Ni får ursäkta mig, om jag förefaller litet kall och stel, men jag kan icke hjälpa det. Sedan jag kom ut och började min strid för brödet, har mitt sinne blifvit så hårdt, och jag glömmer, att jag icke bör visa mig sådan för mina vänner.

— Ursäkta Er icke. Jag fattar nog, hvad Ni skall

känna, och jag blir alls icke förtretad, äfven om Ni är litet sträf mot mig

— Tack, då är det bra. Vi vänta att häradshöfding Lund skall komma hit i kväll. Han lofvade mig att komma, och nu kan Ni stanna tills han kommer.

Nordling kastade en liten förstulen blick på Nanna, då häradshöfdingen nämdes, och hon märkte blicken och rodnade. Då log den gamle Nordling så godt men sade ingenting. Han blott aftog sin rock, hängde den på hängaren vid dörren och slog sig ned i soffan igen. Victor berättade honom ett och annat från Långholmen, saker, som den gamle mannen icke haft någon reda på förut, och han tyckte det icke vara fem minuter han lyssnat, förrän det knackade på dörren. Nanna öppnade, och den hederlige häradshöfdingen inträdde, glad och munter. Han skakade hand med alla de fyra innevarande och uttryckte sin glädje öfver att Nordling var där

— Jag måste hit för att bedja vår unge vän Boring komma till grosshandlare Stral, som vill tala med honom.

— Åh, är det så! Det närmar sig sålunda upplösningen på detta mörka, dystra spel. Vi ha väntat dag efter dag, att detta bud skulle komma, ty om grosshandlare Stral är en hederlig ärans man, skall han upprätta Borings heder och ära igen.

— Jag hoppas af allt mitt hjärta han gör det.

Fru Boring knäppte tyst ihop sina händer och suckade till Gud, att det skulle ske såsom de önskade. Hon var glad öfver att hafva sin son hos sig igen, men hon var på samma gång sorgsen, ty han kunde icke finna något att göra, och det var nödvändigt för

honom att få arbete, om han icke skulle duka under och de allesammans få svälta. De tillbringade en mycket angenäm kväll tillsammans, en kväll i frid och lycka, ty de kände sig alla lyckliga till en viss grad, ehuru ärelöshetens dystra dimmor höjde Victors bana. Följande morgon gick han upp till grosshandlare Stral, som mottog honom med mycken artighet. Då David såg den unge skrifvaren inträda på kontoret, bleknade han, och han var i högsta grad orolig, då han hörde sin far bedja Boring stiga in i de privata rummen. Inkommen dit, bjöd grosshandlaren sin gäst sitta ner, och själf tog han plats i sin skrifstol.

— Jag har bedit Er komma hit, började han, då Boring fortfarande teg, för att tala med Er om Er framtid.

— Mycket smickrande för mig, att Ni gör Er mödan att sysselsätta Er med en så ringa ting.

— Icke så ringa heller. Ni var i min tjenst, och jag tror ni hade det ganska bra, ända tills det där olyckliga slaget kom. Har Ni tänkt på något särskildt att göra för det kommande?

— Jag har försökt få arbete, men tack vare min försvarslösa ställning, kan jag icke få något.

— Jag har ett erbjudande att göra Er. Skulle Ni vilja komma tillbaka och åter upptaga Ert arbete hos mig?

Victor betraktade honom frågande.

— Det beror på, svarade han efter en stunds tystnad.

— På hvad?

— Om Ni först vill offentligt tillkännagifva. att jag ej var tjufven.

— Jag är villig att göra det

— Och icke blott detta, utan Ni måste äfven göra kunnigt, hvem den verklige tjufven är, ty ett blott erkännande, att jag icke stulit de där penningarne, skulle någon kunna antaga vara blott en artighet mot mig.

Grosshandlaren skälfde till.

— Kan Ni icke nöja Er med, att jag erkänner, det Ni var oskyldig?

Tror Ni att lagen skulle erkänna något sådant? Skulle jag återfå mitt medborgerliga förtroende därigenom?

— Kanske icke, men då Ni återfår en god befattning och icke mera behöfver sörja för Ert dagliga bröd, kunde det då icke vara lika bra med det?

— Jo, om jag visste, att jag icke kunde få mera. Om vi icke kände den verklige tjufven, utan Ni blott af omständigheterna insett, att jag icke kunnat begå stölden, då vore det annat. Men nu vet jag och Ni med föresten, hvem tjufven är, och jag kan genom hans fällande återfå mitt medborgerliga förtroende, få min heder och min ära upprättade igen. Detta är också hvad jag begär.

— Vill Ni då störta en redan olycklig familj i ännu djupare olycka?

— Min familj var fattig, men Ni tog icke i betänkande att störta den i elände, nöd och förtviflan.

Grosshandlaren teg. Han måste erkänna rättfärdigheten i den unge mannens ord.

— Jag skall gifva Er plats på mitt kontor, jag skall gifva Er dubbelt så stor lön som Ni hade förut,

och jag skall räkna Er som min personlige vän, om Ni vill gå in på hvad jag sagt.

— Och hela världen skall peka finger åt mig och säga, att jag är en ärelös tjuf. Jag kan det icke.

— Men är Ni icke en kristen?

— Jo, Gud vare lof, det är jag.

— Då borde Ni kunna förlåta och fördraga.

— Det är jag också villig till, men att öfverskyla brott och skam för att betrygga de brottsliga och dessa skola få gå fria och fortsätta med det onda, det är icke en kristens plikt.

— Jo, jag tror det.

— Och därtill är det min plikt som människa, min plikt mot samhället, att låta de verklige brottslingarne bli lämnade i rättvisans händer, då de upptäckas.

— Men i all barmhärtighets namn, min herre, kan Ni då icke inse, det kommer att krossa mig, om min son sättes i fängelse?

— Kunde Ni icke inse, att min stackars mor, som är en fattig änka, skulle krossas, om Ni obarmhärtigt lät mig gå i fängelse?

— Men min ställning i samhället blir helt och hållet förstörd, om min son kommer på de anklagades bänk.

— Ni är likväl rik och kan draga Er undan och lefva i ro, och detta kan väl vara nog för Er. Jag hade icke så stora förmåner,

— Ni är hjärtlös, min herre. Det är lönlöst försöka få Er att se saken från den rätta sidan. Jag skall gifva Er så mycket penningar, att äfven Ni kan

kan draga Er undan och lefva i ro, om Ni blott vill vara barmhärtig.

— Jag begär icke penningar, jag vill ha mitt aktade namn tillbaka. Gif mig det, och jag är nöjd.

Grosshandlare Stral lutade hufvudet mot handen och försjönk i tankar. Han hade nu gjort allt, så långt han tyckte sig förmå, och ändå var Boring obeveklig. Slutligen frågade han:

— Säg mig då i Guds namn, finns det ingenting, som kan beveka Er till barmhärtighet?

Boring tänkte också efter litet, innan han svarade på denna fråga. Han ville icke vara elak och likväl nödgades han neka denne gamle af sorg nedbrutne man så mycket.

— Nej, sade han omsider, det finns ingenting, som kan beveka mig i detta fall. Jag har alltid lefvat en hederlig mans lif, och jag vill fortfarande göra det. Om jag nu skulle påtaga mig denna skuld, nödgades jag gå föraktad hela mitt lif. De verklige brottslingarne däremot skulle känna sig säkra, och det kunde leda dem till nya brott. Nej, jag kan icke.

— Ni kan väl ändå lofva mig att dröja en liten tid, innan Ni anklagar.

— Hvartill skulle det tjäna?

— Nu var grosshandlaren svarslös. Boring fortsatte:

— Om Ni tänker på att få tid nog för att sända Er son härifrån, så kunde jag gifva Er den, men han blefve häktad ändå, hvar han än befunne sig. Och äfven om han lyckades hålla sig undan, så kunde jag bevisa hans brottslighet, och han komme att dömmas lika fullt. Om Ni önskar att han skall få tid att kom-

ma undan själfva straffet, så är jag villig att gifva honom den, men det är också allt.

— Och på inga villkor antager Ni de tillbud jag gjort Er?

— På inga villkor, min herre. Jag kan icke sälja min heder för guld.

— Men herr Boring, jag har maka och barn.

— Jag har mor och syster.

— Jag har en oskyldig dotter, som aldrig gjort Er något ondt.

Nu ryckte Boring till och bleknade. Han hade icke trott, att grosshandlaren skulle nämna sin dotter Den gamle mannen såg, att Boring tog intryck, och han fortsatte:

— Hon har redan lidit så mycket för detta. Om nu äfven detta kommer, skall hon krossas och dö däraf. Var barmhärtig för hennes skull.

Hur har hon kunnat lida af detta, då Er son gått fri? frågade Victor långsamt och med möda.

— Hon har lidit på grund af medvetandet att han var brottslig.

— Hur länge har hon vetat det?

— Jag tror nästan hon har vetat det ända sedan den dag, då Ni blef häktad.

— Och likväl var hon obarmhärtig nog att låta döma en oskyldig man.

— Hon blef sjuk och låg en lång tid, och när hon kom upp, var det för sent att göra något åt saken. Dessutom hade min son hotat att taga lifvet af sig, om hon sade något.

— Kan jag få tala med Er dotter?

— Javisst, Ni kan få allt Ni vill, min herre, blott

Ni icke störtar mig och min arma familj i elände.

— Var god och låt er dotter komma hit genast.

Grosshandlaren skyndade ut ur rummet med en ifver, som visade, hur angelägen han var att vinna den unge mannen. Förr skulle han icke hafva gått ett steg på befallning af Boring, nu hade han gärna gått många mil, om han därmed kunnat köpa denna vänskap. Kanske skulle dottern kunna åvägabringa, hvad han själf var för svag att förmå.

TJUGONIONDE KAPITLET.

En liten glimt af hopp.

Alma satt i sitt rum och sydde på ett broderi, som hon ämnade till julklapp åt en af sina få återstående vänner, då fadern med brådskande steg inträdde till henne. Hon såg upp och log till en början, men då hon såg hur allvarsam han var och hur hans händer darrade, steg hon upp och frågade, om han icke mådde väl.

— Jo, mitt barn, det är icke farligt med hälsan men jag måste bedja dig hjälpa mig.

— Gärna om det är något jag kan göra för dig, pappa.

— Jag har en ung man på besök där inne i mitt rum.

— Det är ju ingenting ovanligt.

— Men denna gång är det dock så. Den unge mannen är ingen annan än Boring.

Alma vände sig bort för att dölja den rodnad, som vid detta namn spred sig öfver hennes kinder.

— Och hvad hjälp är det du önskar af mig?

— Han vill tala med dig, och du måste bedja honom hafva barmhärtighet med oss. Jag har gjort allt, som står i min förmåga, men han vill icke lyssna. Gör nu hvad du kan. Kanske skall han lyssna till dig.

— Ack pappa, jag vill så ogärna blanda mig i detta. Kan jag icke slippa?

— Nej nej, det vore att stöta honom på nytt. Han bad mig gå efter dig, och jag gick. Vi måste vinna honom för oss, eller han störtar oss i elände och skam.

— Det är hans rättighet att göra, och jag tror ej att någon kan ändra hans tankar i det fallet.

— Han måste ändra sig. Kom nu genast, så att han slipper vänta.

Och han drog henne med sig, utan att hon förmådde göra motstånd, ehuru hon gärna velat det, ty hon kände sig så förlägen och brydd. Boring hade, under det han var ensam, tänkt öfver sin ställning och äfven tänkt på grosshandlare Strals många böner; men ju mera han tänkte, ju omöjligare tyckte han det bli att göra Stral till viljes. När grosshandlaren åter inträdde, förande sin dotter med sig, reste sig Boring och bugade sig djupt. Alma gick närmare och räckte honom handen, och de rodnade båda två, då de hälsade.

— Ni har önskat tala med mig, herr Boring, sade hon, då hennes förlägenhet något lagt sig.

— Ja, min fröken, och Ni torde ursäkta, att jag besvärar Er, men på grund af ett och annat i det samtal jag fört med Er far, ansåg jag det bättre att tala med Er.

— Jag är villig att höra allt hvad Ni har att sä-

ga. Tillåt mig äfven att uttrycka min glädje öfver att se Er fri och med hälsan igen. Ni har utstått mycket lidande, men Gud har dock bevarat Er hela tiden.

— Ja han öfvergifver aldrig, äfven om hela världen vore emot en för öfrigt.

— Det är sannt.

— Vi ha just talat om den där stölden, och Er herr far påstår, att redan samma dag jag blef häktad visste Ni om, hvem den verklige tjufven var. Är detta verkliga förhållandet?

— Ja jag visste det till och med dagen förut.

Min fröken, då borde Ni hafva upplyst åtminstone Er far om det, så hade jag kanske icke behöft lida så mycket, och mitt hjärta hade icke varit så hårdt i dag.

— Ack, Ni kan icke döma mig så strängt för det. Jag tänkte anklaga dem genast eller åtminstone tillse, att Ni blefve fritagen från de orättvisa anklagelserna, innan de hunno ställa Er fram inför domaren, men jag sjuknade och förmådde intet.

— Dem, var det då någon mera än Er bror?

— Ja, hans vän Quist hade lika stor del i brottet. Jag vet ännu icke, huru de utförde det, men jag vet, att de båda äro skyldiga.

— Det kunde jag hafva anat. Nu förstår jag då, hvarför Ni lidit under denna tid. Ni har ängslats för Er brors skull, ty Ni fruktade, att hans brott förr eller senare skulle uppdagas.

— Kanske äfven detta, men detta var dock icke egentliga orsaken till mitt lidande.

Då hon sade detta, rodnade hon på nytt, och Boring vågade icke fråga efter verkliga orsaken till hen-

nes lidande. Men han kände sig den stunden genomströmmas af en gladare känsla än på länge förut.

— Och er bror hotade att taga sitt lif. om Ni sade ett ord.

— Ja, och han upprepade sin hotelse många gånger.

— Ni hade icke behöft tro honom. Den som ämnar taga sitt lif, hotar aldrig, eller åtminstone aldrig mer än en gång. Er bror är så feg, att han icke kunnat göra det. Hade han icke mod att inför sin far bekänna sin skuld, så hade han icke hellre mod att dö.

— Ni kan ha rätt, svarade Alma efter ett litet betänkande. Men jag trodde honom likväl.

— Han visste icke hvad han skulle göra eller säga. Men plötsligt vände han sig till grosshandlaren:

— Min herre, Ni önskar en utväg för att rädda Er son?

— Ja det är ju detta vi talat om hela tiden.

— Nåväl fråga nu Er fröken dotter, om jag bör tiga, om hon anser mig böra bära på denna tunga börda, och fortfarande lida för ett brott som icke är mitt.

— Fråga henne! Icke kan hon afgöra det.

— Ni sade att hon skulle krossas och dö af bördan, om Er son blefve dömd. Är detta sannt fröken Stral?

— Kanske, svarade Alma kort.

— Nåväl, jag har icke gjort något illa, och likväl har jag suttit sex långa månader på Långholmen och jag har intet medborgeligt förtroende mera. Anser Ni det okristligt, fröken Stral, om jag försöker af-

vältra denna förfärande börda, på det jag måtte få arbete igen och kunna försörja min gamla mor och min syster, hvilka också lidit mycket för detta sorgliga misstag?

— Nej, svarade Alma med fast röst, ehuru hon nu var blek i stället för röd. Jag anser i stället att Ni bör söka rentvå Ert fläckade namn, och jag väntade nästan, att Ni skulle göra det redan samma dag Ni kom ut, ty jag visste att Ni då skulle få veta hemligheten.

— Ni visste det och väntade att jag skulle anklaga de verklige brottslingarna.

— Ja hur skulle jag annat? Ni är en hederlig man, och en sådan går icke onödigtvis och bär på något dylikt.

— Ni ber mig då icke skona Er bror?

— Jag kan det icke. Visserligen kommer det kosta mig, ja, kanske mitt lif, ty äfven jag blir ärelös. Jag kommer i samma ställning som Er stackars mor och syster, hvilka lidit så mycket under den gångna tiden, men tänk icke på det. Jag vill hellre att Ni blir fri och får Ert namn rent.

— Men i Guds namn, inföll grosshandlaren, tala icke så, barn! Du vet, att det gäller allt för oss. Bed honom i stället tiga.

— Det gäller lika mycket för honom och mycket mera för rästen, och hans namn är lika dyrbart som vårt.

— Men skammen, nesan!

— Bör den skyldige icke oskyldige bära.

— Grosshandlaren sjönk tillbaka i sin stol och suckade tungt. Boring betraktade den unga flickan

med beundran och tacksamhet. Hon bad honom ej ens tiga med hemligheten, änskönt hon visste, hur mycken smärta dess uppenbarande skulle beréda henne. När han sålunda under tystnad betraktat henne några minuter, vände han sig till herr Stral:

— Min herre, jag vet nu, att Ni icke med vilja velat kasta mig i fängelse, jag vet att Ni icke var med i sammansvärjningen mot min heder, mitt allt, och därför har jag också försökt tänka ut något sätt att hjälpa Er och ändå få åter mitt namn och min heder.

Har Ni funnit något då? frågan var så full af oro, så bedjande, att Boring kände sig nedstämd.

— Kanhända är det möjligt, svarade han. Er son hade en medbrottsling, och om jag icke misstager mig alltför mycket, så är denne man icke just så hederlig af sig i något afseende och icke så nogräknad med hvad han gör, blott han kan kan få följa sina usla böjelser.

— Det är sannt, han har visat det många gånger. Men hvart vill Ni komma med detta?

— Om Ni kunde tala med honom och erbjuda honom de penningar Ni ville gifva mig, för att han skulle taga hela skulden på sig, så kanske det kunde ordnas. Visserligen är detta icke precis rätt, men jag kan icke heller anse det som någon direkt synd.

— Ack, det är för sent, han är borta.

— Hvar då?

— Han hade varit med min son om andra galenskaper, och då det åter kom till ett uppträde här, hotade han att anklaga min son, och då gaf jag honom en del penningar, och han försvann.

— Och Ni tror att han reste?

— Jag tror icke han vågade stanna i staden.

— Kanske icke, men jag tviflar likväl.

— Jag önskar af hela mitt hjärta, att Ni hade rätt.

— Vi skola söka honom. Jag lofvar Er att vänta med min anklagelse, till dess vi funnit denna man, och sedan vi funnit honom, beror det på, hur Ni kan ordna saken med honom. Om han är villig att påtaga sig skulden, så kan Er son gå fri, men gör han det ej, måste saken ha sin gång.

— Jag skall gärna gifva hela min förmögenhet för att rädda mitt namn.

— Ingen kan hellre önska det, än jag gör. Nu hafva vi talat nog om detta, och jag får säga Er farväl.

— Men vill Ni icke hjälpa oss att söka efter Quist?

— Jo, det är jag villig att göra; men jag vill icke, att sökandet skall fortsätta längre än tre månader. Om så fordras skall jag tiga så lång tid.

— Tusen tack. Ni ger mig ändå en liten tid, under hvilken jag kan vara lugn. Det är ju som att sofva på en vulkan, men det är ändock hvila för sinnet. Tack. När kommer Ni åter hit?

— När Ni behagar kalla mig.

— Och Ni vill icke åter tillträda Er plats här?

— Jag skulle icke kunna det nu. Tack emellertid för anbudet.

Han vände sig till Alma, som satt där blek men lugn.

— Min fröken, sade han, må Gud välsigna Er för den tanke Ni hade om detta. Ni älskar säkert Gud, efter som Ni ville det som var rätt i detta fall.

— Ja, jag älskar Gud af allt mitt hjärta, svarade hon okonstladt

— Då kan Ni känna Er lycklig äfven i smärtans stunder

— Det har jag redan pröfvat. Jag tackar Er, för att Ni lärt mig att älska Gud.

Boring kunde icke mera än bugade sig tyst, hvarefter han aflägsnade sig. Men när han gått, lutade Alma hufvudet i sina händer och grät förtvifladt.

— Hvad är det, mitt barn? Hvarför gråter du så? frågade fadern.

— Det är ingenting pappa; jag är blott ledsen öfver dessa förfärliga ting, som vi måste tala om.

Han strök hennes lockiga hår med sin skälfvande hand, och då, liksom hade ett plötsligt minne vaknat upp inom honom, sade han:

— Alma, minns du den där natten, då vi haft bal här?

— Ja svarade hon snyftande.

— Då sade mig någon, att du hyste en öm känsla för herr Boring. Du svarade mig icke då på min fråga därom. I dag är förhållandet helt och hållet annorlunda. Säg mig såsom din far och din vän, om du verkligen älskar honom?

Då kastade hon sig till sin fars bröst, och mellan snyftningarne sade hon:

— Ack ja, pappa, det har jag länge gjort, och jag kan icke hjälpa det.

— Var lugn, mitt barn, jag klagar icke på dig för det nu.

— Pappa, det är så svårt att vara i strid med honom; hvarför just med honom, som är så god, och

som har rätten på sin sida? Gud gifve att allt kunde ordnas, såsom han sade det.

— Vi skola uppbjuda alla våra krafter, och du skall bedja till Gud, som du ju också älskar, att han ger oss seger.

— Kan du då icke bedja?

— Jag vet det icke. Jag har icke försökt det på så förfärligt länge, men jag skall kanske bedja nu, ty det är i nödens dagar, som man oftast drifves till den himmelske fader, hvilken man eljest så gärna glömmer.

TRETTIONDE KAPITLET

J nödens bittra dagar.

Det var en gifven sak, att Victor Boring icke kunde gifva all sin tid för att söka efter Quist, ty han måste äfven vara ute och försöka att få något arbete, men i dessa försök misslyckades han hela tiden dag efter dag. Han gick somliga dagar, så att han var nära att digna af trötthet, blott för att på hvarje plats, där han sökte arbete få höra ett nekande svar på sin anhållan. Sålunda fortsatte det ända in i december. Då var det slut med alla pännningar de haft i huset, slut på brödet, slut på allt, och nöden, denne sorglige, dystra gäst, stod icke blott vid dörren, utan hade trängt in i huset och stannade där, hårdhjärtad och utan att visa ett tecken till att han ämnade aflägsna sig.

Nanna hade gjort lika trägna försök att få arbete som Victor, men med samma resultat som han. Visserligen hade häradshöfding Lund flera gånger i förtroende erbjudit Victor hjälp, men denne var för stolt att mottaga något af honom.

— Men käraste, sade Lund en dag till honom, du skall icke känna det så. Om jag lånar dig litet nu, så kan du ju betala mig det då du sedan får arbete.

— Men som kristen har jag lärt mig att icke låna då jag icke har någon utsikt att betala, och jag har ingen utsikt nu.

— Du kan få.

— Kanske. Du skall ha tack för anbudet, och kanske jag en dag ber dig hjälpa mig, men så länge jag kan vill jag reda mig ändå, ty jag tycker icke om att vara skyldig någon.

Äfven Nordling hade erbjudit honom sin hjälp, detta på uppmaning af Stral, men äfven honom tackade Victor, dock utan att mottaga något. Då det nu icke fanns någonting för de tre att lefva af, undrade han om det icke vore bäst att mottaga den hjälp som blef honom erbjuden.

Han satt sent en kväll i ett hörn inne i sällskapsrummet. Det var så kallt inne att han skakade af köld. Modern hade svept en stor schal omkring sig och lagt sig ned på soffan, under det Nanna ordnade med ett och annat i rummet för att hålla sig varm.

— Fryser du Victor? frågade hon då hon såg att han skakade.

— Ja det är ganska kyligt inne. Gud gifve att jag snart finge arbete, så att jag kunde förtjäna vårt bröd. Skola vi månne nödgas dö af svält?

— Det ser icke bättre ut. Vi ha nu sökt arbete länge utan att finna något, och vi kunna icke härda ut så länge till.

— Du är hungrig?

Åhnej, med mig är det icke farligt, men jag tänker mest på mamma, hon kan icke stå emot det så bra.

Modern vände sitt bleka anlete mot henne.

— Var icke ledsen för min skull, kära barn. Om jag äfven skulle dö, så är jag lika glad och nöjd ändå. Lifvet har icke så mycket af ljus och lycka att bjuda på, tycker jag,

— Nej det är icke så synnerligon mycket, åtminstone sedan de lyckats stjäla vårt goda namn.

— Men, inföll Victor, i det han reste sig upp i morgon skall jag finna arbete. Vi skola bedja Gud om det nu, och jag tror han skall gifva mig det. Icke kan han vilja att vi dukar under så helt och hållet, då vi icke gjort något ondt.

— Vi veta icke hans vilja i allt, men ibland tuktar han mycket hårdt, och det har han gjort med oss nu.

— Vi skola i morgon hafva bröd och ved, vi behöfva dessa ting först af alla. Det är midt i vintern och en kall vinter ändå, och vi ha icke en bit bröd i huset. Mamma har icke ätit mer än en liten kall potatis i dag, och vi, ja, det är icke så noga med oss som äro unga.

— Hvarken du eller Nanna har icke smakat en bit sedan i förgår, och det kan icke gå länge på det sättet.

— Vi äro också redo att dö. Gud ske lof vi frukta icke döden.

— För den kristne är döden ljuf.

Samtalet afstannade, och då kylan gjorde sig mer och mer kännbar, gingo de till hvila, ty då de lågo

kunde de hålla sig varma. Den natten sof dock Victor icke mycket. Han bad till Gud och han rådfrågade sig själf, hvar han möjligtvis kunde få arbete.

— Nästa morgon steg han upp så snart det dagades, smög sig tyst ut ur rummet och kom snart tillbaka med fånget fullt af träbitar, dem han plockat upp vid ett nybygge ett stycke därifrån. Nanna var uppstigen, då han återkom.

— Hvar har du fått ved?

— Jag bad några män som höllo på att bygga ett hus, att få plocka upp det här utanför och det fick jag. Däri kunde jag icke se något förnedrande.

— Nej icke det minsta Gud ske lof. Nu kan jag hålla litet värme i rummet för mamma i dag. Hon är klen.

— Se om henne så väl du kan, så att hon icke blir sjuk. Jag skall nu gå ut och söka arbete. Om jag icke är här igen till vid middagstiden, så har jag fått arbete.

Han gick sin väg. Då han kom ner till Norrbro upphann han ett par arbetare, som med sina små matsäckskorgar på armen begåfvo sig till sitt arbete, och Victor vände sig artigt till dem och frågade:

— Kan Ni säga mig, mine herrar hvar jag möjligen kan få något arbete?

De betraktade den frågande och den ene af dem började skratta.

— Nog kunde vi säga Er hvar det finns arbete, men Ni duger sannolikt icke till att utföra det.

— Och hvarför inte?

— Kunde Ni föra hammaren med de där händerna eller bära sten? Kunde Ni sköta järnspettet

med så pass fina armar och en så pass spenslig kropp. Det går icke.

— Ack jag kan göra hvad som hälst, bara jag finge någonting att göra.

— Vi hålla på och spränga bort ett stycke berg för att få en ny gata på söder. Det är brist på arbetsfolk för närvarande så att om Ni går med dit, torde Ni få försöka.

— Jag vill så gärna göra mitt bästa. Betala de något för arbetet?

— Naturligtvis. Vi ha två kronor dagen, och det kan ju duga, om man inte ha alltför stora fordringar, Men hvarför söker Ni inte annat slags arbete? Ni ser ut som hade Ni haft annat för Er förut.

— Det har jag också, men olyckligtvis finns det icke något mera sådant för mig nu.

— Då kan Ni ju gå med oss om Ni har lust.

— Tack, svarade Victor och följde med. De gingo uppför de branta trapporna, som leda upp till söder, ty dessa arbetare hade icke råd att åka upp i hissen, och de voro icke trötta då de kommo upp. Hur skulle det i så fall hafva gått, då de hade hela dagens möda framför sig? Victor blef dock trött, ehuru han ingenting sade utan följde med under tystnad. Då de kommo fram till arbetsplatsen, sade den ene af arbetarne:

— Förmannen står därborta. Ni kan vända Er till honom, så får Ni reda på om han behöfver Er.

— Tack så mycket.

Han gick fram till förmannen, som betraktade honom litet nyfiket. Han såg ut att vara en hederlig och godhjärtad man och Victor lyfte på hatten för honom.

— Jag önskar arbete, ifall Ni har något för mig.

— Hvad kan Ni göra?

— Hvad som helst.

— Ni ser icke så ut, men lika godt, jag behöfver folk, och då får man icke vara så nogräknad. Ni skall få arbete. Hvad heter Ni?

— Victor Boring.

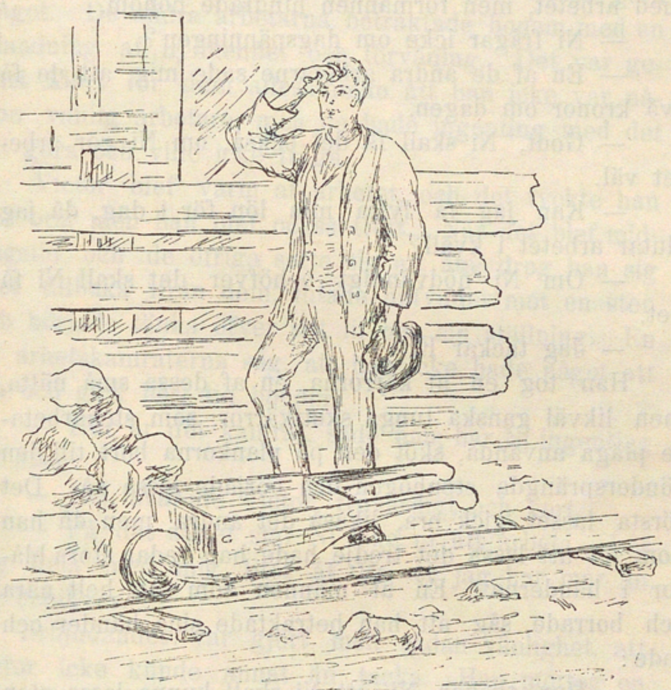

„Han tog en af dessa små nätta, men ganska tunga skottkäror som stenarbetare pläga använda.”

— Boring. Det namnet tycker jag mig hafva hört förr.

— Mycket möjligt min herre. Hvar skall jag arbeta?

— Ni kan taga en af kärrorna därborta och skjuta sten bort till nästa hörn, där Ni tömmer den i gropen de hålla på att fylla där.

— Tack för er godhet.

Han ämnade aflägsna sig för att genast taga itu med arbetet, men förmannen hindrade honom.

— Ni frågar icke om dagspänningen?

— En af de andra arbetarne sade mig, att de få två kronor om dagen.

— Godt, Ni skall få det också, om Ni gör arbetet väl.

— Kan jag få lyfta min lön för i dag, då jag slutar arbetet i kväll?

— Om Ni nödvändigt behöfver det skall Ni få det.

— Jag tackar Er.

Han tog en af kärrorna, en af dessa små nätta, men likväl ganska tunga skottkärror, som stenarbetare pläga använda, sköt den på plankorna bort till den söndersprängda stenhögen och började lassa på. Det första lasset gick bra, likaså det andra, men då han kom för att lassa det tredje hade han redan stora blåsor i händerna. En af männen som satt helt nära och borrade såg att han betraktade sina händer och sade:

— Hur tycker Ni, att Ni skall kunna lassa sten med sådana händer utan handskar på? Det går icke en timme.

— Det ser icke bättre ut, men jag skall försöka hålla ut.

— Här kan Ni få låna ett par handskar af mig. De äro nog litet för stora, men de gå an i nödfall.

Han slängde till Victor ett par grofva skinnhandskar, i hvilka dennes händer försvunno, som hade det varit ett barn som hade fått låna en äldre persons handskar. Han log då han såg detta, men han fortsatte dock med sitt arbete, glad öfver att kunna göra något. De andra arbetarna betraktade honom med en blandning af nyfikenhet och förvåning. Det var genast klart för dem allesamman att han icke var någon vanlig arbetare, men de hade ingenting med det att göra och ville icke fråga.

Victor blef varm af arbetet, och det tyckte han var bra, men han blef också trött. När det blef middagstid och de öfriga satte sig att äta; drog han sig litet tillbaka ifrån dem, lutade hufvudet mot en sten och började tänka öfver sitt lif och sin ställning. En af arbetskamraterna såg, att han icke hade något att äta och gick bort till honom.

— Hur är det kamrat, sade han; har Ni ingenting att äta?

— Nej, svarade Victor, trovärdigt och kort.

— På det sättet står Ni icke ut att arbeta. Låt mig dela med mig litet åt Er, ty jag har mer än jag behöfver.

Erbjudandet var gjort med sådan vänlighet, att Victor icke kunde annat än tacka. Han mottog en stor smörgås och ett hårdkokt ägg, och det smakade honom alldeles utmärkt. Men mitt under det han åt, kommo tårarne honom i ögonen, och kamraten, som satt sig ned bredvid honom, frågade medlidsamt, hvad som stod på.

— Åh jag tänkte på de mina, och då blef jag ledsen.

— Äro de sjuka då?

— Nej, men de ha icke haft något att äta i dag, under det jag nu har så mycket.

— Ni är då mycket fattig?

— Ja, vi äro alldeles utan bröd, utan allt, och jag tackar innerligt Gud, att jag i dag fick arbete, ty nu kan jag i kväll taga med mig något hem åt dem.

— Ni är icke van vid den här sortens arbete?

— Nej jag har aldrig hållit på med något sådant här förr, men det måste gå, hur hårdt det än är.

— Öfveranstäng Er bara inte, ty då går det inte länge för Er.

— Jag kan icke göra så mycket, men jag skall försöka fylla min plikt.

Det gjorde han äfven, och när det mörknade och de öfriga slutade sitt arbete, ställde äfven han sin kärra ifrån sig, gick fram till förmannen och frågade, om han kunde få ut sin dagspenning.

— Vi pläga icke betala arbetarne hvarje kväll utan en gång i veckan, svarade denne.

— Jag har hört det, men Ni lofvade mig i dag, att jag skulle få det.

— Är Ni då i så stort behof af penningar?

— Ja, vi ha ingenting att äta hemma.

— Dricker Ni?

— Nej, Gud vare lof, det är jag frälst ifrån.

— Åh, är Ni läsare?

— Ja.

— Det gör Ni rätt i. Jag skall nu af mina egna penningar betala Er för dagen, och sedan får Ni det afdraget om lördag.

— Jag tackar Er, min herre.

— Ni är icke en vanlig grofarbetare?

— Nej, jag hade förr anställning på ett kontor, men fick för en tid sedan afsked därifrån.

— Hos hvem arbetade Ni då?

— Hos grosshandlare Stral.

— Åh, Boring. Då var det Ni, som blef sänd till Långholmen för att Ni stulit?

— Ja, det var jag, som blef sänd dit på grund af dylik anklagelse.

— Var Ni då icke skyldig?

— Nej, min herre, det var jag icke.

— Kan Ni bevisa det?

— Ja, hvilken dag som helst.

— Hvarför gör Ni det icke då?

— Jag har lofvat vänta litet. Gud gifve, att jag finge tala redan nu.

— Det skulle jag göra, om jag vore i Ert ställe.

— Jag har lofvat vänta. Jag hoppas, att Ni icke afskedar mig nu, sedan Ni fått veta, hvem jag är. Ni har mig ju framför Er hela tiden, så att Ni kan hålla uppsikt öfver mig.

— Nej, Ni kan fortsätta, om Ni har lust och kraft. Ni har haft svårt att få arbete förut?

— Jag har sökt dag efter dag utan att finna, och detta var min sista utväg. Jag är icke van vid detta arbete, men jag skall försöka fylla min plikt ändå. Hade jag icke träffat ett par af Edra arbetare i morgse, så hade jag icke varit här, men jag är så glad att jag kom, ty nu kan jag köpa hem litet bröd åt min mor och min syster; de hafva icke haft en bit mat sedan i går.

— Här har Ni Edra penningar. Skynda Er hem med bröd till dem. Gud vare med Er.

Victor stannade och såg på honom.

— Är Ni en kristen?

— Ja, tack ske Gud det är jag.

— Och Ni vill behålla mig i arbetet?

— Gärna om Ni själf vill.

— Tack min herre. Gud skall belöna Er.

Han aflägsnade sig med snabba steg. Under vägen hem köpte han några nödvändiga matvaror, och med dessa skyndade han hem. Då han kom hem fann han de sina ensamma och sorgsna. Han hade varit borta så länge, och de trodde nästan, att han i sin förtviflan gått och gjort sig något illa. Glädjen blef därför så mycket större nu, då han välbehållen ehuru trött och med blåsor i händerna, kom hem igen och äfven bringade med sig något till deras uppehälle.

— Hvad har du då gjort? frågade Nanna då hon såg hans händer.

— Jag har skjutit sten i en kärra hela dagen, och det är tungt arbete. Du skall veta, jag är icke van vid det, men jag måste försöka, ty nöden har ingen lag, och vi kunna icke lefva om jag icke gör något.

— Hur länge ämnar du fortsätta med ditt tigande och med dina offer för andra?

— Såsom jag lofvat, i tre månader, men sedan talar jag och lyfter bördan ifrån oss. Jag kan allt stå ut med det här arbetet så länge.

— Hurudan jul skall det bli för oss i år?

— En god sådan hoppas jag. Äfven om vi äro

fattiga, ha vi dock Guds frid, och om jag orkar arbeta få vi hvad vi behöfva.

— Du glömmer att vi äro bortbjudna på julafton, inföll modern, som med glädje betraktade det bröd Victor bringat hem.

— Ack ja, det är sannt, häradshöfding Lund har bedt oss komma till honom. Han tycker sig vara så ensam eljes, och han vill icke gå bort. Ack om vi hade kunnat bjuda honom hit i stället.

— Men det kunna vi icke, sade modern.

— Nästa år göra vi det, försäkrade Nanna, och Victor log, ty han hade helt andra tankar i sitt sinne.

Sålunda hade han då börjat arbeta, och under det han dag efter dag höll på med sitt tunga verk, höll han äfven ögonen öppna, ifall han skulle få se någon skymt af Quist.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Mödosamma dagar.

Det är tungt att arbeta dag efter dag, och arbeta af alla krafter, då man icke varit van vid det förut. Det tunga arbetet fordrar vana, de grofva sysselsättningarna kräfva sträfva och starka händer, och Victor Boring hade inga af dessa förutsättningar. Han hade icke klen utan snarare stark kropp, men ändå var han då kvällen kom nära nog uppgifven af trötthet och orkade knappast gå till sitt hem. Dock var det nödvändigt att fortsätta med arbetet vid gaturegleringen. Kallt var det om dagarna, så att det knakade och smällde i alla knutar, och snön låg djup öfver jorden, men arbetarne måste vara ute ändå. De flästa morgnar hade de att först skotta undan snön, och sedan fingo de gripa verket an med stenar och klippblock.

Victor klädde sig så väl han kunde och arbetade nog af alla krafter det kunde man se på honom, och på detta sätt höll han sig varm, och för varm ibland så att han sedan förkylde sig, då han åter kallnade

af litet. Han fick fortsätta att skjuta sten i en kärra och detta arbete var kanske det lättaste som gafs där. Då han hållit på till veckans slut kände han sig glad öfver att få lyfta sin aflöning, hvilken, äfven om den icke var så stor, dock skulle gifva bröd åt honom och hans kära. Han lämnade Nanna hela summan, då han om kvällen kom hem.

— Och detta är allt du fått för ett så tungt arbete? frågade hon suckande.

— Tycker du icke det är nog?

— Jo vi få tacka Gud för det, men icke är det något emot hvad du hade förr för hvad du gjorde.

— Tänk då på de andra arbetarne, som få gå där för lika liten lön dag efter dag och aldrig ha utsikt att få det bättre.

— Detta är nog sannt, men du kunde förtjäna mera om icke människorna vore orättvisa mot dig.

— Tala icke om det syster lilla, det är bättre att icke göra det.

— Åh jag glömde alldeles att säga dig, att det varit bud här från grossshandlare Stral. Han vill att du skall komma upp till honom.

— Det kan jag icke gärna göra, ty mitt arbete upptager hela min tid.

— Så sade jag också till budet men fick till svar att du lika gärna kunde komma i kväll, du vore lika välkommen.

— Helst ville jag stanna hemma ty jag är trött och tycker icke om att gå ut, men jag skall likaväl gå för att höra hvad han vill.

— Sedan han ätit sin enkla aftonvard begaf han

sig också till grosshandlaren, hvilken mottog honom mycket förekommande.

— Ni önskar tala med mig? frågade Victor.

— Ja, var god och sitt ner. Jag ville höra, om Ni möjligen sett någon skymt af den där Quist?

— Nej jag har icke sett till honom, men jag har icke heller så mycken tid att söka nu, ty mitt arbete går före allt annat.

— Jag har hört, att Ni nödgats börja arbeta i ett stenbrott. Är detta i öfverensstämmelse med rätta förhållandet?

— På sätt och vis är det sannt, ty jag arbetar med, där de spränga sten. Vi hålla nämligen på att planera en ny gata.

— Men hur i alla dagar kan Ni stå ut med det Ni är ju icke van vid sådant.

— Man måste stå ut, då man är i nöd, och jag har nu stått ut en hel vecka.

— Är det ändå icke litet för sträft att icke antaga den plats jag erbjudit Er här, då jag gjort erbjudandet med godt hjärta? Ni passar bättre här än vid ett sådant arbete som gatuplanering.

— Sannolikt passade jag bättre för det arbete jag förut hållit på med, men jag kan dock icke antaga den plats Ni bjuder mig.

— Som Ni vill då, men Ni vet, att när helst Ni önskar, kan Ni komma hit igen.

— Var det något annat Ni önskade?

— Jag blott ville veta om Ni funnit något spår af Quist och om Ni ville komma hit igen för att fylla den plats Ni förut innehade.

— Jag måste svara nej på båda frågorna. Om

jag får syn på Quist, så skall jag icke underlåta att underrätta Er därom, och skulle jag ej lyckas få se honom, så är icke felet mitt.

— Huru ämnar Ni tillbringa Er jul?

— Som vanligt i mitt hem.

— Skulle Ni icke vilja komma till oss på julafton.

— Det vore detsamma som att lämna min mor och min syster ensamma, och det kan jag icke. För rästen äro vi just den kvällen bortbjudna. Dock tackar jag för eder välmening.

— Det ser nästan ut som om det vore omöjligt att få klyftan mellan oss litet mindre, ty Ni säger nej till allt. Månne det alltid skall fortsätta så?

— Jag hoppas att en ändring skall kunna ske med tiden. Dock är det bäst att vi för närvarande ha så litet att göra med hvarandra att göra som möjligt.

— Då grosshandlaren såg att de icke kunde komma till en verklig förståelse med hvarandra, lät han Boring gå, dock bedjande honom återkomma snart snart igen. Victor hade dock ingen lust att närma sig grosshandlaren, förrän allt var ordnat mellan honom och dennes familj. Det varå blott smärtsamt att gång på gång röra vid det gångnas sorgliga händelser. Då Victor hemkom, berättade han för de sina hvad besöket gällde.

— Hvarför skall han plåga dig så där, då han vet, att du icke vill ha något med honom att göra? frågade Nanna.

— Jag kan icke förstå det på annat sätt, än att

han vill vinna mig, för att jag skall visa barmhärtighet, och det kan jag icke längre än jag redan gjort.

— Vi få icke undra så mycket på honom ty det kännes nog bittert för en sådan man som han, och han bäfvar för det kommande. Dock kunna vi vara gladare än förut, ty vi ha bröd, äfven om det kostar dig hårdt arbete. När allt det där en gång blir ordnat kan du få en god plats igen, och då är nöden förbi.

— Vi skola icke hoppas för mycket utan hålla oss vid hvad vi verkligen se. Jag har arbete, det är nog. Hvad framtiden bär i sitt sköte få vi lämna så länge, ty vi veta det icke. Sannolikt blir allting väl genom Guds nåd.

Under den följande veckan arbetade han med större kraft än den första. Bland arbetarne hade man fått reda på hvem han var, och några drogo sig också undan honom och yttrade något om folk utan medborgeligt förtroende, men Victor låtsades icke höra det. Man gaf akt på honom, sökte att om möjligt finna fel hos honom, upptäcka om han var riktigt ärlig i allting, men ingen enda kunde finna något att anmärka mot honom. Med den största uppmärksamhet utförde han sitt arbete, och han höll i så länge krafterna tilläto. En dag då han drog sig undan för att äta sin middag kom en af kamraterna bort till honom.

— Hvarför sitter du här borta i hörnet och ute i kylan och äter din middag hvarje dag? frågade han.

— Emedan man måste sitta på något ställe och deti cke

är så synnerligen kallt nu. Dessutom vill jag vara nära till arbetsplatsen.

— Kom med mig vi ha ett ställe som är både varmt och trefligt.

— Finns det ett hus dit arbetarne pläga gå och äta sin middag?

— Visste du icke det. Att ingen sagt dig det förut. Kom nu med då. Det gör en godt att få komma in och sitta ner en liten stund.

Som denne kamrat var en af dem som förut dragit sig mäst undan honom undrade Victor, hvad meningen med denna inbjudning kunde vara. Han reste sig dock och följde kamraten, som pratade med honom om allt möjligt. Då de gått ett litet stycke vek han af in i en portgång och öppnade en dörr. Victor blickade öfver hans axel in genom dörren och såg ett stort rum nästan fullt med folk. En stinkande lukt af bränvin och tobak slog de ankommande till mötes och Victor drog sig genast tillbaka.

— Kom med. Här är varmt och godt och trefligt sällskap.

— Men det är ju en krog, tyckes det mig.

— Ja, det är sannt, men det är så godt som en privat plats. så att du behöfver icke känna dig förlägen.

— Det gör jag icke heller men jag går aldrig in på en krog. Jag har ingenting där att göra.

— Var nu icke dum utan kom du.

— Nej jag vill icke. Hellre sitter jag ute midt i snödrifvan och äter middag.

— Gör dig nu icke till. Vi veta nog hvem du är, och att du icke är det minsta bättre än vi. Den

som suttit på Långholmen ett halft år, behöfver icke draga sig undan, när hederlige arbetare bjuda honom sitt sällskap.

Victor rodnade icke, men han kände en rysning ila igenom hvarje fiber i sin kropp. Han vände sig ifrån den oförskämde och gick med raska steg ut ur porten och återvände till sitt hörn, där han ostörd åt sin middag och återvände sedan till arbetet.

När de andra arbetarne återkommo skrattade de åt honom, och en och annan anmärkning gjordes om långholmaren, som höll sig för god att gå in på en krog. Dock var det ingen som direkt angrep honom. Under de följande dagarna var han mycket utsatt för de andras hån och begabberi. Tåligt bar han det allt utan ett ord till svar, utan den minsta klagan, anseende detta höra till den stora pröfning, som Gud lagt på honom.

Då lördagskvällen kom var han mera uttröttad af kamraternas elaka ord och blickar än af arbetet som dock var mycket ansträngande. Men lycklig kände han sig då han med sina tolf kronor i fickan skyndade hemåt. Han ville komma hem så tidigt att Nanna kunde hinna ut och göra uppköp för söndagen. Hos de kära var det frid för honom, hos dem kunde han känna sig lugn och glad och glömma alla striderna och stormarna, som mötte honom rundt omkring.

På söndagen gick han till kyrkan ty han kände sig behöfva mycken ny kraft från Gud, och han fick det äfven. Hans själ var trygg, ty han visste, att Gud aldrig, aldrig skulle öfvergifva honom, äfven om det såge alldeles hopplöst.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Bortstött igen. Det första spåret.

Julhögtiden kom och gick förbi i frid. På julafton var Victor med sina kära hos häradshöfding Lund, som hade ordnat det så fint och trefligt det var honom möjligt. Julklappar hade han åt dem allesammans, och de gåfvo honom äfven några små gåfvor men dessa gåfvors värde lågo icke i hvad de kostade utan i meningen och hjärtelaget, hvarmed de gåfvos. Då de sent på kvällen hemkommo, funno de utanför dörren flera små paket, och Victor tog in dem, full af nyfikenhet. Ett var adresseradt till honom, och de båda andra till modern och systern.

— Hvad i alla dagar kan det här vara? frågade han, i det han vände paketet i sina händer, sökande i sitt minne, om han kunde känna igen stilen, hvarmed adressen var skrifven, men det var honom icke möjligt.

Det är någon vän, som icke glömt oss i olyckans dag, sade modern, i det hon afklippte snörena för att öppna sitt paket.

— Jag trodde knappast vi hade någon mera vän än Lund och kanske äfven Nordling.

— Då är det väl från Nordling det här kommer.

— Nej han hade i så fall själf skrifvit utanskriften, men det är icke hans stil.

— Då ha vi nog någon mera vän, ehuru vi icke vetat det.

Fru Boring fick sitt paket öppet först. Hon fann däri en liten fin sidenduk och i denna två alldeles nya tiokronesedlar. Nanna såg på och dröjde med sitt paket ännu.

— Skall du icke öppna det? frågade Victor, som vid åsynen af penningarne börjat hysa en obestämd fruktan, att det kunde vara Stral, som ville afbörda sig litet af sin skuld och därför sända dem julgåfvor.

— Jag ämnade vänta tills sist, svarade Nanna men det ville han icke.

— Öppna ditt nu, ty det torde hända, att jag sedan alls icke öppnar mitt.

— Hvad tänker du på? Det är ju en julklapp.

— Det kan ju så vara, men vi få se, när du öppnat ditt.

Hon slet hastigt af papperet. Hennes paket var det största, och hon fann ett det allra vackraste tyg till ett klädningslif däri. Äfven hon fick två tiokronesedlar, nya och ovikta. Dörtill fanns en liten lapp fästad på tyget, och på denna läste hon:

En julhälsning från en nästan alldeles okänd men tillgifven väninna.

— Men hvem kan det vara? Jag har ju icke mera någon väninna.

— Så trodde äfven jag.

— Skall du öppna ditt?

— Ja, så mycket måste jag nog göra, äfven om det sedan skulle falla mig in att sända paketet tillbaka.

— Var icke så häftig, Victor. Du må icke tro, att någon af dina fiender skickar dig julklapp.

— Hvad skulle mamma säga, om det vore Stral, som gjort det för att ställa sig in hos mig?

— Han är nog att klandra för hvad du lidit, men du har själf sagt, att du nu har bättre tankar om honom.

— Det är sannt. Jag skall då se efter, hvad det lilla paketet kan innehålla.

Han hade många papper att taga af, innan han kunde finna innehållet, men det kom till slut ändå. Det var inga penningar, och det gjorde honom gladare i sinnet. Han fann blott en liten tom plånbok, men en som han tyckte om, äfven om den var tom. Den var arbetad för hand och på ett konstnärligt sätt.

— Ser du, det var en liten nätt present du fick. Icke ämnar du sända den tillbaka?

— Nej Nanna, det ämnar jag icke, i synnerhet som det icke finns några penningar i den.

— Har du sett efter i alla rummen?

— Nej blott i de två stora. Jag skall nu se efter äfven i det lilla.

Detta rum var särskildt och med ett eget lock. Då han öppnade det, fann äfven han ett papper, men det var blott ett litet sådant och med några ord skrifna därpå.

— Gud gifve Er en lycklig jul och en lycklig framtid, önskar en, som mycket beder för Er.

— Men hvem är det då, som på detta sätt öfverraskar oss med gåfvor i dag?

— Kan du icke alls gissa?

— Nej, jag förstår det icke. Har du någon aning?

— Icke den minsta.

Victor satt en stund försjunken i tankar, men då han fåfängt sökt leta ut, hvem den okände kunde vara, gick han till ro, ty det var redan sent. Han kunde dock icke sofva, utan hans tankar voro oupphörligt sysselsatta med plånboken och den lilla lappen med de få orden till honom. Ibland tyckte han sig ihågkomma, att han förr sett den där stilen, men hvar, det visste han icke. Det var långt efter midnatt, då han ändtligen höll på att falla i sömn, trött af tankar och begrundande. Men just då stod det i ett nu klart för honom, hvar han sett stilen. Det var ingen annan än Alma Stral som skrifvit de där orden, det var hon, som sändt honom julklapp. Han hade ju sett hennes skrifning så många gånger, då han ännu var kvar på grosshandlarens kontor. Hvarför hade hon nu handlat på detta sätt? Var det på faderns uppmaning eller hade hon gjort det ändå? Huru det nu var så hvarken ville eller kunde han återsända gåfvan, ty det tog emot i hans egna känslor.

Efter jul gick han ånyo till sitt arbete, och han gick med hopp och mod. Han hade nu hvilat sig och kände sig starkare och mera i stånd att fortsätta. Men han hade icke tänkt på, att det kunde bli svårare för honom än i de gångna veckorna. Dock blef det så. Kamraterna hälsade icke på honom, då han kom, de drogo sig undan honom, då han närmade sig dem, och så mycket de kunde, läto de honom förstå, att de ic-

ke ville ha något med honom att göra. Det gick en dag och den andra kom. Då det lidit mot middagstiden, hade de hunnit igenom en backe, på hvilken de arbetat i flera dagar.

— Nu börjar det se jämnare ut, sade Victor till en man, som stod nära honom.

— Hvad var det herrn sade?

— Det börjar bli jämnare mark nu.

— Ja, på gatan, det är sannt, men det är dock någon knöl för mycket här ännu.

— De komma väl bort med tiden

— Jag skulle tro det; vi tycka icke om knölar.

— Så länge vi arbeta på dem och få vårt bröd därigenom kunna vi vara glada att de finnas.

— Den sortens knölar ja, men det finns andra som icke borde vara här.

— Jag har icke sett någon, så att jag kan icke yttra mig därom.

— Ni har förstås icke sett Er i spegeln på länge.

— Jo, det har jag allt.

— Skäms Ni inte hvarje gång?

— Nej.

— Det är ju underligt, men när man är full af skam och elände, så har man naturligtvis icke mycken blygsel kvar.

— Jag förstår Er icke riktigt.

— Den som suttit på Långholmen borde förstå något.

Vid dessa ord uppgick det ljus för Victor, och han förstod mycket väl. Han drog sig tillbaka och sade ingenting mer, ty han ville icke komma i gräl med någon. Men från den stunden tyckte han nästan

att kärran var tyngre än förut, och mer än en djup suck steg ur hans bröst.

— Kan jag få tala ett par ord med Er, herr Boring? sade förmannen, då middagstiden var inne.

— Naturligtvis. Jag står till Er tjenst.

Det såg ut, som hade förmannen haft svårt att säga ut, hvad han ville, men han måste dock göra det.

— Ni har arbetat mycket bättre, än jag trodde Ni skulle göra, och jag har varit nöjd med Er hela tiden.

— Jag är glad öfver att höra det.

— Min afsikt var att låta Er fortsätta arbetet, så länge vi höllo på med den här gatan, ty jag hoppades, att Ni under tiden skulle få tag i någon plats, där Ni passade bättre än här.

— Tack min herre, om jag blott får arbeta med det jag nu har för händer, så är jag nöjd, ty det ger oss vårt dagliga bröd.

— Sorgligt nog kan jag icke låta Er stanna. Jag har i det längsta tagit Ert parti och gjort hvad jag kunnat för Er, men nu är det omöjligt längre.

— Menar Ni att jag får mitt afsked?

— Jag måste låta Er gå, i annat fall förlorar jag alla de andra arbetarne.

— Icke för min skull heller?

— Jo, de mena det vara förnedrande att arbeta i Ert sällskap. De äro hederliga arbetare, äfven om de icke hafva en klar uppfattning af allt, och i all sin hederliga enfald tro de det göra dem sämre, att Ni är med dem.

— Men jag har icke på något sätt uppfört mig illa mot en enda af dem.

— Jag vet det nog, men Ni har blifvit straffad för stöld, äfven om Ni icke begått en stöld. Arbetarne anse sig vanhedrade genom Er närvaro, och jag måste afskeda Er, ty jag fruktar nästan, att jag finge lämna min egen befattning, om jag behölle Er och läte dem gå.

— Jag inser mycket väl, hur Ni har det, och jag är villig att gå. Skall jag sluta genast?

— Om Ni icke gör det, så återgå de icke till arbetet.

— Nåväl, må det ske. Jag vill icke bli till skada för Er.

— Jag skall betala Er för de dagar Ni arbetat denna vecka. Måtte Ni snart finna något annat att göra.

— Jag hoppas så. Farväl och tack för Er godhet.

Han hade fått sin betalning och gick sin väg, kastande en sorgsen blick tillbaka på sina arbetskamrater. Hvad skada hade han gjort dem? Hvarför kunde de icke lida att han försökte förtjäna sitt bröd på ärligt sätt? Var icke detta att stöta honom ut djupare i elände? Han fann att det var rätt som den unge kamraten i fängelset sagt till honom, att hau skulle få många svårigheter att kämpa sig igenom, ty ingen skulle vilja ha med honom att göra, äfven om han uppförde sig aldrig så väl. Nu började han att förstå det bättre. Hans närvaro hade icke varit till skada så länge de öfriga icke visste hvem han var, men så snart de fått reda därpå, blef han dem till förargelse och skada. Var det då deras kännedom om hans skam som satte fläck på dem?

Victors känslor voro både oroliga och tunga, då

han med långsamma steg begaf sig bort. Han såg icke ens efter åt hvilket håll han gick, och då han omsider lyfte upp sitt bleka anlete, märkte han att aflägsnat sig från sitt hem, i stället för att närma sig det. Han vände då om för att gå hem, då han plötsligt upptäckte Quist, som i sällskap med en annan person kom ut från en krog. De sågo honom icke, utan vände af åt samma håll som han, och han fick sålunda godt tillfälle att följa efter dem. Utan att ana de voro uppmärksammade, gingo de in i det hus där Quist bodde, och ett ögonblick senare passerade Victor huset, i förbifarten gifvande akt på dess nummer. Han hade midt i sorgen öfver att han misdt sin anställning, upptäckt något, som skulle påskynda utredningen af de mörka händelser, hvilka blifvit honom till så mycken pröfning. Han ökade på stegen och skyndade hem till de sina, där han omtalade hvad som händt honom, och Nannas kinder blefvo röda då hon hörde om de förolämpningar han fått lida.

— Att du icke blef ond sade hon.

— Åhnej, så mycken nåd har jag ändå fått af Gud, att jag kan kontrollera mina känslor någorlunda.

— Men det var grymt; han förolämpade dig på ett groft sätt.

— Ja, jag vet det, men hvad skall man göra? Han såg sig hafva rätt därtill på grund af hvad jag gått igenom. Men då han en dag får veta, att jag är oskyldig, skall han ångra sina hårda ord, därom är jag öfvertygad.

— Hur länge skall det då dröja?

— Icke så många dagar, hoppas jag, ty nu har

jag, som jag tror, funnit ut, hvar Quist håller till, och sålunda kan Stral börja underhandla med denne när som helst.

— Tror du icke det är orätt, att de underhandla med honom? Det blir ju i alla fall att ställa en annan än den verkligt brottslige inför domaren.

— Icke precis, ty Quist är delaktig i brottet. Men det blir likväl som jag sade Stral: att hålla den ene undan rättvisans arm.

— Gör det icke, om du kan undvika det.

— Vi skola se till, om det är möjligt få allting rätt. Nu skall jag genast gå till Stral, ty jag lofvade underrätta honom, så snart jag funnit Quists spår, och det har jag nu.

— Gud vare med dig. Måtte vår skam snart tagas ifrån oss, ty vi har lidit länge nog, och särskildt du.

— Jag tror dock, att Gud skall upprätta det nu nedböjda och göra de kommande dagarne ljusare än de gångna varit.

Och med dessa ord af hopp aflägsnade han sig.

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

Falskmyntarne.

Uppe i Quists rum var det varmt och trefligt. Hans värdinna hade funnit honom vara en mycket god hyresgäst, och därför egnade hon honom mera omvårdnad än någon annan af sina hyresgäster. Hon städade hans rum med mycket större omsorg än hon ens egnade sina egna rum, och hon eldade på bestämda tider, så att han skulle ha det varmt och känna sig tillfredsställd, ty han betalade ju så bra, och hon ville icke för någon del mista honom igen. Hon brydde sig litet om att han icke längre gick så välklädd, som då han först kom, utan lät sitt yttre förfalla så mycket som möjligt.

I vanliga fall stannade han inne en liten stund på eftermiddagen, då han sade sig arbeta, ehuru han ingenting gjorde. Då plägade värdinnan komma in och sitta för att prata bort en stund med honom. Hon berättade då, att hon var enka, och att hon hyrde ut sina rum, för att få tillräckligt att lefva af, samt att hon äfven tog emot matgäster om det blott

stode att få några. Quist förstod hennes hint och frågade, hur mycket hon begärde för maten per månad och hon talade om priset, hvilket var ganska högt. Men Quist tyckte sig vara rik. han hade ju tusentals kronor, och han kunde mycket väl stå ut med att betala sin mat litet dyrt, utan att han kände det på något sätt tungt. Det var icke en vecka efter det han flyttat in, som han också fick sin mat på platsen, och sålunda hade han det så bra och bekvämt som möjligt Hans vän Boström började att besöka honom, och det dröjde icke heller länge, innan de voro särdeles intima vänner.

— Gör du alldeles ingenting min käre Lindpuist? frågade Boström en dag då de slagit sig ned i den förres sällskapsrum och rökte cigarrer, under det de väntade på värdinnan skulle återkomma med en butelj konjak, som de sändt henne att köpa.

— Jo visst gör jag något. Jag bor här och mår godt, och det är väl också arbete skulle jag tro, svarade han med ett belåtet leende, tyckande sig hafva sagt en stor kvickhet.

— Det där är då icke så särdeles ansträngande arbete, och du behöfde nästan någonting annat att roa dig med för att känna dig upphvilad.

— Hvad skulle jag då göra?

— Inte vet jag men något kunde du ju hitta på.

— Jag vill ingenting göra nu, om jag icke kan förtjäna mycket pängar därpå.

— Då är det bäst du gör pängar.

— Kunde jag så skulle jag sannerligen inte dröja men nu saknar jag förmågan därtill sorgligt nog.

— Har du verkligen lust?

— Du hör ju, hvad jag säger.

— I så fall kunde jag hjälpa dig kanske.

— Du, är det möjligt.

— Hvad sorts pängar föredrager du?

— Dem som bäst lönar sig att göra. Har du försökt förut?

— Litet. Men då vi tala i ett så allvarligt ämne måste vi först komma öfverens om att tiga som döden med hvad som blifver sagt, eljes kunde det gå oss illa.

— Naturligtvis. Du kan lita på mig,

— Då skola vi öfverlägga om det, då gumman kommer med vår konjak, ty vid glaset går det lättare.

Sedan värdinnan kommit med konjaken och de båda vännerna fyllt sina glas, öfverlade de om den viktiga frågan, och följden blef att Quist ingick kompani med Boström, och de skulle förfärdiga pänningar. Boström var icke så alldeles ovan vid detta arbete, och natt efter natt ägnade de några timmar åt verket. Det var sedlar de gjorde, ty Boström försäkrade att det icke lönade sig med annat. Icke kunde Quist göra så synnerligen mycket att börja med men efter hand gick det bättre, och det tog icke så synnerligen lång tid, förrän han var lika skicklig som Boström ty han hade lätt för att lära.

Nu hade han tagit ett långt steg ut på den farliga väg som leder till undergång. Boström hade redan förut en hel del sedlar nästan färdiga och med dem arbetade de i första hand hvarefter arbetet med andra skulle vidtaga. Quist fick på sin lott att utprångla de falska sedlarna och han ämnade börja där-

med, så snart de hade tillräckligt många. Strax efter jul kunde han också begynna med detta arbete, och han gjorde allt han förmådde för att lyckas väl. Sedlarna voro mycket väl gjorda. Detta visste också de båda falskmyntarne och voro på grund däraf ganska djärfva.

Den dag Boring upptäckte dem på gatan, hade Quist just varit inne på en krog och lyckats blifva af med ett par sedlar af ganska hög valör, och de värda kompanionerna skulle då hem och förse sig med ett nytt lager.

— Du skall få se att det här skall gå alldeles utmärkt. Ingen människa tänker på, att vi kunna ha falska sedlar. Före jul skulle vi hafva gjort ännu bättre lycka, men vi få vara nöjda i alla fall. På två dagar ha vi blifvit af med omkring tre tusen kronor.

Det var Boström som talade så, då de hunnit upp i Quists rum, och det låg icke så liten stolthet i tonen.

— Jag börjar tycka om det här. På några dagar kunna vi samla ännu några tusen kronor och sedan kunna vi ju resa vår väg.

— Det har du rätt i. Vi få se hur länge de gå utan att någon upptäcker att de äro falska.

De förstörde visserligen en hel del pänningar, men hvad frågade de efter det, de kunde ju tillverka så mycket de ville af den varan. Dock skulle snart den dag komma, då de ej ens vågade gå ut med en enda falsk sedel i fickan. Quist tyckte sig i alla afseenden vara på väg till lyckan. Han hade ganska mycket pänningar redan förut och nu fick han mera för hvarje dag. Boström var också nöjd nu kunde

han arbeta och vinna något. Han hade försökt ensam förut, men det hade icke gått så bra och Quist var just den kamrat han behöfde.

Quist måste dock hålla sig undan så mycket som möjligt, ty han fruktade, att man ännu sökte efter honom för hans skurkstreck då han ännu var med David Stral. Han hade ju förändrat sitt utseende ganska mycket genom att raka af sig skägget, och därtill klädde han sig precis som en riktig buse, men han fruktade likväl och höll sig helst på de platser där han icke trodde sig skola möta någon af dem, med hvilka han förr umgåtts. Ännu hatade han Victor Boring och hans anhöriga lika mycket som förut. Han kunde icke fördraga den tanken, att han icke lyckats i sina elakheter mot dem längre än hvad som skett. Gåfves det honom någonsin ett nytt tillfälle att skada dem, så skulle han göra det med glädje. Så länge han endast vistades där uppe på söder, kunde han ju icke vänta att träffa någon af dem, men efter hand ämnade han sig åter till andra stadsdelar, och då blef det alltid något tillfälle.

Det var nu efter jul. Hälgen hade han användt på sitt sätt. Dels hade han legat hemma och hvilat sig efter sina nöjen, och dels hade han hållit till på krogen. Han tillfredställde hvarje lidelse, sökte alla nöjen som stodo honom till buds, hur usla och förnedrande de än voro och hans hjärta blef allt hårdare och hårdare. Det går så fort att komma framåt på vägen som leder uttöre, fördärfvets breda väg. Blott man börjar gå den, så glider man nästan viljelöst längre och längre ned, och det går allt fortare och fortare, till dess man känner sig nästan maktlös,

till dess man icke mera tycker sig kunna återvända till något bättre. Quist hade nu så länge gått den usla vägen, att han helt och hållet viljelöst halkade allt längre ned. Han kände aldrig någon ånger öfver hvad han gjort, hade inga samvetsförebråelser öfver att han förstört sitt eget lif, såsom han verkligen hade utan gick lugn och kallsinnig bort mot fördärfvet.

— I dag måste vi göra de större sedlarne färdiga, sade Boström, dagen efter det Boring sett dem ute.

— Men det hinna vi icke med på en dag.

— Vi måste göra det ty jag har min idé med afseende på dem.

— Hvad då?

— Vi skola söka få ut så många som möjligt af dem på en gång, ty om vi bli upptäckta, jag menar om man får se att sedlarne äro falska, så förtjäna vi dock mycket mera på ett par dagars arbete på dem, än vi göra på en lång tid med de små.

— Men om vi bli upptäckta?

— Vi resa så snart vi anse det nödvändigt. Dock kunde det också hända att vi i all trygghet kunna stanna kvar här, ty de kunna icke genast veta hvarifrån dessa sedlar komma.

— Så gå vi genast till verket då. Jag känner mig hafva särdeles stor arbetslust just nu. Hur mycket är det vi ha i snart fullbordade stora sedlar.

— Det är några tusen kronor.

— Det låter höra sig. Om vi lyckligt och väl få ut dem, så reda vi oss för en lång tid, och vi kunna allt hitta på några utvägar för att öka vårt kapital med.

— Det tror jag det. Jag har nästan tänkt på att resa ur landet för en tid och sedan komma tillbaka. Man gör mycket medan man är borta. Det är förberedande arbete, förstår du.

— Hvart skulle vi då resa?

— Jag har tänkt på Tyskland.

— Vore icke Amerika bättre?

— Jag har ingen aning om det, men jag tycker mig vilja föredraga Tyskland.

— Låt gå för Tyskland då. Jag skulle dock vilja stanna här ännu en liten tid, ty jag har en del arbeten som borde tillses.

— Har du; hvad då?

— Det är privata affärer sedan förr i världen, och jag måste se till dem.

— Som du vill, bara du nu arbetar undan.

— Var säker på att jag gör det.

— De arbetade också med mycken ifver hela förmiddagen, och sedan de varit ute och ätit sin middag, Quist åt en och annan gång ute, satte de sig åter till arbetet. De ville förtjäna mycket pänningar, och de tyckte sig hafva det bästa tillfälle därtill genom att begå brott. De vågade mycket på detta arbete, men så väntade de också att vinna mycket, om allt ginge väl.

TRETTIOFJÄRDE KAPITLET.

Ett vaknande hjärta.

Om någon ett par år före de händelser vi hittills berättat sagt till grosshandlare Stral, att han skulle samtala med sin dotter om religion och söka mottaga undervisning af henne, så skulle han hafva skrattat däråt och menat det vara den största galenskap i världen. Han brydde sig icke mycket om religion; han hade nog af att vara en hederlig man och handla rätt inför människorna. Nu hade dock det underliga inträffat, ty han satt inne i sin praktfulla salong och talade med Alma, och deras samtal rörde sig kring religiösa ting och tankar. Det hade kommit därhän, att grosshandlaren börjat tänka på sin själ, och han gjorde rätt däri. Icke så, att han intagits af något religiöst svärmeri, utan han hade med klart sinne tänkt öfver sin ställning och insett, att han saknade något, som han visserligen icke kände till, något, som han icke riktigt förstod, men det var något i alla fall.

Förut hade han tyckt sig hafva gjort nog i allting,

ty vördnad för religionen hade han alltid haft, och aldrig hade han sagt något emot dem, som älskade Gud och tjänade honom med större nit och intresse än han själf. Men han hade aldrig fattat religionen i dess djup, hade aldrig tänkt sig, att den kunde blifva en kraft i själen, uppehållande i alla bekymmer, en källa till glädje äfven i nödens och betryckets svåraste tider. Men nu hade en mängd främmande tankar kommit, och ju mera de arbetade sig in i hans sinne, ju oroligare blef det i hans hjärta, och när det blef honom för mycket, måste han utbyta tankar med någon i detta ämne, och den enda till hvilken han då kunde vända sig var Alma. Hon hade ju själf blifvit så förändrad det sista året, och det på grund af religionen. Och nu samtalade de om det.

— Hur var det du sade mig härom dagen, Alma, har du verkligen blifvit hvad de kalla en läsare?

— Ja pappa, det är sannt, jag har blifvit det, och jag är så glad däröfver.

— Men du borde väl då vara med dem mycket mera än du är.

— Hvilka de?

— Jag har fattat det så, att läsarne äro en hop fantastiska människor, som måste komma tillsammans mycket ofta med hvarandra, för att upplifva hvarandras känslor och egga hvarandra till svärmeri.

— Det känner jag icke till, ty jag har icke någon gång varit med sådana människor. Att jag börjat älska Gud beror icke på något svärmeri, utan blott på, att jag inser det vara nödvändigt för min själs lycka.

— Säg mig nu uppriktigt, Alma, om du verkligen är lyckligare nu än förut.

— Ja pappa, det är jag, när jag ser på det hela. I vissa afseenden är jag icke lycklig och blir det kanske aldrig, men det är den del af lyckan, som jag kan lefva förutan, om det är nödvändigt. För öfrigt känner jag mig tillfreds och lycklig i mitt hjärta.

— Jag kan ännu icke inse, hvari den större lycka skulle ligga.

— Jo, om pappa ser på förhållandena, så är det ganska lätt. Då David gjorde sig skyldig till den där dåliga, ja, brottsliga handlingen, tyckte jag nästan, att marken sviktade under mina fötter. Jag var så olycklig, som en människa kan bli, och jag måste söka min tillflykt hos någon, som var stark nog att hjälpa mig. Hvem kunde detta, utom Gud? Jag började bedja honom om frid, och jag fick frid, och nu kan jag genom den friden gå min väg ganska lugn, utan att de många sorgerna och bekymmerna alldeles trycka mig ned, något, som jag icke kunnat af egen kraft.

— Men egde du då icke Guds frid förut?

— Nej det gjorde jag icke, ehuru jag nog tänkte så. Pappa skall inse, att Guds verkliga frid är en följd af syndaförlåtelse, och vi få den icke, förrän vi komma till Gud och bedja honom förlåta våra synder, och när vi fått hans förlåtelse, strömmar friden in i våra hjärtan.

Grosshandlaren tänkte efter litet och han gaf henne rätt. Han blygdes för att helt och hållet blotta sitt hjärta för henne, men inom sig erkände han, att han var just i den ställning, som hon måtte hafva varit, då hon gick till Gud för att söka frid.

— Hvarför frågar pappa mig om allt det här? frågade Alma, då hon icke fick något svar af honom.

— Det är emedan jag intresserar mig för saken.

— Önskar kanske äfven pappa fly till Gud med sina sorger och bekymmer?

— Det behöfdes sannerligen, ty jag har flera bekymmer än du tror.

— Sök då hjälp och kraft hos Herren, och pappa skall få det.

— Var det Boring, som först kom dig att tänka på dessa ting?

— Ja han var den förste att tala med mig om dem, och han är också den ende som gjort det. Så snart det fäst sig i min tanke, sökte jag på egen hand mera ljus, och jag fann det, Gud vare lof.

En tjensteflicka störde dem, i det hon kom in och sade till, att herr Boring ville tala med grosshandlaren.

— Bed honom för all del stiga in. Jag har väntat på honom.

Boring trädde in, lugn och artig. Grosshandlaren gick honom till mötes och räckte honom handen, och äfven Alma steg upp och hälsade.

— Kommer Ni med goda nyheter? frågade grosshandlaren, i det han bjöd sin gäst en stol.

— Kanhända borde man kalla dem så, ty jag har fått reda på Quist.

— Ni har lyckats finna honom! Gud vare lof!

— Victor var dock icke riktigt så glad öfver det. Han hade en känsla af, att han icke handlade riktigt rätt, då han nu liksom lade medel i händerna på grosshandlaren och sålunda äfven på David att draga sig

ur den svåra knipan och kasta skulden på den andre brottslingen. Han hade helst velat tiga nu och i stället anklaga båda två för polisen sedan, men han hade gifvit sitt löfte att för grosshandlaren omtala, då han funnit Quist, och han var van att hålla sina löften. och så gjorde han också nu. Det var äfven en annan orsak, hvarför han ville göra det denna gång. Alma hade bedt honom därom, och för henne var han redo att göra mycket. Ännu hade han icke råkat i den strid inom sig själf, som sedan blef så svår, då den stod mellan plikt och kärlek, men den skulle komma och komma snart nog ändå.

— Ni har alltså funnit honom? Hvar är han?

— Här i staden. Han bor på söder.

— Han reste då icke; han stannade kvar i staden, ehuru jag gaf honom penningar för att han skulle lämna staden och icke mera återkomma.

— Nej, han blef kvar. En sådan man som han flyr icke i första tag. Nu skall jag gifva Er hans adress, på det Ni må kunna taga Edra mått och steg.

— Jag skall göra det. Men gif mig nu ett råd. Hvilket anser Ni blifva bäst, att jag går dit själf eller låter David gå?

— Jag tror det blir bäst Ni låter Er son gå, ty han har mest med saken att göra. Därtill torde Ni få vara mycket försiktig i hvad Ni gör nu. Ni blir äfven brottslig, om Ni hjälper Er son att undkomma.

— Är det brottsligt tycker Ni? Men hur går det då med Er själf?

— Lika illa som med Er, och det är just på grund af detta medvetande, som jag nu känner mig så illa till mods. Helst skulle jag vilja vara fri från det löf-

te jag gaf Er, ty jag plågas myckat af detta. Er son borde ställas inför rätta på samma gång som Quist.

— För Guds skull, min herre, tag icke tillbaka Ert löfte! Tig blott tills i morgon, och Ni skall sedan få anklaga.

— Det är icke jag utan Ni, som skall bringa anklagelsen mot Quist för allmänheten. Det är på sin plats, och jag har redan lidit nog.

— Det skall ske som Ni önskar. I morgon skall jag få David att gå till Quist. Det blir nog bäst så.

— Vid hvad tid går han dit?

— Jag kan ännu icke säga, men sannolikt blir det på morgonen.

— Då är jag nöjd. Se här är hans adress.

Han räckte grosshandlaren ett papper, på hvilket denne fann Quists adress. Därefter steg Boring upp för att gå sin väg.

— Har Ni så brådt? Är det Ert arbete som tvingar Er?

— Nej min herre, jag har för närvarande intet arbete.

— Men Ni hade arbete, då Ni var här sist.

— Det är sannt, men jag fick afsked i dag, ty de andra ville icke arbeta där, så länge jag var med. Ni skall veta, jag är utan medborgerligt förtroende, och jag har suttit på Långholmen ett halft år.

— Är det möjligt, att Ni nödgades sluta just för det?

— Ja, detta är förbannelsen, som hvilar öfver mig, och jag är så trött därpå.

— Men äro då människorna utan förstånd? När

Ni utstått straffet, borde de icke ha något mera att säga emot Er.

— Det är en skam att vara i sällskap med dem, som anses usla och låga, och arbetarne ha också en känsla för det hederliga. Hur var det icke, då jag först blef anklagad för stölden? Ni ville icke ha något med mig att göra.

— Det är sannt, och jag inser, att Er ställning är mycket svår. Gud gifve att den kunde förbättras.

— Den måste förbättras, ty i annat fall går jag till undergång.

— Men Ni kan icke gå under. Ni har en tröst mitt i bedröfvelsen, och det är att Ni älskar Gud.

— Ja, det är riktigt, och endast därför har jag kunnat härda ut så länge som jag gjort.

— Vi höllo just på att tala om religion, då Ni kom, och Alma sade mig, att det ger en lycka under alla förhållanden att vara en kristen.

— Fröken Stral har rätt i detta, men denna lycka, som Gud ingjuter i våra hjärtan, gifver oss likväl icke bröd. Jorden har sina sorger och bekymmer, hvilka kunna trycka oss ned. Lyckan under sådana förhållanden ligger i, att vi veta oss få flytta hem till Gud, ifall det blir oss så svårt, att vi icke kunna stanna kvar här.

— Men hindrar icke denna lycka i Gud Er från att taga Ert lif, ifall Ni blir så nedtryckt, att en sådan frestelse skulle komma öfver Er?

— Jo naturligtvis. Att taga sitt lif är synd, och det är ju från synden som Gud frälsat oss.

— Ni skulle icke kunna taga ett sådant steg, herr

Boring? frågade nu Alma, i det hon med ängslan betraktade den unge mannen.

— Ack nej, jag kan dö men icke för egen hand. Det är möjligt för mig att svälta ihjäl, ifall jag icke kan förtjäna mitt bröd, jag kan frysa ihjäl om vi icke längre kunna skaffa ved och elda i vårt lilla hem, men jag kan icke taga mitt lif.

— Så svårt skall det icke bli för Er, att Ni icke har bröd, ty så helt öfvergifven är Ni dock icke.

— Jag har redan gått utan mat för flera dagar, och vi ha frusit i vårt hem denna vinter, så att vi knappt vågat gå ur bädden.

— Och Ni har icke bedt någon hjälpa Er?

— Jag har så svårt för att tigga, och jag vill hellre lida, tills det jag kan förtjäna mitt bröd själf.

— Men vill Ni icke åter antaga plats här, herr Boring? frågade grosshandlaren i det han torkade bort en förstulen tår i ögonvrån.

— Icke ännu. När mitt namn icke mera har någon fläck, när min heder är rentvådd, då skall jag kanske kunna tacka Er och antaga tillbudet, men icke nu.

— Ni är då stolt trots Er kristendom.

— På sätt och vis är jag det, men jag har rätt att vara rädd om mitt namn och min heder. Därtill är det också bäst för Er, att jag icke kommer, ty folk skulle undra på Er som ville taga en straffånge i Er tjänst.

— Kom då så snart vi fått ordna denna sorgliga sak.

— Nu hade Victor uträttat sitt ärende och nu gick han hem igen både glad och ledsen. Han kän-

de sig glad öfver att åtminstone de, som visste honom vara oskyldig, trodde på honom, men han var ledsen öfver, att han icke hade något mera att göra. Det blefve nu att på nytt börja söka arbete, och han var redo att göra allt för de sina, men han visste äfven hur svårt det var att söka arbete.

Då han gått, satt grosshandlaren en lång stund tyst och tankfull. Därefter vände han sig till sin dotter:

— Jag tror, Alma, att jag borde bli en kristen, som du är.

— Det tror äfven jag pappa. Bed Gud göra dig till en sådan.

— Jag skall försöka.

Han gick ut på kontoret, där han för ovanlighetens skull fann David vid arbetet, och han började genast tala med honom om Quist.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

De brottsliges uppgörelse.

Det var ingen lätt sak för David att uppsöka Quist och tala med honom. Visserligen hade han ingen annan utväg, ty hela hans framtid, hela hans heder och ära berodde på detta försök och utgången däraf. Först uttryckte han sin önskan att fadren skulle gå själf, men denne stod fast vid sitt beslut och David måste bekväma sig och lyda.

— Jag vet icke hvad jag skall säga till honom, och jag tror icke heller att han går in på det förslag jag gör honom, sade han.

— Du skall säga honom precis som det är, att både du och han bli anklagade för stölden när som hälst, och att du önskar han skall taga hela skulden på sig. Priset för denna tjänst kan han själf bestämma.

— Han skall icke tro mig.

— Sänd honom då till mig.

Med detta slutade han samtalet, och David begaf sig uppåt söder samt letade rätt på det hus, där Quist

bodde. Han knackade på en dörr, och fru Walström värdinnan, öppnade för honom. Han bugade sig mycket artigt och frågade om Quist bodde där.

— Ni menar väl Lindquist? rättade värdinnan. Detta klargjorde genast för David rätta förhållandet, och han svarade:

— Javisst Lindquist, en hygglig ung man, en af mina bekanta.

— Han bor här. Hvad vill Ni honom?

— Tala med honom, om han är hemma just nu.

Han hade icke gått förrän på eftermiddagen, då det började skymma, af fruktan för att någon skulle känna igen honom, och Quist var hemma och arbetade i sällskap med Boström på de nya sedlarne.

— Jag skall gå och höra efter om han tar emot, upplyste fru Walström beskyddande. Var god gå in här och sitt ner, medan jag hör efter.

— Mycken tack min fru. Säg honom att det är en af hans vänner som önskar tala med honom.

Fru Walström kom och knackade på dörren till Quists rum och tänkte stiga på utan vidare ceremonier, blef hon hindrad af Quist själf, som skyndade att öppna, men blott så mycket, att han kunde se henne och fråga hvad hon ville. Hon omtalade att en herre ville tala med honom.

— Med mig. Hvem kan det vara.

— Det kan jag icke säga. Har Ni så få vänner att Ni skulle kunna gissa hvem af dem det är som kommer.

— Icke för den skull. Jag menade om han varit här förut?

— Nej det har han inte. Får han komma in?

— Nej jag har icke så i ordning, att jag kan taga emot honom här, men jag kan gå in i Edra rum och tala med honom. Säg att jag kommer strax.

— Skynda på bara.

Han stängde till dörren och sade till Boström att förhålla sig mycket tyst och stilla, medan han själf gick ut och Boström nickade tyst till svar. När Quist kom in i fru Walströms rum, blef han nästan förskräckt då han fick se David Stral.

— Hvad är det du. Hvad vill du mig?

— Tala med dig. Men jag vill ha ett helt och hållet privat samtal.

— Det går an, vi skola gå in i ett annat rum.

— Där ingen hör oss?

— Naturligtvis. Du ser litet blek ut. Har du arbetat för mycket på sista tiden?

— Något. Och du bor ända här ute. Jag antog att du skulle stanna närmare oss.

— Det torde vara nära nog. Kom nu så få vi tala om saken, hvad det sedan än må vara.

Fru Walström såg litet misstroget på den främmande, men hon sade ingenting utan lät dem gå in i ett af de inre rummen. Så snart Quist stängt dörren efter sig och David, frågade han:

— Hvad är nu på färde, efter du letat reda på mig? Hur kunde du veta att jag fanns kvar i Stocholm?

— Det var blott en lyckträff, att jag fann reda på dig, och jag har själf alls icke letat. Du reste då icke från staden fast du lofvade göra det.

— Jag lofvade blott att aflägsna mig och icke mera besvära dig och din far.

— Åh var det så? Du har hållit ditt ord, så att jag klagar icke heller på dig. Dock är det nu så, att vi måste stå till rätta för det där tilltaget med Boring.

— Hur menar du?

— Boring har letat ut, att vi äro de skyldige, och han ämnar nu anklaga oss.

— Han kan ju försöka. Jag är alls icke rädd. Det var du och icke jag som tog pänningarne det vet du väl.

— Du har rätt i att jag tog dem ur kassaskåpet men du var med mig och höll vakt, och vi delade broderligt, så att du har dock lika stor skuld som jag.

— Jag tror icke det. Om han anklagar, så kan han ju anklaga dig. För min del så har jag ingenting med saken att göra.

— Det är nog icke lönt att du försöker draga dig undan, ty du blir i alla fall häktad, och vi få stå till ansvars för hvad vi gjort.

— Då vore vi dumma. Finns det då inga vägar från staden? Jag för min del drager mig hellre undan.

— Du kan icke göra det. Jag försäkrar dig, jag menar hvad jag säger.

— Skulle du kanske vara kommen för att häkta mig?

— Nej det blir någon annan som kommer att utföra det arbetet.

— Hvad vill du mig då, efter du gjorde dig mödan att söka upp mig?

— Jo jag kom för att göra dig ett förmånligt anbud om du vill gå in därpå.

— Ett anbud! Är det något lika förmånligt anbud, som det din far gjorde mig sist?

— Kanske ännu bättre än då.

— Det låter höra sig. Du har alltid varit frikostig, fast du försökte lura mig sista gången vi hade affärer med hvarandra.

— Och du var lika ärlig mot mig.

— Det lönade sig icke att handla annorlunda. Men kom nu till saken, jag har bråttom.

— Som jag sade dig, så kommer Boring att anklaga oss. Nu ville jag att du skulle göra mig en tjänst och på samma gång draga nytta däraf själf.

— Det är jag ju villig till hör du.

— Du förstår nog att för en man i min ställning är det förfärligt förargligt att dragas inför rätta för någonting sådant.

— Än för mig då tror du? Jag tycker icke mera om det än du, äfven om jag råkar vara litet fattigare än du.

— Men om du förtjänade en god summa därpå kunde du då icke taga skulden på dig själf?

— Åh det är detta du vill. Jag skulle bära hela bördan själf. Det där är så likt dig David.

— Naturligtvis skulle du få ersättning därför.

— Men huru mycket?

— Nämn summan själf.

— Jag tänker att för femtio tusen kronor skulle jag vara villig att göra något sådant, och jag försäkrar dig att det är alls icke för mycket.

— Du är galen! Det är ju en hel stor förmögenhet.

— Det ser nog så ut, men betänk hvad du begär.

— Du skall få hälften af hvad du nu begärt, och det är en god betalning.

— Nej, för den summan gör jag det inte.

— Jag kan icke bjuda dig mera, ty jag har icke mera än så.

— Det var illa för dig det, då du önskar bli fri från det där, och du måste då bereda dig på att stå ditt kast.

— Var nu icke omöjlig Quist. Du vet, att du får penningarne säkert, och det kan icke kosta dig mera än tre år.

— Du räknar då icke den tid jag sedan får gå utan medborgerligt förtroende.

— Du kan resa ur landet, och då gör det dig icke mycket, antingen du har förtroende här eller ej, du skaffar dig sådant dit du kommer.

— Nej, jag vill ha hvad jag sagt.

— Tag hvad jag bjudit, ty jag kan icke bjuda mera. Det är allt jag har.

— Är det då icke din far, som står kostnaden?

— Han har gifvit mig den summan, och jag kan väl säga, att det är mitt arf, ty jag får ingenting mera af honom, och jag blir utfattig genom det här, men jag förmår icke bära straffet.

— Åh det står illa till, för dig äfven där. Du har då icke försonat dig med din far?

— Jag blir nog aldrig försonad med honom, ty han begär för mycket af mig, och jag kan icke stå ut med det.

Quist tänkte efter en liten stnnd, och när han gjort det, vände han sig till David:

— När kan du bringa mig penningarne?

— Du kan få dem i morgon.

— Bringa mig dem då tidigt på morgonen eller ännu bättre i kväll, ty jag har litet att uträtta i morgon och kunde möjligen vara utgången, då du kommer.

— Och du ger mig då en skriftlig försäkran, att det är du, som begått det där brottet?

— Du skall få det.

— Då skall jag vara här igen i kväll.

— Kom vid åttatiden, ty då är jag ledig.

— Och då har du papperet färdigt?

— Ja.

David kände sig så glad, som om han fått en stor gåfva samt skyndade sig hem för att omtala för fadern utgången af sin beskickning.

— Det var bra, sade grosshandlaren, du skall få penningarne att bringa honom, men var säker på, att du får hans bekännelse. Redan i dag går jag och anklagar honom.

— Är det icke för tidigt?

— Nej, Boring har lidit länge nog af detta, och vi måste se till, att hans heder upprättas.

— Gör då som Ni vill, min far. Jag skall icke säga emot Er. Hvad vill Ni att jag skall göra sedan? Skall jag stanna kvar hemma, eller skall jag resa?

— Du bör resa din väg genast, ty det kunde hända, att du ändå kallades upp, och det vill jag inte.

— När skall jag vara färdig?

— Redan i natt reser du till Göteborg och sedan vidare till utlandet.

— Jag skall vara färdig.

Sålunda hade grosshandlaren uppgjort det hela,

och litet före åtta på kvällen hade han penningarne liggande kontant i sin byrå. Äfven om det kostade mycket, var han villig att offra det för sitt namns heder. Vid samma tid hade han också anklagat Quist för stölden och låtit alla förstå, att Boring var oskyldig, och polisen satte sig genast i rörelse för att hemta till fängelset den brottslige Quist, hvars adress man fått.

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

En hetsjakt i natten.

Sittande i sitt rum vid niotiden på kvällen, räknade Quist öfver sina pänningar. Han hade fått det stora beloppet af David, och när han lade det till hvad han förut hade, kunde han anse sig som en ganska förmögen man. Han hade skriftligen erkännt, att han begått stölden hos grosshandlare Stral, och nu var han färdig att sätta sig själf i säkerhet. Han räknade igenom de stora pänningebundtarne igen och igen, och när han hade fått allt klart, stoppade han dem alla i sina fickor. Någon knackade på dörren just som han var färdig, och han frågade, hvem det var. Svaret blef, att det var Boström, och dörren öppnades.

— Nå, hur har du lyckats? frågade Quist.

— Utmärkt bra. Jag har växlat bort elfva af våra nya hundrakronesedlar.

— Icke så illa det är säkert. Men nu måste jag resa bort. Jag har gjort några affärer som kräfva att jag aflägsnar mig på en tid.

— Då följer jag med dig, ty det höll på att gå mig illa på sista platsen. Jag kom nätt och jämt undan.

— Säger du det. Så mycket värre för oss, men vi skola göra vårt bästa.

Hur mycket pänningar har du för egen del?

— Några tusen. Och du?

— Kanske lika mycket.

— Då reda vi oss. Hvilken väg skola vi taga?

— Jag tänker vi gå ner till södra stationen och stiga på tåget. Sedan föreslår jag, att vi resa ned till Malmö och därifrån vidare till Tyskland.

— Nej jag vill till Amerika, det är säkrare. Låt oss resa till Göteborg.

— Det är lika bra för mig, och kanske är det bäst att genast resa till ett fritt land, som Amerika säges vara.

— Då göra vi oss också genast i ordning. Har du något, som du måste packa?

— Nej, jag är färdig som jag är.

— Då skall jag packa min kappsäck, ty den vill jag ha med mig.

Vi böra kanske taga med oss våra verktyg, ty de kunnna bli oss till nytta äfven där.

— Låt gå.

De började genast packa och hade allt nedlagt samt voro färdiga att gå till stationen, då de hörde steg i trappan af flera personer. Quist sprang till dörren och låste den samt sköt för rigeln. Därefter lyssnade de med den mest spända uppmärksamhet.

— Hvad tror du det är? frågade Boström, som icke hade riktigt klart för sig, hvad Quist menade.

— Tig och se efter, om fönstret till öster går att öppna.

— Är det fara å färde?

— Jag fruktar det. Se till fönstret, det är på tiden.

Boström smög fram till fönstret och undersökte det samt fann att det gick mycket lätt. Quist lyssnade med ökad uppmärksamhet vid dörren. Han hörde någon fråga, om det fanns någon man vid namn Lindquist i huset, och den tillfrågade svarade, att det nog var möjligt, ty fru Walström hade inackorderingar. Då kommo stegen närmare och ögonblicket därpå knackade det på fru Walströms dörr.

— Hvem är det? frågade hon utan att öppna. Det var ganska sent, och hon var liksom litet rädd af sig.

— Var icke rädd att öppna min fru, vi önska blott en upplysning af Er.

— Hvilka ären I då?

— Vi äro poliser.

— Käraste människor poliser här. Hvad skall det betyda?

— Öppna så att vi kunna tala utan att skrika, så skall Ni snart få reda därpå. Vi ha litet brådt och skola icke uppehålla Er mera än ett par minuter.

Dörren gick upp och Quist hörde huru de gingo in i rummet. Hvad fru Walström svarade på deras frågor kunde Quist icke höra, men han förstod att det gällde honom och han måste bort. Att gå genom dörren och utför trappan var omöjligt. Det hade varit detsamma som att kasta sig rakt i armarna på po-

lisen, ty sannolikt stodo några och höllo vakt nere i förstugan. Fönstret var sålunda enda utvägen.

— Det är bäst vi gifva oss af ögonblickligen, hviskade han till Boström, och denne hade ingenting däremot.

— Vi måste bort, men jag kan icke inse, huru det är möjligt genom fönstret.

— Kunna vi icke hoppa?

— Jo, men icke så långt som ner till gatan här. Se själf, så skall du nog finna, att det är omöjligt.

— Du pratar bara. Ser du icke, att det ligger en hög och mjuk snödrifva mitt under fönstret.

— Akta dig för att hoppa i den, ty gör du det, så bryter du armar och ben af dig. Det är en stor stenhög, som legat kvar sedan i höstas, då de reparerade grunden till huset.

— Då få vi skaffa oss ett rep att hala ner oss på.

— Och det finns intet här, om du söker aldrig så.

— Nåja, vi måste ut, och genom fönstret måste det ske. Kan du inte hoppa?

— Jag gör det inte. Om vi bara hade kappsäcken ute, så vore det väl.

Quist sträckte sig ut genom fönstret och såg ner. Han nödgades erkänna, att Boström hade rätt. Ända ner till gatan kunde de icke hoppa utan fara att bryta benen af sig. Men han såg kanten af nästa hustak sticka fram blott en fot från fönstret, och han räknade ut, att han mycket väl kunde hoppa dit och sedan komma undan på något sätt. Han hade gått genom fönster förr och lyckats, hvarför skulle det icke kunna gå lika bra nu?

— När jag är ute så räck mig kappsäcken, och sedan kan du själf komma efter.

— Hvart då?

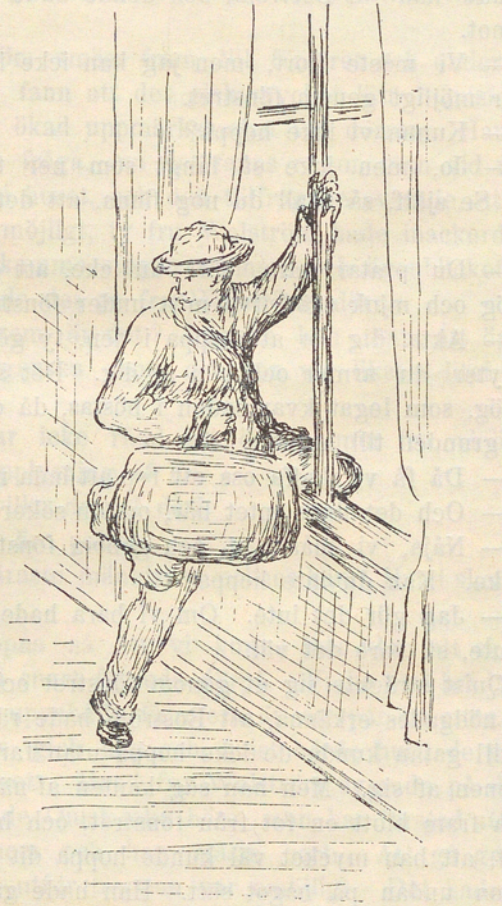

"Han svingade sig upp på fönsterbrädet i samma ögonblick som en knackning hördes på dörren."

— Jag går ut på taket till nästa hus. Det finns nog någon stege till gården där, och då kunna vi ändå komma undan. Var nu färdig.

— Men tror du det går?

— Det måste gå, ty nu gäller det allt för oss.

Han svingade sig upp på fönsterbrädet i samma ögonblick som en knackning hördes då dörren.

— Raska på, Boström; det är i sista stund.

— Öppna i lagens namn, hördes en röst utanför dörren, men Quist hade redan gripit tag i det andra husets takränna samt i kanten af huset, i hvilket han bodde. Det var icke lätt att komma dit öfver, icke lätt att hålla sig fast, men han måste göra det. Han ville icke falla i polisens händer nu, när han hade så mycket penningar och var i stånd att på annat håll lefva som en kung. Visserligen hade han lofvat David Stral att påtaga sig skulden för stölden, men han hade aldrig lofvat att låta häkta sig, och det var just detta han nu ville undvika. Det var med förtviflans styrka han höll sig fast och med dödsföraktande mod han tog det farliga steget. Nära var det att han fallit, men han höll sig dock kvar vid rännan och drog sig längre och längre upp på taket, som var fullt af snö. Så snart han fått fotfäste, sträckte han sig fram för att mottaga kappsäcken, som Boström räckte honom.

— Du måste skynda på, sade han, ty de spränga snart dörren. Jag hör dem redan bryta på den.

— Jag har kappsäcken nu. Kom.

— Räck mig handen. De äro inne i rummet. Tag mig?

Dörren gick upp med brak just som han sträckte

sin hand mot Quist, hvilken äfven försökte att hjälpa honom, men det var för sent, och en väldig ed gick öfver Boströms läppar, då han kände någon gripa tag i hans ben. Han grep med ena handen tag om fönsterkarmen, vände sig om och gaf den angripande en spark midt i ansiktet, men på samma gång råkade han släppa sitt tag och störtade baklänges ned till gatan, ned i den snödrifva, på hvilken han bedt Quist akta sig. Polismännen skyndade fram, men de kunde icke få tag i honom från fönstret, de måste gå ned och taga upp honom. Han hade i fallet förlorat sansen och komme ändå icke att rymma.

I stället för att genast gå ned, egnade de nu sin uppmärksamhet åt Quist, hvilken de sågo, trotts det han försökte draga sig undan deras blickar. En lykta kastade sitt svaga sken upp till dem, och de märkte, huru den brottslige mannen klättrade högre och högre upp i snön på taket, dragande den ganska tunga kappsäcken med sig. Två af dem vågade sig ut efter honom. När Quist såg det visste han äfven att det mer än någonsin gällde för honom att skynda på. Han kastade den tunga kappsäcken mot sina förföljare, höll på att störta den ene af dem från taket, och kröp sedan på händer och fötter längs takåsen, seende efter en stege, som han kunde använda.

Men det fanns ingen stege där. Då han nått ändan af taket kunde han icke komma längre, och det var äfven här för högt att hoppa ned till gatan. Poliserna nalkades, svärjande och ropande till honom att stanna. Men han ville icke, han måste undan. Nästa hus var lägre med blott en våning, och dit var det icke så långt, ifall han först hasade sig ned till rän-

nan på det tak där han ännu var. Det gafs icke lång tid för eftertanke nu. Han hasade ned ganska fort på den frusna snön, satte foten mot rännan och reste sig. Sedan tog han språnget, ett farligt språng i natoch på de snöiga taken, men lifvet och friheten var honom kärare än allt annat, och han hade icke ett ögonblick uppgifvit hoppet om att lyckas. Han kom ned på taket, rullade omkring ett hvarf och gled sedan ned. Nu var han icke så rädd, ty äfven om han skulla ner i gatan, borde han icke slå ihjäl sig.

Det gick bättre än han trodde, ty han fick tag i rännan, kastade sig öfver kanten, hängde kvar i händerna ett ögonblick och släppte sig sedan ner till gatan, där han visserligen föll omkull, dock utan att skada sig. Nu blef det att springa, och det gjorde han äfven. Han hade ingen tid att tänka på Boström, som låg kvar i snön, medvetslös och blodig, ty han hade slagit hufvudet mot en af de stenar, på hvilka han fallit.

Quist ilade framåt gatan med farten som en galloperande häst. Han måste bort måste rädda sitt lif. Poliserna skreko från taket, och några förbipasserande personer trodde, att någon olycka skett i huset, hvarför de skyndade upp dit. Ingen tänkte på att förfölja den flyende mannen.

Flämtande och utröttad kom han till stationen blott ett par minuter innan tåget skulle afgå. Han löste biljett till Göteborg, sprang in i en tredje klassens kupé och satte sig i ett hörn samt försökte se obesvärad ut. Det syntes honom som en evighet, innan tåget satte sig i rörelse, och när det ändtligen gick drog han en suck af lättnad. Han var på väg

bort från farorna, från fördärfvet, och nu skulle det börja ett nytt lif för honom. Han skulle i det främmande landet försöka att öka på sin egendom, försöka att vinna mycket och komma sig upp i världen. Blott han komme utom Sveriges gränser skulle allt bli väl, och med denna känsla lutade han sig tillbaka i vagnshörnet, slöt ögonen och försökte sofva, men det gick icke. Han hade ju så mycket att frukta ännu. Ett telegram till någon station kunde bringa polisen på spår efter honom igen, och det vore nästan detsamma som att bli tagen. Dock skulle han försöka göra sitt bästa för att undgå det hotande ödet, göra allt han kunde för att bli fri och lycklig.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Victor och hans gamla vänner.

Victor Boring satt i sitt rum, sorgsen och nedtryckt. Det var en klar men kall vinterdag. Han hade hört, att Quist blifvit anklagad för stölden hos Stral och att han också lyckats rymma, då polisen sökte häkta honom. Den ende, som blifvit fast, var Boström, hvilken blifvit buren till poliskontoret och därifrån förd till sjukhuset ty han hade skadat sig ganska illa vid fallet från fönstret. Redan morgonen därpå hade tidningarne innehållit långa artiklar om, att den verklige tjufven var upptäckt, och att Boring lidit oskyldig, och på samma gång utlades saken nu på ett helt annat sätt än våren förut, då det var helt naturligt, att Boring stulit pänningarne. Nu kunde hvarenda en af tidningsmännen klart och tydligt inse, att anklagelsen mot honom varit falsk, och att bevisen han framlagt för sin oskuld varit så klara och goda, som några bevis kunde vara. Detta hade de alls icke kunnat inse, då han stod anklagad och dömdes,

Nu berömdes den unge mannen på allt sätt, och hans dygder prisades högt

Så snart dessa tidningsartiklar blifvit lästa, kommo Borings gamla vänner till honom lyckönskade honom till att hafva blifvit befriad från den stygga misstanken. Det hade ju aldrig fallit dem in att tro honom skyldig, och de hade hela tiden förstått, att han fått lida orättvist. Han svarade just ingenting på alla deras fraser, han blott bugade sig till tack för de lyckönskande, men det var med en kall artighet.

En af dessa vänner, en ung man, som förut visat sig synnerligen tillgifven både Victor och Nanna, som sökt deras sällskap så mycket som möjligt, kom också igen, då han sett artiklarne om Borings oskuld.

— Ack, jag är så glad, att man ändtligen gifvit dig rättvisa, Victor. Hur kunde de tro dig skyldig till något sådant?

— Åh, det var ju ganska lätt, då man hade bevis emot mig.

Ja, men kunde icke hvar och en inse, att dessa bevis voro falska? Jag har icke ett ögonblick trott dig om det där.

— Detta förundrar mig mycket.

— Förundrar dig! När du var oskyldig kan det väl icke förundra dig, att dina vänner tro på dig.

— Har du verkligen trott mig oskyldig hela tiden?

— Ja, på min heder, det har jag.

— Du narras för mig.

— Du har blifvit annorlunda under denna tid, Victor, och du misstror dina vänner.

— Nej, jag dömer endast af hvad jag sett. Sedan jag blef anklagad, har du icke varit här en enda

gång. Under det min mor och min syster voro i nöd, brydde du dig aldrig om dem, och detta trots det jag mer än en gång hörde dig säga, att du för Nannas skull vore färdig att göra allt. När jag blef fri och kom ut, väntade jag nästan, att du skulle komma hit, men du kom ej. Du har icke ens varit vänlig nog att besvara min hälsning, då du mött mig på gatan, utan då har du fått brådt att se åt annat håll i stället, och nu kommer du och säger, att du aldrig trott mig skyldig. Hvarför har du då uppfört dig så emot oss?

Vännen stod svarslös ett ögonblick, och sedan kommo ursäkterna.

— Du kan väl förstå, att man måste vara litet rädd om sitt rykte, och du var dock anklagad, och de flesta trodde dig skyldig.

— Hvad är rykte, då man är af en annan åsikt än den andra hafva? Du säger dig vara en kristen. Skulle du vilja lemna Kristus, därför att han står i dåligt rykte hos somliga?

— Nej icke så länge jag kan tro på honom.

— Du trodde ju på mig, och likväl drog du dig undan så snart andra misstrodde mig.

— Käre Victor, du ser det icke rätt. Om jag sökt upp dig och haft sällskap med dig, skulle jag hafva förlorat min plats.

— Att behålla något såsom en frukt af att hafva handlat emot sin egen tro, sin egen åsikt, det borde ej kännas vidare behagligt.

— Du har blifvit litet bitter genom dina lidanden, och dock vet jag, att du i dag är mig en lika kär vän som någonsin förr.

— Men jag var det icke för några dagar sedan. Och för resten, hvad ondt hade min stackars mor och min syster gjort?

— Ingenting. Det är väl ingen som anklagat dem?

— Men du som fjeskade, så ofantligt för Nanna, du höll dig icke för god att skratta åt andras hånande och sårande omdömen om henne, då du var i sällskap med tanklöse män ute och råkade möta henne.

— Det har jag aldrig gjort.

— Nanna hände det icke en dag i Kungsträdgården?

Med denna fråga vände sig Victor till sin syster, som satt tyst och hörde på samtalet.

— Jo, svarade hon, de hånade mig på så nära håll, att jag hörde hvad de sade, och han skrattade åt deras skämt, men det kom aldrig i fråga, att han lyfte på hatten åt mig och mamma.

— Ser du nu. Hvarför uppförde du dig så mot henne?

Den käre vännen hade nu inga flera ursäkter. Han insåg att han förgått sig för mycket för att man skulle tro på hans försäkringar om vänskap, hvarför han också öfvergick till en annan sida.

— Jag kom hit för att räcka dig min hand till vänskap igen, och du stöter den bort. Sannolikt har det fastnat litet af fängelseluften, den oförsonliga och hårda fängelseluften, kvar i ditt inre, och det straff du undergått har dragit dig något åt det håll, dit människor redan förut sagt att du gått.

Victor sprang upp, och rodnaden steg på hans bleka kinder.

— Skall detta vara en förolämpning? frågade han, dock utan häftighet.

— Tag det för hvad du vill. Jag ser i alla fall, att du ej är den jag trodde dig vara, och jag har missräknat mig på dig.

— Om du finner det så, så är det mycket lätt att aflägsna dig härifrån igen. Ingen håller dig kvar, och vi hafva icke tiggt vare sig om ditt besök eller din vänskap. Du borde icke glömma, att det är i mitt hem du talar.

— Och det skall dröja innan jag kommer dit igen.

— Jag hoppas det.

Vännen rusade på dörren utan att ens säga farväl, och i förbigående slungade han en ursinnig blick på Nanna, som satt tyst och kall.

Samma dag på aftonen kom en annan vän, som också visat mycken tillgifvenhet för Victor. Denne hade också hållit sig borta hela tiden, sedan den dag, då Victor dömdes. Under den tid han satt i ransakningshäktet hade dock denne vän kommit och sökt trösta fru Boring och Nanna, men sedan domen var fälld, hade han icke kommit en enda gång utan hållit sig så långt på afstånd som möjligt från de olyckliga. Nu önskade han förnya bekantskapen och blifva god vän igen.

— Jag anade att du var oskyldig, sedan jag läst referatet öfver förhandlingarne, sade han, sedan han hälsat och satt sig ner.

— Det var ju en god aning, sade Victor.

— Jag insåg att du var ett offer för några falska intriger, och nu har det besannats.

— Har du då gjort något för att hjälpa till att bevisa vännen Borings oskuld?

— Hur skulle jag kunna det?

— Man kan alltid göra något, om man vill. Har du försökt visa mina kära, att du trodde det vara så, som du nyss sade?

— Jag beklagar, att jag icke hade tillfälle att göra det. De flyttade ifrån den våning, där de bodde förut, och då jag sökte dem, kunde jag icke finna dem. Dock har jag tänkt mycket på dem hela tiden.

— Jag är glad öfver det. Men kan du svara mig, hvarför du ej besvarade min vänliga hälsning, då jag en dag i förra veckan mötte dig på Norrbro?

— Mötte du mig?

— Du kan icke gärna hafva glömt det, ty jag hälsade helt högt och nämnde dig vid namn, hvarvid du såg på mig, dock utan att låtsas känna igen mig.

— Jag kan icke alls minnas det.

— Men jag mins det. Hvarför har du icke kommit till mig förr? Du visste, att jag var hemma igen allt sedan i höstas.

— Men jag visste ju icke hvar du bodde.

— Vid hvad tid sökte du efter min mor och min syster på den andra platsen?

— Jag kan icke minnas det så noga, men jag tror det var i Augusti.

— Om du sökt dem där då, så hade du funnit dem, ty de flyttade icke förrän den första Oktober.

— Det är icke möjligt.

— Det är som jag säger. Du skall icke tro, att jag vill vara elak och sätta dig i förlägenhet, men jag måste vara försiktig med mina vänner numera.

Så länge de mörka skuggorna hvilade öfver mig, kom ingen enda hit. Nu när jag ändtligen är fri från dem, komma så många och försäkra mig, att de hela tiden varit mina trofasta vänner, och de draga sig icke för att narra mig. Jag är heldre utan vänner, än jag mottager sådan vänskap.

— Men jag menar verkligen uppriktigt med dig.

— Förlåt att jag icke kan tro dig. Om du varit min verklige vän, så hade du kommit förr.

— Du vill då icke åter räkna mig bland dina vänner?

— Nej icke under nuvarande förhållanden. Jag har ingenting emot dig, är icke ond på dig och klandrar dig icke för ditt tillvägagående, ty tjogtals andra hafva gjort på samma sätt, och det är den vanliga gången med människorna. Men nu vill jag draga mig undan så mycket som möjligt och vara ostörd.

— Men med tiden kanske du åter kan gifva mig rum bland dem du kallar vänner?

— Jag är icke din ovän, så får du icke förstå det, men jag vill icke ha några, som jag skall kalla vänner i den bemärkelse, som du nu menar det. Må Gud vara med dig och välsigna dig.

Denne vän kände sig ledsen öfver Victors ord, men han måste också erkänna, att denne hade rätt i hvad han sade, ty just sådana hade förhållandena varit. Han gick sin väg med tungt hjärta, och på samma sätt gingo flera andra, hvilka kommo för att förnya sin vänskap med den ur förnedringen ryckta familjen.

— Hvarför är du så hård emot dem, Victor? frågade modern, då han sålunda afskedade dem. De me-

na ju väl med att komma till oss, och du stöter dem ifrån dig.

— Mamma lilla, det är för att deras vänskap icke är äkta. Om jag skall ha vänner, vill jag ha sådana, som hålla att lita på i alla omständigheter.

— Men de kunde ju icke komma. De visste oss vara anklagade och illa kända.

— Om de själfva icke tänkte illa om oss, så borde de hafva kommit, men nu gjorde de det icke. Jag är icke för sträng, mamma.

Hon lät honom göra såsom han ville, och Victor stod också manligt fast vid sina idéer om huru han borde behandla dem som kommo. Han visade bort många så kallade vänner, och de förstodo, att han menade, hvad han sade. Dock var han icke ovänlig mot någon utan påpekade endast hvad som var rätt.

Men så mycket gladare var han, då vännen Lund kom dit, eller då Nordling tittade in till dem, ty på dessa två kunde han lita. De hade kommit äfven i skammens och olyckans dag, och det värderade han dem dubbelt för. Ännu voro icke hans svårigheter öfver, ty han stod utan arbete och utan bröd. Han kunde dock åter hoppas få arbete och han väntade ljusare dagar i det kommande, men när skulle de komma? Han visste det icke, men han tackade Gud, att det började ljusna, äfven om det ännu var blott på afstånd

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Nummer 63.

Det var på kvällen samma dag, då Victor suttit och öfvertänkt, huru underligt det hela nu gestaltade sig för honom. Han hade besegrat fienderna, men han stod där själf så utarmad och nödställd, och det blefve nog ändå fråga om, huru han skulle lyckas för det kommade. Nanna hade tändt lampan och satt med sitt handarbete vid ena sidan af bordet, under det Victor läste för henne ur en god bok och modern satt i gungstolen, stickande på en strumpa under det hon med förströdd min lyssnade till läsningen. Klockan slog just half åtta i en närbelägen kyrka, då det knackade på dörren.

— Någon af mina kära vänner, sade Victor med ett sorgset leende i det han gick för att öppna.

En ung man, klädd som en tiggare, mager och med lidande utseende, stod där ute, bugande för Victor.

— Hvarmed kan jag stå till tjenst? frågade Victor, som icke riktigt kunde urskilja den främmandes drag.

— Jag ville blott hålla mitt löfte och komma hit då jag blef fri och jag har letat länge, innan jag kunde hitta Er adress.

— Innan Ni fann mig, sedan Ni blef fri. Hvem är Ni? Hvad menar Ni då?

— Jag är nummer 63.

— Hvad är Ni fri. Kom in Ni ser frusen ut.

— Jag är frusen också. Får jag verkligen stiga

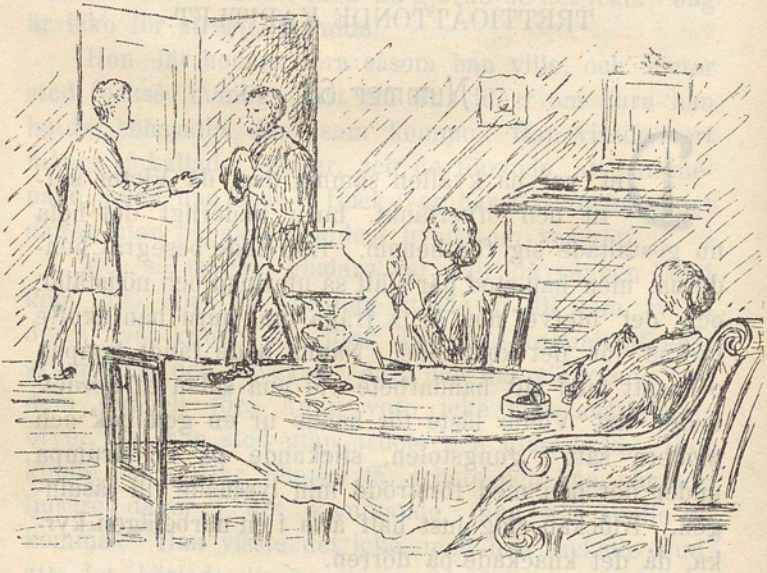

"Jag är nummer 63"

in i ett hederligt hem? Jag vet genom tidningarna, att Ni nu är befriad från både anklagelser och misstankar, och jag är så glad öfver det. Får jag verkligen komma in?

— Javisst, hvarför skulle Ni icke få det.

Den unge mannen steg in och kastade en skygg blick omkring sig, och då han såg fru Boring och Nanna, bugade han sig på nytt mycket djupt.

— Här är min mor och min syster, presenterade Victor med vänlighet. Förlåt, men jag kommer icke ihåg Ert namn, om jag ens hörde det, då vi voro tillsammans i fängelset.

— Mitt namn är Lars Trolén.

Han fick en vänlig hälsning af de båda damerna och Victor bjöd honom en stol.

— Ni är alltför god mot mig nu, sedan Ni icke mera kan räknas som en brottsling själf, då ingen kan säga något ondt om Er.

— Jag sade Er ju, att jag komme att vara Er vän, äfven om bördan lyftes från mina egna skuldror.

— Det är lätt att lofva, då man är i nöd, men det är svårare att hålla, då man kommer i bättre omständigheter.

— Jag är dock van att alltid stå vid mitt ord.

— Detta är något så ovanligt.

— Ni ser hungrig ut. Kanske har Ni icke fått någon mat i dag?

— Nej men jag smakade något i går.

— Nanna gå ut och se efter, om vi icke ha något att bjuda honom på. Åtminstone kan han få en kopp varmt kaffe och en bit bröd och det blir ändock något.

— Tack för Er godhet. Af Edra ord förstår jag att Ni ännu är fattig.

— Det har gått mig precis som Ni sade: alla hafva varit emot mig. Blott några dagar har jag arbetat vid en gatuplanering, men då de andra arbetarne fin-

go höra hvem jag var, hotade de att gå sin väg, om icke jag blefve afskedad.

— Det är helt naturligt att så skulle gå Nu kommer Ni dock att få arbete igen. Jag förstår att den brottslige har lyckats komma undan.

— Ja han kom undan, men de få nog tag i honom.

— Var han ensam om saken, eller hade han någon medhjälpare?

Victoı kände rodnaden stiga på sina kinder, och han förnam på samma den svåra oron komma tillbaka i hjärtat.

— Han var nog icke ensam, han hade en annan med sig men han har icke blifvit anklagad.

— Då står han helt säkert väl hos den bestulne.

— Det torde vara möjligt.

— Ni borde icke gifva upp förrän de två äro fast.

— Gud gifve att jag kunde handla, men jag har lofvat att ingenting göra åt det.

— Då handlade Ni icke riktigt förståndigt och icke riktigt som en kristen heller.

— Ack jag vet det och jag lider förfärligt däraf Jag önskar jag kunde göra det på något annat sätt. Ni påminner mig om det och jag är värd klander.

— Jag klandrar Er icke, men jag tyckte det var besynnerligt att Ni kunde handla så.

— Det är besynnerligt för mig själf. Tala icke mera om det. Hur har det gått för Er? När kom Ni ut?

— Åh, det är nu öfver en månad sedan.

— Har Ni då fått något arbete?

— Icke det minsta.

— Men hvad har Ni då lefvat af.

— Hvad jag tiggt.

— Och hvar har Ni bott?

— Hvar som hälst, det går an för mig.

— I denna kyla.

— Ja hvad skall man göra? Jag kryper in i någon tom låda, i något olåst magasin eller någon annan lugn plats, och jag sofver så godt jag kan, då jag icke fryser alltför mycket.

— Har Ni lämnat Er helt åt Gud ännu?

— Behöfver Ni fråga det, då jag säger att jag tiggt mitt bröd?

— Ni menar att Ni eljes skulle hafva tagit det.

— Ja helt säkert. Men jag lydde Er, jag bad till Gud, och han har frälst min själ. Nu skall jag med hans hjälp lefva som en hederlig man, äfven om slutet blir, att jag fryser eller svälter ihjäl.

Victor räckte den unge mannen sin hand, och ett par klara tårar rul'ade utför hans kinder.

— Ni är bättre än jag i dag, ty jag har felat, då jag icke lät båda de brottslige stå till ansvars för sin synd; men jag skall rätta det. Må Gud gifva Er kraft att hålla fast vid det goda. Hur gick det med våra kamrater?

— De bådo mig hälsa Er så hjärtligt. Jag vågar icke säga, att de kommit till klarhet i sina hjärtan, men nog sökte de göra det. Ni skall tro det blef ett bättre lif ibland oss, sedan vi kommo på andra tankar, och vi blefvo också bättre behandlade än förut.

— Det gläder mig mycket. Gud gifve, att äfven

de måtte blifva fria, icke blott från fängelset utan äfven från nöden i sina hjärtan.

— Ja så önskar äfven jag. Nu skall jag aflägsna mig, ty en brottsling, som jag är, har suttit alltför länge under Ert tak, i Ert fridfulla hem.

— Nej nej, min vän, Ni skall icke gå. Min syster gick ut i köket för att tillse, att Ni får någonting att äta.

— Men I hafven ju icke mycket för eder själfva, sade Ni.

— Det gör ingenting. Vi kunna svälta lika lätt som Ni, ty äfven vi ha någon vana i det fallet nu. Vänta Ni och ät.

Nanna kom i det samma och bad honom stiga ut i köket och äta. De åto där vanligtvis själfva, och då kunde äfven han göra det. Icke var det många rätter, blott litet smör och bröd samt varmt kaffe, men det smakade honom bättre än någon måltid han ätit i hela sitt lif. Han kunde icke återhålla sina tårar, då den vänliga flickan bad honom sitta ned vid bordet.

— Gud skall belöna Er, fröken, sade han. Då han slutat sin måltid, kom han åter in, tackade och ämnade gå.

— Hvar ämnar Ni sofva i natt? frågade Victor.

— Jag går till samma plats, där jag låg förra natten.

— Och hvar höll Ni då till?

— Under kökstrappan till ett stort hus utåt Djurgården. Det fanns en myckenhet gamla säckar och dylikt skräp där, så att jag kunde hålla mig någorlunda varm.

— Men det är rysligt kallt i natt.

— Om jag fryser ihjäl, så saknar mig ingen, och

då är min nöd slut. Jag får ju då gå till det lyckliga hemmet hos Gud och får återse min moder för att berätta henne, att hennes son dog lycklig.

— Ni skall icke gå ut och frysa ihjäl. Nanna, kan han icke ligga på soffan i köket?

— Jo, det går allt an. Sängkläder ha vi också tillräckligt.

— Ni menar väl icke, att Ni vågar låta mig stanna kvar här i edert hem i natt?

— Det är just precis hvad jag menar. Lägg ifrån Er mössan igen. Jag är Er vän, och Ni skall lyda mig nu.

— Men jag kunde råka i frestelse, stjäla någonting under natten och gå min väg.

— Det finns så litet att stjäla här, att Ni finge svårt att hitta på någonting, som vore värdt att taga. Vi ha några silfverskedar, och jag har tre kronor penningar kvar af hvad jag förtjenat. Penningarne ligga på mitt skrifbord, och skedarna ligga i skåpet i köket. Nu vet Ni det, och Ni får göra precis som Ni vill. Dock tror jag, att Ni kommer att sofva lugn och trygg i köket, och att Ni stannar tills i morgonbittida. Vi skola bedja Gud hjälpa och bevara Er, och i morgon skall jag försöka skaffa Er arbete, så att Ni kan slippa gå och tigga, ty det är svårt nog.

— Tror Ni, att Ni kunde skaffa mig arbete, fast jag är utan medborgerligt förtroende?

— Ja, jag tror mig hafva förmåga därtill. Sitt nu ner och prata litet med mig. Tala om några erfarenheter från fängelset, sedan jag lämnade det.

Trolén satte sig, och han var till en början så

rörd, att han icke kunde säga ett ord. Efter hand blef han dock lugnare och samtalade med Victor en lång stund. Nanna gick ut och bäddade åt honom så godt hon förmådde, och när det blef tid att gå till hvila, hämtade Victor sin bibel från rummet bredvid, läste, som han plägade göra hvarje afton, och så böjde de sig ned i bön för Gud. Trolén grät som ett barn. Något sådant hade han aldrig förr varit med om, men han kände det som en försmak af himmelen.

— Ack! utropade han, då bönen var slut, aldrig trodde jag det skulle kännas så ljuft att söka bli en hederlig man igen. Nu skall jag vara det hela mitt lif. Gud skall gifva mig styrka.

— Det är rätt; han skall göra det. Nu får Ni sofva i köket. Där fryser Ni åtminstone icke ihjäl.

Och han sof där lugnt till nästa morgon utan att på något sätt frestas att stjäla hvarken det ena eller det andra. Då Victor kom och väckte honom, var det redan dager. Han såg sig omkring med förundran innan han riktigt kom ihåg, hvar han befann sig; men sedan han blifvit riktigt vaken, log han och tryckte Borings hand.

— Jag är bevarad sade han gladt.

— Ja, Gud ske lof. Nu skola vi i dag se till, att Ni får arbete.

— Jag skall tacka Er af hela mitt hjärta, om Ni kan åstadkomma någonting sådant.

— Jag skall åtminstone försöka. Kom nu in, medan Nanna lagar litet frukost åt oss.

Trolén steg upp och tog på sig rocken och skorna, de enda plagg han ansett skäligt att taga af sig

på kvällen. Därefter följde han Victor in i nästa rum, där fru Boring och Nanna voro.

Efter frukosten och morgonbönen sutto de och samtalade en liten stund, hvarefter Victor begaf sig ut. Han ämnade göra ett besök hos grosshandlare Stral för att bedja honom om arbete för Trolén.

TRETTIONIONDE KAPITLET.

David Strals och Quists sista möte.

Vi vilja följa Quist på hans resa från Stockholm. Han satt ganska lugn i hörnet af den bekväma järnvägsvagnen och vände hufvudet så. att ingen skulle känna igen honom ifall möjligen någon af hans bekanta fanns med tåget. Timme efter timme förgick. Tåget rusade fram med ökad hastighet, och Quist kände sig allt tryggare. När de stannade i Laxå, vågade han för en minut lemna vagnen och gå ned på perrongen, ty han tyckte sig behöfva litet rörelse. Den friska, kalla nattluften gjorde honom godt, och han riktigt njöt af att vara ute. Snart skulle han hinna Göteborg, och sedan vore han fri, sedan skulle han komma undan med säkerhet.

— Det var en god sak, att jag skref den där lappen och lade i bordslådan, mumlade han för sig själf, i det han åter gick in i vagnen, lutade sig åt sidan på soffan och försökte sofva. Han slumrade också in och vaknade icke förrän det var dager. Han såg sig omkring. Tåget rusade fram lika fort som

förut, och Quist undrade, hur långt de kunde hafva hunnit. När tåget stannade vid nästa station, fick han reda därpå; de hade hunnit ned emot Göteborg, och han beräknade, att de skulle vara där om någon timme.

Så var det också. En timme senare ångade tåget in på de stora bangården i Göteborg, och Quist hoppade raskt ned af tåget och försvann genast i folkmängden. Han ville icke stanna vid stationen ett ögonblick, ty om han var eftersökt, skulle säkert någon polis vara där nere och se efter honom. Han gick till ett af de bättre hotellen och begärde ett rum, som han också fick, och han stannade inne nästan hela återstoden af dagen.

David Stral hade också stigit af tåget, men han gjorde sig ingen brådska. Han lät en betjänt från ett af de större hotellen taga kappsäcken och de öfriga sakerna, hvarefter han med långsamma steg begaf sig upp mot staden. Sedan han på hotellet gjort toilett och påtagit andra kläder, gick han in i den stora matsalen och begärde mat, ty han var hungrig. Han åt med strykande aptit, och han kände sig dubbelt belåten, ty han var borta från Stockholm, och efter hvad som där passerat, kände han sig både säkrare och bättre till mods långt därifrån. Nu ämnade han ett par dagar stanna i Göteborg och bese staden och söka allt det nöje han kunde finna. När han ätit gick han upp och lade sig, ty han hade icke fått mycken ro under natten.

Då det led mot kvällen steg han upp och gick ut. Han promenerade en stund och gick slutligen in på en af de finaste krogar han kunde upptäcka och där hade hade han på en liten kort stund hunnit

förvärfva flera nya vänner, och han fick verkligen en glad afton, efter sitt eget tycke åtminstone. Nästa dag låg han till långt fram på förmiddagen och tyckte sig hafva allt så godt han kunde önska.

Han hörde efter, när båten skulle afgå till Hamburg, och då han fick veta, att ingen bekväm båt afgick dit förrän om ett par dagar, då han ansåg detta

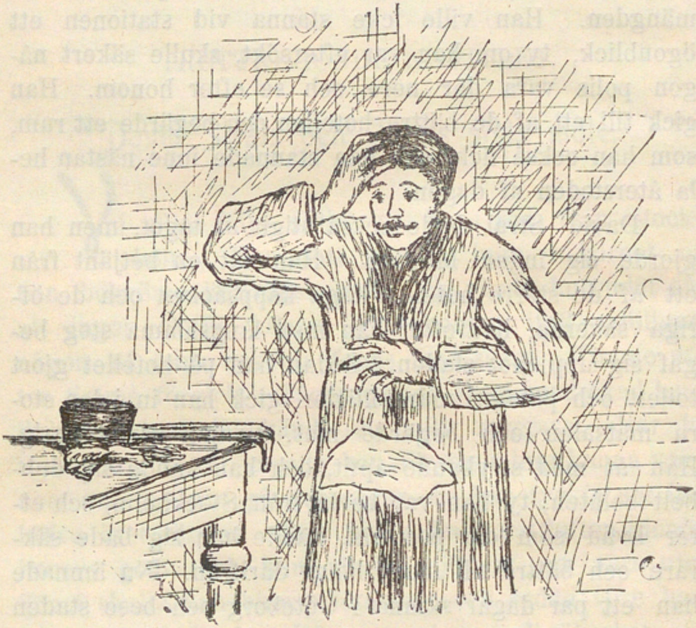

"Sålunda ändå brännmärkt, ändå anklagad."

vara mycket bra, ty då finge han tid att fästa om litet mera och ha trefligt innan han lämnade Sverige. Men hans nöje skulle icke bli så stort. Då han på kvällen kom hem vid åttatiden efter att hafva varit ute och roat sig och åter ämnade sig ut, fann han på

bordet i sitt rum ett telegram. Undrande hvarifrån det kunde vara och hvarom det var, öppnade han det och då han läste de få raderna, bleknade han och hans händer darrade. Det var från fadern som underättade om att Quist bedragit dem och i sin bordslåda lämnat en uppriktig bekännelse om brottet, samt att polisen funnit bekännelsen. Sålunda ändå brännmärkt, ändå anklagad, och därtill af den, som fått så mycket för att bevara hemligheten. Om någon nu funne ut hvar han befann sig, skulle han säkerligen blifva eftersatt och hindrad från att resa vidare. Förut hade han varit modig, ty han hade litat på sin fars hjälp och sin goda tur. Nu tyckte han sig alldeles utan hjälp och i den största fara. Han måste resa redan nästa morgon, äfven om det skulle bli med den sämsta båt som gick mellan Göteborg och Hamburg.

Han tog genast på sig öfverrocken, stoppade det olycksaliga telegrammet i fickan och gick ut. Han måste ned till ångbåtskontoren. Dessa funnos vid Sillgatan, de flesta af dem åtminstone, och han skyndade åt det hållet. När han vek om hörnet till denna gata höll han nästan på att stöta omkull en person som kom från andra hållet. Han ämnade just bedja om ursäkt, då han igenkände den mötande. Det var Quist som också var ute, icke för att söka komma bort så mycket fortare, utan för att söka litet mera nöje, innan han lämnade landet, ty han hade bestämt sig för att resa följande morgon.

— Ha, din usling, är du här! skrek David till honom.

— Hvad befalls, min herre? Hvad menar Ni? frågade Quist mycket kärft.

— Du bedrog mig nu, som du gjorde förut, och du stal äfven dessa pänningar, men du skall icke undgå ditt straff.

— Hvad menar du?

— Du erkände, att du stulit de där pänningarne från min far, och så rymde du, men icke nog med detta, utan innan du begaf dig iväg, anklagade du mig för delaktighet i stölden.

— Nå, hvad ondt ligger i det? Jag lofvade icke mera än erkänna att jag var delaktig i brottet.

— Och för det tror du att man betalar dig en så stor summa pänningar?

— Ja, jag fick en stor summa därför, och det var alldeles oberäknadt, ty jag trodde icke att dumheten kunde gå så långt bland de rika.

— Du är en riktig usling, men nn skall du icke komma längre. Jag tager dig med till polisen strax.

— Gör du det? Tror du det? Tror du då att du kan det?

— Ingenting är enklare. Kom med bara.

Han grep Quist i kragen, men denne skakade på sig och blef fri i ett ögonblick.

— Rör mig icke, ty du ångrar det. Jag är icke längre att leka med.

— Du tror kanske jag är rädd för dig? Jag skall se dig i fängelse denna kväll, om jag också själf skall gå med föı hvad jag gjort.

— Du torde komma dit utan mig då du icke kan tiga utan skriker på det där sättet.

— Det var du som förledde mig att stjäla de där pänningarne, det var du, som drog mig längre och längre ut på fördärfvets väg och jag förbannar dig därför.

— Håll på med det, jag frågar icke därefter.

— För din skull, på din inrådan gjorde jag alla möjliga dumheter, och det är för din skull, som jag bringat olycka öfver min fars och mina öfriga käras hufvud. Gud straffe dig eländige?

— Tig och låt mig gå. Jag tycker icke om att höra barnprat.

Men David hade fattats af en sorts dyster förtviflan, och medan han talade med den falske vännen kände han hela bördan af sina skulder trycka på sina skuldror. Han kunde icke gifva vika nu, ty han tyckte sig förlorad, och det är liksom en tröst för dem som hålla på att sjunka, att få draga någon med sig. Så tyckte äfven David det nu, och det var Quist, medbrottslingen, hans olycksöde, som han skulle draga med sig i djupet, om han själf måste sjunka.

— Du skall nog få höra mera än det jag nu säger. Du skall icke blott få stå till rätta inför människor, men jag skall draga dig till doms inför Gud för allt det onda, till hvilket du lockat mig. Hade du icke varit med dina falska ord och många lockelser, så hade jag i dag varit en bättre man än jag är. Följ med mig nu.

Åter grep han tag i Quist, och denna gång fastare än förut.

— Om du icke släpper mig så ger jag dig så att du aldrig mer kan taga i någon.

— Gör hvad du vill, men nu skall du bli fast.

Nu gick det icke för Quist att befria sig. Hur han än stretade och drog, så höll dock David kvar sitt tag. Quist såg sig omkring. Gatan var nästan folktom, ty vid denna tid på dagen var det icke många människor ute i denna del af staden, och i synnerhet på

denna gata hvilken icke hade det bästa rykte om sig. David brydde sig icke om att säga något mera, han såg icke ens på Quist, hvilken han drog med förtviflans styrka. Plötsligt kände han en stickande smärta i ryggen, en genomträngande smärta, som kom honom att släppa taget i den andres rockkrage. Det svartnade för hans ögon, han kände sitt hufvud svindla, och med ett sakta rop föll han till marken. Det blef natt omkring honom, han kände sig dragen nedåt af en okänd makt, kände någonting hämskt i sitt inre, en sönderslitande smärta genom hela sin varelse, och sedan blef det natt, mörker, tystnad och stillhet.

Quist var i samma ögonblick försvunnen. Han hade ilat in på första tvärgata och skyndat bort.

En stund senare kommo ett par män till den plats där David fallit. De stannade och sågo på den medvetslöse.

— Det är en fyllbult som förankrat sig här. Låt honom ligga, sade den ene.

— Vi kunna ju se hvad som fattas honom. Kanske är han sjuk, det händer ju en och annan gång.

— Icke gärna här nere. Det är icke annat än fyllbultar man träffar liggande så där på Sillgatan.

Den andre hade emellertid böjt sig ned öfver David och gripit tag i hans arm. Han märkte då att gatstenarne voro våta, och då han mera noga såg efter, fann han det vara af blod. Förfärad reste han sig upp.

— Spring efter polisen! Mannen är sårad, han blöder mycket. Skynda på. Jag skall stanna hos honom.

— Menar du allvar.

— Fråga inte utan skynda på. Han ligger kanske och dör.

Kamraten sprang så fort han kunde, och ett stycke därifrån fann han en poliskonstapel, åt hvilken han vinkade att följa med.

— Hvad står på? frågade polisen under det han sprang med.

— Det ligger en man där borta på gatan och blöder.

— Är han full?

— Det veta vi icke. Han är visst sanslös, tror jag.

David blef upplyft och bortburen. Han fördes till sjukhuset och läkarne togo hand om honom. Han hade fått ett knifhugg strax under vänstra skulderbladet, och i purprade strömmar flöt blodet ur hans ådror. Det var nästan omöjligt att stilla blodflödet men det lyckades dock till slut, efter stora ansträngningar. Då var han dock så matt af blodförlusten, att han låg i dödsliknande dvala. Af papper i hans fickor fick man veta, hvem han var, och någon ville genast sända ett telegram till grosshandlare Stral i Stockholm, men öfverläkaren ansåg det bäst att dröja till dess man finge se, om det blefve lif eller död, ty det komme snart att spörjas.

Hela natten förgick, utan att David vaknade till medvetande, och först omkring klockan åtta följande morgon slog han upp ögonen. Med största förvåning såg han sig omkring. men han var för svag att kunna tala, och läkaren lutade sig öfver honom.

— Ni måste hålla Er tyst och stilla, sade han. Om det är någonting Ni önskar, skola vi försöka göra det i alla fall. Vill Ni att Er far blir underrättad om

Ert tillstånd, så blinka blott med ögonen, och jag skall göra som Ni önskar.

David lydde och blinkade, ty han ville se sin far eller sin mor. Läkaren frågade icke mera utan förmade honom åter att hålla sig lugn och stilla.

En liten stund senare afsändes telegram till Stockholm, men det blef till liten nytta, ty då grosshandlare Stral hunne till Göteborg, skulle han endast finna de jordiska kvarlefvorna af sin son, den förlorade, syndfulle sonen, som han dock älskade.

FYRTIONDE KAPITLET.

Sörjande hjärtan.

Ett telegram till herr grosshandlar'n, sade tjänsteflickan, då hon steg in i grosshandlare Strals rum och räckte honom det lilla sammanvikta papperet.

— Åh, gif mig det. Hvad kan det vara om?

Han slet upp telegrammet, läste det och satt sedan orörligt stilla en lång stund. Han blef icke blek, ty det var han redan förut, och han visade intet annat tecken till bestörtning än just detta, och han satt så stilla. Omsider reste han sig och gick långsamt in i de andra rummen. Han måste bringa sin hustru och Alma underrättelsen om olyckan. Han fann dem i ett af de små trefliga sällskapsrummen, där de just samtalade om David och hans resa. Så snart Alma fick se sin far, märkte hon också, att något ovanligt inträffat.

— Du är upprörd, pappa. Hvad är det?

— Jag har haft underrättelser från David.

— Har han lämnadt Sverige?

— Nej, han är kvar i Göteborg ännu, och jag måste resa till honom genast.

— Har någon ny olycka drabbat oss?

— Ja, David har blifvit svårt skadad och ligger nu på ett sjukhus. Han vill att jag skall komma till honom.

— Svårt skadad! utropade fru Stral. Gud gifve, att det icke må vara farligt.

— Jag fruktar dock att det är så, ehuru telegrammet icke säger något därom. Det är doktorn, som ger mig underrättelsen, och han är mycket kort i sin rapport.

— Huru har han då blifvit skadad?

— Genom ett öfverfall, säger doktorn.

Alma, som haft en aning om, att David skulle sammanträffa med Quist ännu en gång, kunde icke återhålla ett utrop. Fadern såg på henne men sade ingenting.

— Tänk pappa, om han träffat Quist, och de råkat i gräl.

— Quist; ja det kan du ha rätt i. Se där hur det gått till. Ack min Gud, skall det då aldrig bli slut på olyckor?

— Jo en dag, pappa, när allt detta är klargjort. Vi hafva stått i ett orätt ljus inför människorna och inför Gud också. Om vi varit rättfärdiga från början, så skulle mycket af detta onda icke hafva drabbat oss, men nu är det en följd af hvad vi gjort.

— Men vi ha ju ingenting ondt gjordt.

— Jo pappa, det få vi icke förneka. Först begick David det där brottet, och ehuru vi snart fingo reda på, att det var han, läto vi dock Boring lida för

det. Nu ha vi återigen sökt hjälpa honom ifrån följderna af skulden, och detta kan icke vara rätt inför Gud eller i öfverensstämmelse med hans vilja. Nu slår han oss, när vi icke vilja handla ärligt.

— Men var det då så stor synd att försöka rädda gossen?

— Ja, när han var brottslig, borde han lida och den oskyldige gå fri.

— Det synes mig så svårt att tänka så. Men jag måste resa. När går nästa båt till Göteborg?

— Icke förrän i afton.

— Skall jag då nödgas vänta så länge! Klockan är ju icke tio ännu,

— Du behöfver lugna dig litet, pappa, och någon förberedelse för resan är också nödvändig. Vi skola bedja Gud bevara David tills du hinner dit.

Grosshandlaren hade satt sig i en soffa, och hans hustru tog plats bredvid honom och fattade hans hand, den hon höll kvar i sin. De voro hårdt pröfvade dessa gamla, och de förenades nu mera genom smärtan, än något annat skulle hafva förenat dem. Alma satt vid fönstret. Hon var full af sorg och smärta, men hon såg upp till Gud och bad om nåd och kraft. Måste icke slutet på orättfärdighet blifva undergång och förbannelse? Hade hon icke sett prof på det tillräckligt redan, och var det icke på samma sätt alltid? Jo helt säkert, och hon ville nu icke klaga, äfven om Guds hand drabbade aldrig så tungt, ty det var icke Guds fel utan deras eget, och hon kände sig själf skyldig i detta stycke. Den pröfvade familjen stördes af, att en tjänsteflicka anmälde herr Boring.

— Låt honom stiga in, sade grosshandlaren trött.

Helst hade han sett, att ingen stört dem nu, men han tyckte sig dock behöfva mottaga den unge mannen, som äfven fått lida så mycket. När Victor inträdde, betraktade han med förvåning dessa tre tysta, bleka och bedröfvade människor. Han hade kommit för att samtala med grosshandlaren om Lars Trolén, och nu visste han knappast, hvad han skulle göra.

— Sitt ner herr Boring, sade grosshandlaren med en röst, som lät nästan bruten.

— Kanske kommer jag olägligt, och då är jag villig att genast aflägsna mig och komma igen en annan dag.

— Nej, om det är något jag kan göra för Er, så säg det nu. Jag nödgas resa bort i dag. Min son är sjuk.

— Är han sjuk?

— Ja, han har blifvit slagen eller sårad på något sätt och ligger nu på något sjukhus i Göteborg, kanske döende.

Victor ryste. Skulle Davids slut blifva sådant? Han kunde icke säga ett ord på några minuter.

— Hvad säger Ni om det? frågade herr Stral till slut.

— Jag tycker det är förfärligt, och på samma gång ser jag, att Guds hand följer oss öfverallt och straffar, då vi synda.

— Ack, Guds hand var så tung öfver honom ändå. Den där Quist hade, innan han reste sin väg, skrifvit en, som jag förmodar, ärlig bekännelse och lagdt i sin bordslåda, och han säger däri, att David har lika stor del i brottet som han. Sålunda står Da-

vid i alla fall anklagad för det som vi sökte rädda honom ifrån.

— Är det möjligt!

— Tycker Ni icke nu, att Gud varit nästan för hård mot honom?

— Jag vågar icke säga, att Herren varit för hård, ehuru jag tycker det är förfärligt sorgligt. Och dock, är icke detta det rättaste, jag menar, att han blef anklagad på samma gång som Quist? Ack jag har lidit så grymt af det löfte jag gaf att tiga med den verkligt skyldiges namn, då jag visste det. Nu har Gud ändå ledt det i dagen, och för mig blef det till lättnad för mitt samvete.

— Ni är hård mot oss.

— Nej herr grosshandlare, Gud är mitt vittne, att jag med glädje skulle gifva mitt lif för eder, om jag kunde göra eder lyckliga därigenom, men jag kan icke handla mot heder och samvete. Det är mycket lättare att dö för någon, då det är för en god orsak, än det är att göra det minsta för att dölja brott och synd.

— Är detta verklig kristendom?

— Ja så tror jag, så känner jag det, och jag är uppriktig i mina ord och tankar.

— Jag vet det. Kan Ni säga mig, hvad vi nu kunna göra för David?

— Endast en sak, synes det mig, och det är att bedja till Gud om hans räddning.

— Hur kan jag bedja! Jag har försökt det igen och igen, och hvarje gång är det, som om jag icke hade ett ord att säga. Jag kan icke ens tänka klart, då jag träder fram inför denne Gud, som är så hård

emot oss. Herr Boring, säg mig uppriktigt, så uppriktigt som om Ni stode färdig att dö och icke ville belasta Er själ med en lögn i det sista; tror Ni verkligen, att Gud är en kärlekens Gud, som i allting menar väl med oss?

— Den gamle mannen hade stigit upp, och det låg något så dystert allvarsamt öfver hela hans varelse, att Victor nästan ryste tillbaka för att gifva svar. Men så rätade äfven han upp sig och, sträckande sin hand mot höjden liksom till en ed, svarade han långsamt, men klart och bestämdt:

— Så sannt jag själf tror på Gud och vill lefva för honom, så tror jag äfven, nej, jag vet, att han är kärlekens Gud och att allt hvad han gör är till vårt bästa. Då hans hand drabbar oss tungt, är det blott för att pröfva oss och icke för att krossa; och hans mening är att genom pröfningen luttra och rena oss samt draga oss till sitt eget hjärta. Där allena kunna vi finna en tillflyktsort, som är trygg i lifvet och döden, ja trygg för evigheten.

Det blef några minuters tystnad, under hvilka de båda männen stodo midt framför hvarandra, allvarliga och högtidliga. Fru Stral och Alma sutto tysta och orörliga och betraktade dem. Då fattade Stral med ett uttryck af vördnad Victor Borings hand, drog honom med sig fram till fönstret och såg honom djupt in i ögonen.

— Är det sanning?

— Ja, vid Gud, är det sanning.

— Så bed då med mig för min son, och bed äfven för mig, ty jag är i nöd och mörker.

Han föll på knä och dolde ansiktet i sina händer,

Victor sjönk ned vid hans sida och började bedja. Först kommo orden darrande, nästan rädda öfver hans läppar, men efter hand blef han lugn och säker. Hela hans själ öppnades för Gud, och han ropade ur djupet af sitt hjärta om nåd för dem, hvilka han nu skulle frambära till nådens tron, och tårarna strömmade utför hans kinder, då han gjorde det. Grosshandlaren snyftade och fru Stral och Alma gräto. Det var en rörande stund i det fina hemmet. När Victor till slut tystnade, förblefvo de dock knäböjande, liksom väntande, att något mera skulle följa, och det följde äfven inom kort.

— Gud, haf förbarmande med oss! Tag bort din plåga ifrån oss! Om du älskar oss, så låt pröfningen vara slut. Gif oss din nåd och frid, ty vi äro så arma utan dig. Hör ett förkrossadt hjärtas rop, hör en förtviflad själ, som beder till dig!

Det var herr Stral, som så bad, och hans bön steg som en skön offerlåga till Fadrens tron, bringad dit af bidande änglar, och den blef mottagen af honom, som är kärlekens källa. När de bedjande stego upp, tryckte Stral Borings hand.

— Tack mitt barn, sade han. Ni har gjort mycket för oss ändå. Gud välsigne Er. Nu är jag lugn. Jag tror, såsom jag förr icke trott, och nu skall jag med mera tålamod bära bördorna, vetande, att allt skall lända till mitt bästa.

— Herren hjälpe Er att alltig ega denna förtröstan, äfven om det blir ännu mörkare.

— Säg nu hvad Ert ärende var i dag.

— Det passar icke att just nu tala därom.

— Jo gör det. Jag skall resa bort, och det är kanske af nöden, att jag får veta det nu.

— Jag kom för att bedja Er om en tjenst..

— Säg blott ett ord, och jag är villig att göra, hvad Ni begär.

— Då jag satt i fängelse, hade jag där en kamrat, en ung man, som från början blef kastad i fängelse på ungefär samma sätt som jag. Då han sedan kom ut, dömdes han äfven som jag, och som han icke var en kristen, hårdnade hans hjärta till, och han blef en brottsling, ty människorna försköto honom. Nu fick jag tillfälle att tala med honom om Gud och hans kärlek, och han blef frälst. Men han står likväl utblottad, i nöd, öfvergifven af hela världen och har blott tvänne vägar att välja på: antingen att återgå till brott och elände eller också att dö af hunger och kyla, ty ingen vill gifva honom arbete. Vill Ni taga denne unge man i Er tjenst, gifva honom arbete, så att han på ärligt sätt kan förtjena sitt dagliga bröd.

— Ja ja, han skall få det! Jag har så mycket att försona. Sänd honom hit genast, eller ännu bättre, tag honom med Er hit, och Nordling skall se till att han får arbete.

— På hans vägnar tackar jag af allt hjärta.

— Det är ingenting att tacka för, jag fyller blott min plikt.

— Det är icke alla som vilja göra det i ett sådant fall.

— En annan sak, herr Boring. Nu när allt är klart, när Ert namn är befriadt från skammen, vill Ni icke nu komma hit och arbeta för mig? Jag vet ju, att det nu är mitt namn som är fläckadt, men

jag vågar likväl bjuda Er anställning. Vill Ni antaga den?

— Ja, herr grosshandlare, om Ni önskar jag skall komma tillbaka, så kommer jag.

— Tack. Kom då så snart som möjligt. Redan i morgon kanske?

— Jag skall vara på min plats i morgonbittida, och då har jag äfven Trolén med mig.

— Gör det. Ni är välkommen.

— Tack då och farväl så länge. Jag lämnar eder, ty jag är blott till besvär en sådan stund som denna. Gud gifve, att Ni må finna Er son vid hälsa igen.

— Jag känner mig så tviflande i det fallet. Det har kommit för mig att han dör.

— Se i så fall Guds hand äfven i det, ty intet sker utan att Guds hand på något sätt skymtar fram däri.

Han drog sig tillbaka, lämnade familjen åt sig själf. Alma smög sig bort till sin far, slog armarna om hans hals och hviskade:

— Älskade pappa, äfven om det nu blir mycket mörkare för oss, låt oss ändå tro på Gud och hålla oss trofast till honom. Om David skulle dö, bär det som en kristen, ty då allena kan du segra.

— Jag skall bära det, ty jag känner mig stark och är beredd på det värsta.

— Fru Stral grät stilla, men hon var lugnare nu än förut. På eftermiddagen reste herr Stral till Göteborg, men då han på natten kom fram och hann upp till sjukhuset, fick han den underrättelsen, att David

dött redan strax efter middagen, och att han bedt dem bringa hans sista hälsning till fadern.

— Ack Gud, hjälp mig, bad den arme, som kände sitt hjärta nästan sönderslitet af smärta. När han lugnat sig litet, frågade han läkaren:

— Sade han något om, hvem som mördade honom?

— Ja, han uppgaf mördarens namn vara Quist.

— Jag trodde det. Gud straffar på det sättet. Herre ske din vilja.

Han blef förd in i det rum, där David låg. Nu hvilade dödens frid öfver de i synden så härjade dragen, och nu var försoningens insegel tryckt på den fallna hyddan. Ingen synd mera, ingen strid, inga stormande känslor skulle rasa i denna bleka hamn. Nu måste allt vara förlåtet, allt glömt, och Stral suckade i sin själ till Gud, att äfven han måtte hafva förbarmande med den arme, som fått plikta så dyrt för sin ungdoms synder och dårskaper.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Vid dödens portar.

David Strals döda kropp hade blifvit förd till Stockholm och begrafven under det den aflidnes närmaste gräto af den djupaste sorg, och äfven Victor Boring kände sitt hjärta fylldt af sorgsna känslor. Den förlorade sonen hade gått bort för att svara inför en högre domare än en jordisk.

Quist hade kommit undan, man visste icke hvart, men han stod icke att finna på något håll, och det antogs att han genast hade följt med något fartyg från Göteborg till utlandet. Hans kamrat från hans senare tid i Stockholm, falskmyntaren Boström, hade en tid legat på sjukhuset, och då han blifvit bättre, ställd till rätta för sina brott, hvarvid han äfven anklagat Quist som delaktig i falskmyntningen. Boström fick dock ensam bära straffet, ett strängt straff, under det Quist gick fri.

Boring hade återtagit sin plats på Strals kontor och fyllde sina plikter på samma trogna sätt som förr

och det tog honom icke lång tid att åter bli riktigt van vid arbetet.

Trolén hade också fått arbete. Han var stark och hurtig, och han kände det som en härlig sak att få arbeta för sitt bröd, något som icke på länge förunnats honom. Visserligen var hans arbete icke så fint, ty han hade plats i de stora magasinen, men hvad frågade han efter det, blott det var hederligt arbete. Han sjöng hela dagarna, var munter som en lärka och han höll ingenting för tungt för sig. Han hade blifvit räddad ur nöden, och det var för honom det största glädjeämne. Nu åt han hvarje dag sina tre mål och han betalade dem med af honom själf ärligt förtjänta pängar. Nu sof han hvarje natt i en snygg bädd och han betalade sin hyra som en ordentlig man. Visserligen hade han icke medborgeligt förtroende, men nu gjorde det icke så rysligt mycket till saken, ty det fanns ändå några som trodde på honom.

De öfrige arbetarne hade till en början knotat på att hafva den unge brottslingen med sig och äfven hotat att flytta, om han skulle stanna kvar, men de lugnade sig, då herr Stral sade till dem, att de kunde göra som de önskade, han kunde få tillräckligt med arbetsfolk dem förutan. Detta lugnade dem, och icke nog med att de måste sluta upp med pratet om flyttning, men Stral fodrade äfven att de skulle bemöta Trolén med samma aktning som de andra arbetarne. Han gaf icke heller någon människa anledning att tänka illa om honom, ty han skötte sig på ett utmärkt sätt och vann efter hand aktning och förtroende äfven bland kamraterna.

Victor Boring var glad att han åter kunde för-

tjäna brödet åt sig och de sina. Det blef ljusare och gladare dagar i den lilla familjen, och fru Boring blef åter bättre till hälsan, nu, då sorgens dagar voro förbi. Dock skulle de icke slippa undan så lätt ändå. En dag, det var ett par månader efter det Victor ånyo börjat arbeta hos grosshandlaren, kom han hem, blek och trött.

— Du ser icke frisk ut, sade modern.

— Jag känner mig också klen, men jag hoppas det går öfver tills i morgon, då jag nu får hvila.

Han gick tidigt till ro, men han blef sämre under natten, och följande morgon måste de kalla läkare. Victor hade fått lunginflamation. Så lydde läkarens utslag. Det blef en hård sjukdom, och Victor var nära dödens portar, men han var icke olycklig ändå. Midt under plågorna kunde hans hjärta jubla, ty han visste, att om han doge, så hörde han dock Herren till. När yrseln kom, och han icke längre visste hvad han sade eller gjorde, talade han om för de sina saker och ting, som de förut icke anat. Han öppnade sitt hjärta för dem, så att de kunde läsa ända in i djupet däraf, och de sågo frågande på hvarandra. De hade trott att han icke älskade någon mera än Gud och dem, men nu sade han dem medvetslöst att han äfven älskade en annan.

Till en början antogo de det vara endast ett foster af hans fantasi, då febern började att plåga honom men då han gång på gång ropade efter henne, som hade fängslat hans hjärta, blefvo de bestörte, ty de ansågo att det skulle bli en hopplös kärlek. Den sjette dagen var mycket svår, och just då kom grosshandlare Stral för att höra hur det var med den sjuke.

— Han är mycket klen, svarade fru Boring.

— Kan jag gå in och se honom?

Hon nästan ryste då hon hörde denna begäran, ty om han finge gå in, skulle han också få höra Victors feberfantasier, och då blefve det än värre.

— Jag fruktar det blefve att störa honom, ifall han har någon reda på sig.

— Så får jag väl gå utan att se honom då. Jag hoppas han snart blir frisk igen. Det blefve mycket tungt äfven för oss, om han doge.

— Och ändå kan Ni icke känna, hvad jag känner.

— Jo, svarade han allvarligt, det kan jag, ty jag har nyss förlorat en son.

— Fru Boring teg, ty hon insåg att han hade rätt.

Långsamt skredo dagarna och nätterna. I ständig fruktan sutto fru Boring och Nanna vid den sjukes sida. De turade om med hvarandra att vaka. Den nionde dagen, då läkaren kom, skakade han på hufvudet. Fru Boring bleknade.

— Är han sämre? frågade hon med ängslan.

— Ja, det är bäst att erkänna det. Han är mycket sämre. Jag kan nu ingenting mera göra för honom ty all mänsklig makt är fåfäng.

— Ni tror då, att han skall dö?

— Mänskligt att dömma skall han det. Likväl säger jag icke med säkerhet, att han dör. Jag har sett dylika fall förut, men Gud har låtit det blifva lif äfven då jag icke kunde hoppas.

— Då skola vi bedja Gud rädda honom.

— Gören det, ty han är den ende som kan det.

Läkaren tänkte gå, men fru Boring höll honom kvar.

— Är det alldeles ingenting mera Ni kan göra?

— Nej ingenting. Låt honom träffa alla han vill träffa, ty nu kan det icke skada honom. Gifven dock icke upp allt hoppet, utan hoppens äfven där intet hopp är.

— Kommer Ni tillbaka.

— Ja, jag skall komma upp på eftermiddagen.

När det lidit litet längre på dagen tycktes Victor få litet mera sans än han haft förut. Han öppnade ögonen och såg på sina kära, hvilka med oro vaktade på hvarje hans rörelse.

— Ack mina kära, sade han matt.

— Är det något du önskar, Victor? frågade modern, i det hon strök håret från hans bleka panna.

— Nej ingenting. Har någon varit här och frågat efter mig?

— Ja då, nästan alla dina vänner.

— Det gläder mig, mamma. Jag tror Gud kallar mig hem nu.

— Ack nej nej, säg icke så! Huru skulle vi kunna lefva utan dig.

— Han skall leda eder. Varen icke ängsliga, Gud öfvergifver aldrig de sina.

— Men det blir för tungt.

— Nej mamma, klaga icke. Gud vet hvad som är bäst. Om jag nu dör så hälsa de få trofasta vänner jag har. De äro mig så kära, ty de bestodo profvet, då jag var föraktad och hånad af andra.

— Vill du träffa någon af dem? frågade Nanna med ömhet.

— Jag vet icke. Nej, jag tror icke det. Hälsa Lund från mig. Han är mig en kär broder, och jag tror han blir mera än så för dig, Nanna. Gud gifve eder lycka. Tag icke illa upp, att din döende broder låter dig förstå att han vet det.

— Ack nej, säg det gärna igen, ty du har rätt ändå.

— Jag önskar jag finge träffa fröken Stral. Tror du hon ville komma hit?

— Jag skall gå efter henne om du vill.

— Ja gör det. Jag ville så gärna se henne innan jag dör.

När han sagt detta blef han tyst, och Nanna hade knappt hunnit utanför dörren, förrän han började yra igen, men det var blott ljusa, glada bilder som stodo för hans sinne den stunden.

Nanna hade skyndat bort. Hon hade ett godt stycke att gå för att komma till grosshandlare Strals hem, och utan fruktan ringde hon på. Hon fann Alma hemma och då denna fick se henne, grep hon fast i ett bord för att hålla sig uppe, ty hon fruktade nästan få höra, att Victor var död.

— Min bror är döende och han önskar se Er innan han går ur tiden.

— Vill han tala med mig?

— Ja, han önskade det, sade han, och jag gick genast hit.

— Vänta ett ögonblick, och jag är färdig att följa Er.

Hon skyndade att påtaga hatt och kappa, och sedan tog hon Nanna under armen och följde med. De

växlade icke ett enda ord under hela vägen, och då de trädde inom dörren till den anspråkslösa boningen suckade Alma.

— Jag skall gå och se om Ni kan komma in genast, hviskade Nanna och smög på tå in i broderns rum.

— Är han ännu vid sans? frågade hon sin mor.

— Nej, han yrar igen.

— Skola vi låta henne komma in ändå?

— Det är kanske bäst, ty Gud allena vet om han blir vid sans igen.

Nanna vinkade åt fröken Stral och hon kom. När hon fick se honom ligga där så blek, så mager och sjuk, stego tårarna upp i hennes ögon och hon hade svårt att återhålla ett utrop.

— Och Gud skall taga bort all min smärta, fantiserade Victor, och han skall nog se till dig också, du min älskade brud, fast jag icke är hos dig längre. Ser du de härliga boningarna, som byggas i Fadrens land. Ser du det underbart sköna rike, där vi skola få vara tillsammans? Där är du icke mera än jag, och där är jag rik som du. Där äro alla skrankor fallna, och du får vara min. O min Gud, du ger mig min Alma igen på den andra stranden!

När hon hörde dessa ord uttalade med korta mellanrum, böjde hon sig ned bredvid honom och grät.

— Lämna mig ensam med honom en liten stund, bad hon.

— Men om han dör.

— Skall jag kalla på eder i så fall.

Fru Boring och Nanna gingo ut i nästa rum.

När Alma blef ensam med den sjuke, föll hon på knä lade sin kind mot hans och grät stilla. Det var som kände han hennes närvaro, ty han log.

— Ja ja, jag är så lycklig, jag får gå hem, men jag skall bida dig min älskade.

— Ack, stanna hos mig i stället, ty jag älskar dig så innerligt, snyftade hon. Då log han igen, och hans hand darrade.

— Gå icke bort från mig, lämna mig icke ensam ty då blir det så mörkt. Du har varit så mycket för mig, ehuru du icke visste det. Blif kvar nu och det blir bättre, mycket bättre.

Han log ännu, men sade ingenting mera på en stund.

— Det är icke så klart längre, sade han till slut Jag ser ej boningarne mera. Änglarne flyga hem igen men de vinka och le. De peka dit bort till henne, till Alma, min brud. Skall jag få stanna hos dig? Stänger Gud den öppna himlaporten för mig? Det blir blott för en liten tid, sedan går jag dock hem. Ack, Herre, jag är redo och villig att gå hem nu, men om du låter mig stanna litet längre här, så skall jag också vara så lycklig och tacksam. Hon behöfver mig, mamma och Nanna behöfva mig. Gör såsom det behagar dig, du min käre himmelske fader.

— Ack, min Victor, du får stanna hos mig! utbrast Alma helt högt ur stånd att längre behärska sina känslor. Den sjuke slog upp ögonen och såg på henne.

— Du är då här. Kom du till mig min älskade, sade han.

— Ja, jag är här hos dig, jag är din.

— Gud vare tack, jag är så lycklig.

Åter slötos hans ögon, hans hand tryckte hennes, i en lång trofast tryckning, och hon låg kvar på knä under det han slumrade in, stilla och fridfullt, utan feberyrsel. Då fru Boring och Nanna tyckte det dröjde för länge, innan de blefvo inkallade, kommo de ändå, men Alma lade fingret på sina läppar, därmed

"Hans hand tryckte hennes i en lång, trofast tryckning, och hon låg kvar på knä, under det han slumrade in."

bjudande dem tystnad. Nanna nickade, log och grät på samma gång.

— Är han död? frågade modern.

— Nej, mamma, han sofver lugnt. Gud räddar honom åt oss. Vi få hoppas emot allt hopp.

— Herre Gud, hur god du är.

Så sutto de tysta och stilla bredvid honom i timmar. Ändtligen drog Alma varligt sin hand ur hans och steg upp men hon gick icke sin väg, hon satte sig blott bredvid Nanna lutade sitt hufvud mot hennes skuldra och log genom tårarna. Då slog Nanna sina armar om Almas hals och kysste henne. Intet ord blef yttrat, men de förstodo hvarandra så väl ändå. När Victor fortfor att sofva lika lugnt, tog Alma farväl.

— Jag måste gå hem nu, sade hon.

— Men Ni kommer igen? frågade Nanna.

— Ja, min syster, jag kommer igen i kväll.

— Var välkommen.

Fru Boring fick en handtryckning, men intet ord.

— Hvad menade hon? frågade den gamla, sedan Alma gått.

— Att hon älskar Victor lika mycket som han henne.

— Herre Gud, skall det verkligen bli så mycken lycka för oss till slut! Hvad menade han då med pröfningen?

— Att vi skola lära oss blifva så mycket mer tacksamma, när ändtligen ljuset från hans kärlekssol lyser fram.

Klockan var nära nio på kvällen, då Alma kom tillbaka, och då hade hon sin far med sig. Victor hade varit vaken, men ånyo slumrat in, hvarför de icke störde honom. Alma smög sig dock in och såg på honom, och så återvände de till sitt eget hem.

Men läkaren förundrade sig då han kom, ty han såg att döden blifvit undanträngd af en makt som är starkare än själfva lifvet, af en makt som besegrar allt, som råder öfver allt, och som skall behålla segern till evig tid. Han såg, att här hade kärleken, den rena, himmelska och ljufva kärleken varit med och utfört ett värf, som hade varit för svårt för honom. Den hade ryckt en själ från evighetens port och återgifvit lifvet, hvad döden redan hållit i sina klor.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Hoppfullare dagar.

Nu är det af nöden, att han får vara i riktig stillhet och ro för en liten tid, sade läkaren, då han följande morgon kom upp till Borings för att se, hur det var med Victor. Denne låg där, mycket svag och matt, men ändå bättre än dagen förut. Krisen hade inträffat och sjukdomens makt var bruten, och nu skulle han bli frisk, såvida ingenting oförutsedt inträffade. På några dagar fick ingen komma in till honom. Utan när hans vänner kommo för att efterhöra hans tillstånd, fingo de stanna i rummet bredvid. Men då Alma Stral på tredje dagen återkom, tilläts hon att gå in. Victor betraktade henne med en blandning af förvåning och glädje. Han kom icke ihåg hennes besök den afgörande dagen, och Nanna hade ingenting sagt därom. När nu Alma kom och satte sig på stolen bredvid honom och fattade hans hand, flög en svag rodnad öfver hans bleka kinder.

— Hur är det med dig i dag, Victor? frågade

hon och log, ty hon förstod, att han var förvånad och han icke ihågkom, hvad de sakt den där dagen.

— Tack, fröken Stral, jag mår bättre nu, och tror nästan jag blir bra igen.

Hvarför säger du fröken Stral i dag? Det gjorde du icke sist, då jag var hos dig.

— Hvad, har Ni varit här förut?

— Ja visst. Skulle jag icke komma när du var sjuk.

— Ack, hvad har jag sagt? Har jag talat hvad jag icke borde?

— Nej, det tror jag inte. Du låg där och yrade, och då sade du, att du älskade mig, och jag trodde dig, ty jag höll äfven dig kär. Du vet, att då man yrar, blottar man sin själ mera än eljes.

— Är detta möjligt! Gifver Gud en så stor lycka åt mig, som är så ovärdig?

— Icke ovärdig, Victor, tvärtom så värdig som någon kan vara. Gud har hört våra böner. Han har jämnat stigen för dig redan förut, och om nu äfven kärlekens sol får lysa på den, tror jag att allt skall bli bra.

— Och jag som kunde tvifla på hans nåd ett enda ögonblick! Jag känner mig så frisk, så jag tror nästan, att jag skulle kunna stiga upp nu.

— Nej nej, för all del försök icke att göra det. Du är ännu mycket svag och måste hålla dig stilla en tid.

— Jag skall göra det. Men hvad skall grosshandlare Stral säga, då han får höra, att vi älska hvarandra?

— Det vet han redan om. Jag talade för länge sedan om för honom, att jag höll dig kär, och han

var med mig här på kvällen samma dag du öppnade ditt hjärta för mig.

— Då är jag en lycklig man, om han icke har något emot vår kärlek.

— Det har han icke, och det kommer han också att själf säga dig, så snart han får tillåtelse att besöka dig.

— Vi måste tala om det för mamma och Nanna.

— De förstå det redan, ehuru jag icke sagt ett ord. Se här kommer Nanna; fråga henne, om hon icke förstår det.

— Hvilket? frågade Nanna gladt.

— Att Victor och jag älska hvarandra.

— Visst förstår jag det, och jag är så glad däröfver.

— Du sade ingenting därom, förebrådde Victor mildt, i det hans tunna, magra hand smekte den mjuka, varma, som Alma lagt i hans.

— Hvad skulle jag säga? Jag trodde det skulle bli till så mycket större glädje, då hon själf fick förklara det allt för dig.

— Och äfven mamma visste det?

— Hon anade det lika mycket som jag, ty vi voro ju här och hörde dig.

— Må vi då tacka Gud för så mycken lycka. Herren har gifvit mångdubbelt igen för allt han slagit, och för att han plågat oss en liten tid.

— Men du fick lida så mycket för att jag var feg och icke vågade tala om sanningen, sade Alma sorgset.

— Hvad är allt lidande mot den lycka jag nu erfar? Jag klagar alls icke därpå, och jag vore villig

att ännu en gång gå till fängelset för en sådan lycka.

— Det skall du allt slippa. Men har du tänkt på, att nu är mitt namn fläckadt, och det är öfver vår familj, som skammen för det där brottet hvilar?

— Jag vet det, men du har intet ondt gjordt, du har varit god hela tiden. Dina föräldrar vilja också det goda, ehuru din far var missledd till en början. Nu är det dock annorlunda, och den stackars David hade själf fått försona sitt brott. Gud gifve att inga så mörka moln mera må skymma bort solen på vår himmel.

Han tackade Gud, ty han var så lycklig, och han jublade af hela sitt hjärta. Då Alma gick, följde hans blick henne, så länge han kunde se henne.

Snart var han så frisk, att han kunde sitta uppe litet, och då blef det bättre och trefnare. Grosshandlare Stral kom en dag till honom i Almas sällskap.

— Jag är så glad, at Ni åter börjar bli frisk, herr Boring, sade den gamle mannen i det han räckte honom båda sina händer.

— Jag är icke mindre glad själf. Gud har varit så nådig mot mig och mot oss alla.

— Och Ni är icke rädd för att nu, då Ni åter har både heder och ära, fästa Ert öde vid Almas, då då hon är min dotter?

— Ack nej, om Ni icke har något däremot, så icke har jag. Ni anar icke hur länge jag älskat henne, och aldrig vågade jag ett ögonblick hoppas, att hon skulle få bli min.

— Jo, så gärna för mig. Det är troligt, att de, som förut eftersträfvade hennes hand, icke mera skulle göra det på grund af Davids brott. Ni får henne

gärna för mig, och jag tror, att hon skall bli lycklig också.

— Tack herr grosshandlare. Om Ni någonsin betalat en skuld, så nog har jag fått betalning för hvad Ni ansåg Er skyldig mig. Hur skall jag nu kunna tacka Er?

— Genom att fortfarande vara en hederlig och god man. Jag vet nu, att den som är kristen är lyckligast och bäst. Nu är jag själf med på den vägen, och jag skall försöka visa, att äfven en rik man kan blifva kristen och lefva sitt lif för Gud.

— Det kunna vi alla, om vi vilja. Hur går det med Trolén?

— Han artar sig väl, och jag ångrar icke, att jag tog honom i min tjänst, ty jag har ingen bland mina arbetare, som gör sitt arbete bättre än han.

— Tack ske Gud, att den stackars gossen blef upprättad. Han har lidit länge, och han ville icke bli en brottsling från början, fast han tvingades in på den onda vägen.

— Jag har talat med honom och af hans egen mun hört berättelsen om, hur han kom in på brottets bana. Jag fruktar det finns många, som äro i samma fördömelse.

— Så tror äfven jag. Måtte människorna vakna upp och inse, huru orättvist det är att på det sättet stöta de stackars försvarslöse ifrån sig, ty det är ju detsamma som att kasta dem längre ut i brott och elände. Hvad jag kan, det skall jag göra för att visa, hvad som i detta fall är rätt.

— Jag skall hjälpa dig, min son. Jag säger min son, ty du skall ju bli det.

Just som han yttrade detta, inträdde häradshöfding Lund i rummet. Han såg så glad och lycklig ut nu, och han räckte Victor båda sina händer.

— Du ser bestämdt lika lycklig ut som jag, sade Victor leende.

— Är du då lycklig?

— Ja verkligen lycklig. Grosshandlare Stral har just lofvat mig sin dotter, och jag skulle tro, att det är nog att känna sig lycklig öfver.

— Helt säkert. Men då bör du icke heller undra på, att äfven jag är lycklig.

— Hur så?

— Din syster har nyss lofvat att bli min hustru. Således tar jag henne ifrån dig, när du får någon annan att fylla den tomma platsen i hemmet.

— Skall hon verkligen bli din?

— Ja så säger hon åtminstone, och jag tror henne.

— Ser Ni herr grosshandlare, huru det ljusnar omkring oss och blir allt större och större lycka. Kunna vi annat än tacka Gud af hela hjärtat?

— Nej, han är värd vårt lof och pris evinnerligen.

— I detta instämde äfven de öfriga, och det såg verkligen ut, som skulle nu de mörka, dystra molnen hafva försvunnit, och solen strålade fram i all sin glans från en klar och härlig himmel.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

Frid och lycka.

Det var en gifven sak, att Alma Stral och Nanna Boring skulle bli goda vänner, och de voro tillsammans hvarenda dag. De hade så mycket att styra och ställa med, ty det var meningen att icke vänta för länge innan bröllop firades. De gingo ut och gjorde sina uppköp tillsammans och de gladde sig som ett par barn åt sin lycka.

En dag kommo de in i ett linnemagasin, för hvilket Nanna sytt en tid, och där hon blifvit så illa bemött af den unga bodbetjänten. Det var just samme man som skyndade fram, då de nu kommo in, och han bugade sig mycket djupt för damerna. Han kände fröken Stral, ty hon hade förr varit inne och handlat, och naturligtvis måste han buga sig djupt för henne, hon var ju en rik mans dotter. Men då han kastade en blick på Nanna, flög ett leende öfver hans ansigte, ty han igenkände äfven henne, och han trodde det hafva varit en ren tillfällighet att hon kom in på samma gång som fröken Stral. Visserligen hade

han läst om, att Boring var oskyldig och äfven om att David Stral var att klandra för stölden, men han var lättare ursäktad, ty han var rik, och de rika hafva sina förmånsrättigheter. Den unge herrn ansåg därför att det ännu hvilade en viss skugga öfver Boring och sålunda äfven öfver Nanna. Han vände sig till Alma i det han bugade sig på nytt:

— Hvad behagar Ni min fröken?

— Först behagar jag få veta, hvad Ni log så förtretligt åt nyss.

— Jag! Icke log jag fröken.

— Jo det gjorde Ni. Var det åt mig?

— Förlåt mig, fröken, men det var blott för ett misstag å min sida. Då Ni kom in trodde jag, att den unga damen vid Er sida var i Ert sällskap, och då jag kände igen henne, insåg jag mitt misstag, och då kunde jag icke hålla inne med ett leende.

— Och hvarför det, om jag får lof att fråga?

— Åh vi känna henne här.

— Jag förstår icke Er mening. Huru känner Ni henne?

— Hon arbetade för oss för en tid sedan.

— Nåväl, det är väl ingenting att le åt.

— Men hon blef afskedad från sin befattning på grund af vissa förhållanden inom hennes familj.

— Läser Ni icke tidningarna nu?

— Jo det gör jag allt ibland.

— Då borde Ni allt hafva uppmärksammat, att herr Boring är oskyldig till det brott, för hvilket man anklagade honom, och att således icke heller hans syster behöfde blygas.

— Jag har nog sett det, men jag trodde det var bara tidningslögner.

— Det borde Ni icke hafva trott. Som jag förstår, så var det Ni som lagade till så, att fröken Boring fick afsked härifrån.

— Det vet jag just icke.

— Var det icke han, Nanna? frågade Alma, vändande sig till sin väninna.

— Jo det var han, men jag trodde, att han skulle hafva lärt sig uppföra sig litet bättre nu. Dock ser det icke så ut.

— Min herre, fortfor Alma, vänd till mannen innanför disken, Ni behandlar kunder på ett allt annat än fint vis. Låt det här bli sista gången, ty eljes torde det komma att gå Er illa.

Med dessa ord vände hon sig från honom och gick till en annan och gjorde sina uppköp. Då de voro redo att gå, kom den tanklöse unge mannen fram till Nanna, bugade sig för henne och sade:

— Min fröken, jag har handlat mycket tanklöst och illa mot Er, och jag ber Er på det ödmjukaste om ursäkt.

Nanna såg på honom. Först ämnade hon gifva ett afvisande svar, men plötsligt ihågkommande att det är en kristens plikt att förlåta, svarade hon:

— Ja min herre, jag förlåter Er, och må Gud hjälpa Er att handla bättre hädanefter mot dem som äro i nöd, än Ni handlade mot mig.

— Därefter gick hon. Den unge mannen lät detta blifva en läxa för sig, och han blef bättre i sitt uppförande äfven mot dem, som han icke ansåg sig skyldig så stor respekt.

Victor hade åter kommit i gång med sitt arbete. Han gjorde hvad han kunde för Trolén, såg till att denne blef väl bemött af arbetskamraterna och att han äfven fortsatte med att älska Gud. Man hörde ingenting från den försvunne Quist på en lång tid, och polisen upphörde att söka efter honom. Men ett par år efter de här skildrade händelserna fick man reda på, att en man vid namn Quist blifvit ihjälslagen på en usel krog i Köpenhamn, och det visade sig också att det var just den eftersökta brottslingen. Han hade lefvat ett syndfullt, utsväfvande och vildt lif, förstört alla sina pänningar och efter hand förfallit i nöd och elände. På krogen hade han älskat att hålla till, och på krogen mötte han döden. Han gick bort förtappad, olycklig och eländig. Ingen sörjde honom, ingen grät en tår på hans graf, men Victor bad en tyst bön till Gud för den arme olycklige, på samma gång som han suckade om nåd och kraft för sig själf.

* * *

En skön höstkväll firade Victor Boring och Alma Stral sitt bröllop, och en liten tid senare förenades häradshöfding Lund och Nanna Boring med hvarandra. Vid båda tillfällena rådde den största, innerligaste glädje, och lyckans sol strålade så klar och blid som någonsin. När Victor tänkte öfver det flydda, insåg han, att alla pröfningarna dock varit sända af Gud, och att meningen varit att leda honom mera helt in på ödmjukhetens stig, ty det hade förut funnits ett och annat i hans hjärta, som icke borde vara där. Äfven insåg han, att lidandets väg hade fört honom

till hans lycka, på samma gång som han fått vara till nytta för andra. Nu kunde han också tacka Gud af hela sitt hjärta.

* *
*

Ett par år efter det Victor fått sitt eget hem, där Alma och han samt hans gamla moder lefde så lyckliga, kom en mycket förfallen och eländig man till hans hus och knackade på.

— Kan jag få tala med herr Boring? frågade han.

— Ja det går an, ty han är hemma.

— Det var ju inte så dumt. Kan jag stiga in?

— Ja, var så god.

Victor kom snart ut i rummet, där främlingen väntade.

— Förlåt mig, min herre, att jag söker upp Er men Ni lofvade mig att jag kunde göra det. Ni känner kanske icke igen mig. Jag är en af Edra kamrater från Långholmen.

— Åh är det Ni. Har Ni ändtligen kommit ut?

— Ja nu är jag ute, men det är icke bättre det. Jag måste nog göra något fuffens igen för att få några år på nytt.

— Nej för all del det skall Ni icke göra.

— Men då svälter jag ihjäl.

— Åhnej, det skall jag se till, att Ni icke gör. Kommer Ni ihåg Trolén?

— Javisst. Lefver han än?

— Han är en utmärkt god och hederlig man, som hvarje dag arbetar för sig och sin hustru.

— Är karlen gift!

— Ja han är gift, och han är lycklig.

— Det är då icke omöjligt att bli god igen, sedan man fallit?

— Nej det går mycket bra. Vill icke äfven Ni försöka det?

— Jo om det är möjligt, så vill jag det, ty jag har ännu icke glömt bort hvad Ni sade mig, då vi voro tillsammans. Jag är ju icke en sådan där kristen, men jag kunde kanske bli bättre än jag varit.

— Stanna då här. Ni skall få ett rum för i natt och Ni skall få arbete i morgon. Vill Ni det?

— Ja, jag tackar Er.

— Hvar är den andre kamraten?

— Han dog på Långholmen.

— Ack, är han död. Kunde han dö lugn?

— Jo, Ni skall tro, det var en underlig stund. Han blef allt en kristen innan han dog.

— Gud vare lof.

— Först skrek han och grät, men då påminte jag honom om, hvad Ni sagt, ty jag hade bättre minne och till slut så läste han gång på gång det där om fadern, som kysste sin son och förlät, och han trodde bestämt, att han var den sonen, ty det lät så på honom, och han var så lycklig, när han dog.

— Ack, hvad Gud ändå är god, som så välsignar ett enkelt vittnesbörd i ett fängelse. Än Ni då, har Ni icke känt, att Ni är den förlorade sonen, som får komma i fadrens famn?

— Icke riktigt, men jag ville nog.

— Då skall Ni med Guds hjälp komma.

Den grånade brottslingen fick stanna öfver natten

i Borings hem, fick mat och en god bädd, fick höra vänliga ord af allesammans, och hans hjärta var så rördt, att han grät en lång stund, sedan han gått till hvila. Nästa dag tog Victor honom med sig till kontoret och omtalade för Stral huru det förhöll sig. Det blef icke fråga om att sända bort den arme, utan han fick arbete. Han träffade Trolén igen, och fick bo hos denne, och det dröjde icke länge, innan äfven den gamle syndaren hade vändt sitt hjärta till Gud och fått frid. Han hade blifvit lycklig.

* * *

Så hade Victor Boring fått vara till välsignelse för mer än en, då han själf led, och när nu lidandets tid låg bakom, tackade han Herren för allt, vetande att allt länder till det bästa för dem som förtrösta på sin himmelske fader.

SLUT.